

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

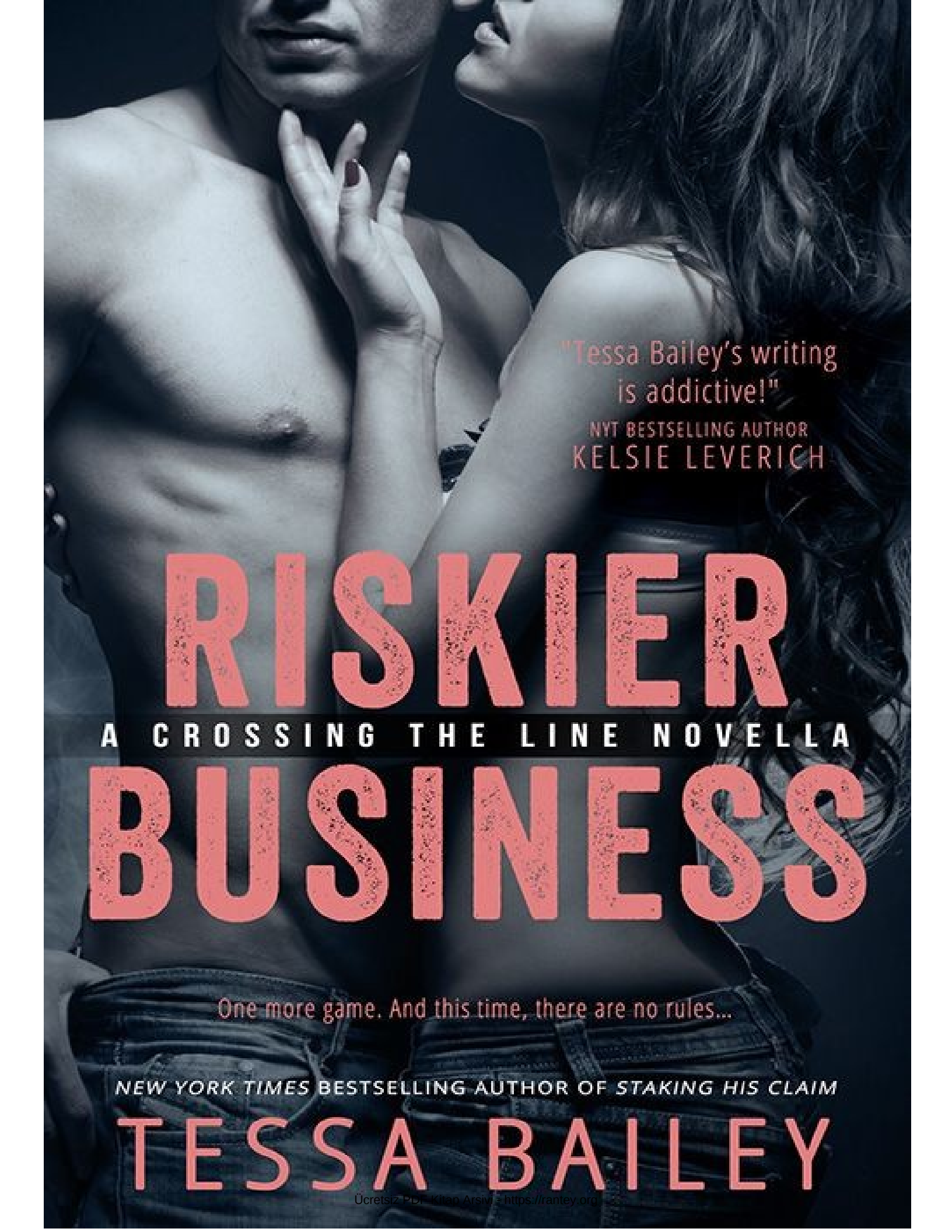
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Tessa Bailey's writing
is addictive!"

NYT BESTSELLING AUTHOR
KELSIE LEVERICH

RISKIER A CROSSING THE LINE NOVELLA BUSINESS

One more game. And this time, there are no rules...

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *STAKING HIS CLAIM*

TESSA BAILEY

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Sonsöz](#)

[Her Şeyi Riske Atmak](#)

[kitabından alıntı Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Tessa Bailey'nin heyecan verici yeni Crossing the Line serisinin ilk kitabında her şeyin nerede başladığını öğrenin...](#)

[Kendisine Ait Olanı](#)

[Korumak İçin Aldığı Risk](#)

[Daha fazla seksi, gerilim dolu romantizm için bu Entangled kitaplarına göz atın... Koruma Kuralları](#)

[Onur Geri Kazanıldı](#)

[Hükümlü](#)

[5 Yaşında Hayatta](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

RISKIER A CROSSING THE LINE NOVELLA BUSINESS

TESSA BAILEY

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bir oyun daha. Ve bu sefer kural yok.

Ruby Elliott, bilardo dolandırıcılığı ve kanunun yanlış tarafında yaşadığı bir hayattan sonra, her şeyiyle seksi New York Polis Departmanı dedektifi Troy Bennett ile düzgün ve dar bir yaşam sürmektedir. Artık Ruby'nin kanunla yaşadığı tek sorun, Troy'un katı ve olağanüstü sert vücudu tarafından duvara sıkıştırılmış yaramazlıktır. Onun her emrine itaat ediyor. İkisi de saplantıya varan bir şehvet içinde kendilerini kaybediyorlar...

Ama sonra babası reddedemeyeceği bir teklifle geri döner: Bilgi karşılığında son bir acele. Sahip olmak için ölebileceği bir bilgi. Oyunun parçaları ve oyuncuları ortaya çıktıkça, Troy kontrolünün ince sınırlarının kaydığını hisseder - Ruby'ye zarar vermeden yönlendiremeyeceği bir kontrol. Bahisler yüksek ve risk daha büyük. Çünkü bu son oyunu kaybetmek Ruby'nin kalbinden daha fazlasına mal olabilir... hayatına mal olabilir.

OceanofPDF.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2015 Tessa Bailey'e aittir. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Yan haklarla ilgili bilgi için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.

Entangled Publishing, LLC
2614 South Timberline Road
Suite 109
Fort Collins, CO 80525

www.entangledpublishing.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Heather Howland tarafından düzenlendi
Kapak tasarımı Heather Howland ve Amber Shah Fotoğraf
Shutterstock

ISBN 978-1-63375-119-4

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir

Birinci Baskı Ocak 2015

entangled

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Ruby Elliott bilardo masasının üzerine eğilmiş, altı numaralı topa atışını hazırlıyordu. Tanıdık, düz bakışların sırtını, poposunu ve kalçalarını yaktığını hissedebiliyordu. Tanıdıktı, evet. Ama aylar önce erkek arkadaşı Troy Bennett'le tanıştığı gecedan beri bu bakışların gücü daha da artmış, ne yaptığına konsantre olmasını çok zorlaştırmıştı. Nasıl bir oyun oynuyordu? Yirmi dakika önce Brooklyn'deki eski mahallesinin yerel bilardo salonu Hildebrand'a girmiş, ama her zamanki gibi onu bir öpücükle selamlamak yerine bara oturup bir bira sipariş etmişti. O zamandan beri onu izliyor, sanki bir plan yapıyormuş gibi şişeden sürekli yudum alıyordu. Beklenti karnında sıcak ve sıvı bir şekilde titriyordu. Her ne planladıysa, acele etmesini istiyordu.

İlk günden beri ilişkileri heyecan verici olmaktan öteye gitmemişti. Patlayıcı. Çoğunlukla değişken. İnatçı bir bilardo dolandırıcısı ile kontrolü elinde tutmaya çalışan bir NYPD dedektifinden daha azı beklenebilir miydi?

Birlikte geçirdikleri ilk hafta onları kanunun karşıt taraflarında bulmuştu. Troy, çocukluk arkadaşının babası olan Brooklyn'li bir mafya babasını araştırıyordu. Bu adamın ne kadar şiddet uygulayabileceğini bildiğinden, onu hayatta tutmak için Troy'un tarafına geçmişti ve bu neredeyse onun pervasızca arkadan vurulmasıyla sonuçlanacaktı. Yine de Troy onu kurtarmıştı. Hem de birden fazla şekilde. Hayır.

Sadece keçe üzerinde markaların paralarını alarak para kazanmak için kendini tehlikeye atmayı bırakmış, kendi özel bilaro ıstakası fabrikasını açmış ve iş yükselişe geçmişti.

Nihayet, *nihayet*, tam olarak olmak istediği yerdeydi.

Sekiz numaralı topa vurduktan sonra Ruby sopasını yeniden dizmek için bir kenara koydu. Tam bu tanıdık işi bitirdiği sırada Troy'un arkasından yaklaştığını ve geçerken hafifçe ona srtndğn hissetti. Cildinde elektrik çarptı, vücudundaki her sinir ucu uyandı ve dikkat kesildi.

"Bir oyun mu arıyorsun?" diye mırıldandı kulağının dibinde.

Ruby omuz silkti, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyordu ama kırmızı yanaklarının onu ele verdiğini biliyordu. Vücudu bu adama ihanet etmekte asla başarısız olmamıştı. "Benimle oynamaya gücün yeter mi?"

Ellerini masanın üzerinde onun iki yanına koyarak gğşsn sırtına yasladı. Kuşağı Ruby'nin poposuna rahatça oturduğunda boğazının derinliklerinden bir mırıltı sesi çıkardı. Ruby vücudunu kaydırma ve onu daha yakına çekme isteğini zorlukla bastırdı. "Bunu yapmamayı göze alabileceğimi sanmıyorum," dedi. "Adın ne senin, küçük dolandırıcı?"

Yani bu onun oyunuydu. Birbirlerini tanıımıyormuş gibi davranmak mı? O da oynayabilirdi. Troy hiçbir şeyi amaçsız yapmazdı. Ve amacı her *zaman* onun zevk almasıydı. "Ruby." Boynunu yana eğdi, Troy'un bakışlarının gğşslerinin atletine baskı yaptığı yere doğru indiğini hissetti. "O zaman neden parayı ağzının olduğu yere koymuyorsun?"

Gğşs bir hırıltıyla gürleyerek onu şu anda ateşle oynadığı konusunda uyardı. Troy'un tehlikeli ateşiyle. Kalçaları kendiliğinden birbirine yapıştı. "Yerinde olsam kendi ağzın için endişelenirdim. Başını belaya sokmadan önce."

"Belki de belayı seviyorumdur," diye fısıldadı.

"Kesinlikle bulmuşsun." Bir eli kalçasına gitti, parmakları onu nefessiz bırakacak kadar sert bir şekilde içeri girdi. "Benim sorun markam çok

iyi acıtıyor. Bu gece biraz canın yansın ister misin bebeğim?"

Sisteminde bir arzu patlaması sekti. Kendini çırılçıplak, halka açık bir yere uygunsuz hissediyordu. Barda yapılan gürültülü konuşmalar arka plandaki gürültüye dönüşmüş, Hildebrand'ın varlığı onun etrafında yok olmuştu. Troy sık sık zihninde ve bedeninde bu etkiyi yaratıyor, onu soğukkanlılığını korumakta zorlanıyordu. "Seni yendiğimde canını yakacak tek şey egon olacak."

Boynuna doğru attığı kahkaha karanlık vaatlerle doluydu. "Sanırım sonunda kimin kazanacağını biliyoruz."

Sertçe yutkundu. "Kendine çok güveniyorsun."

"Evet, öyleyim. Neden biliyor musun?" Troy kalçalarını yaklaştırdı. Troy'un arkasındaki kalın ereksiyonunu hissedebiliyordu. "Seni inletecek şey bende var. O kalçaları ardına kadar açacak şey. O şey tam burada ve sen onun için ölüyorsun." Geri çekildi ve Ruby durduramadan bir inilti kaçtı. "Senin molan, dolandırıcı."

"Kazanırsam ne alacağım?" Ruby, nabızı yüksek vitesse geçerken bile zoraki bir kayıtsızlıkla sordu. Troy'u bilardo oynarken izlemek onu her zaman şaşırtıcı derecede tahrik ederdi. Yakın zamana kadar ne kadar başarılı bir oyuncu olduğunu hiç belli etmemişti. Onu *bu* kadar ateşli yapan da buydu. Ne böbürlenmeye ihtiyacı vardı ne de Troy kazandığında çoğu erkeğin kaçınılmaz olarak yaptığı gibi surat asıyordu.

Hayır. Troy zaferlerini başka yerlere taşıdı.

Ruby rafı kırdı ama konsantrasyonunu kaybetmiş olduğundan topoların hiçbirini batıramadı. Masaya yaklaşan Troy'un sırtışına gözlerini kısarak baktı.

Onun önünde durdu, istakasını yavaşça tebeşirledi. Mavi küpü bir kenara bıraktığında, fırtınalı mavi bakışları onunkileri buldu ve sesi fısıltıya dönüştü. "Eğer kazanırsan, bu gece bana yalvardığında duracağım."

Ruby titreyerek nefes aldı ve bir elini gergin karnına bastırma dürtüsüne direndi. "Peki ya kazanırsan?"

Troy bıyık altından güldü. "Ben durmam. Bir tur daha atıyoruz. Daha sert. İlkinden çok daha sert." Eğildi ve dudaklarını kızın boynunun kenarından geçirdi, aşağı inerken dişlerini kızın sıcak etine sürttü. "Kulağa nasıl geliyor?"

Ruby, bacakları artık onu taşıyamaz hale geldiğinde ağırlığını elindeki bilardo ıstakasına vermek zorunda kaldı. "Bahsi kabul etmeden önce *daha zorunun* ne olduğunu tam olarak bilmem gerekiyor." Daha fazlasını duymanın cazibesi çok fazlaydı. Ruby ne kadar zorlarsa, adamın onu tatmin için o kadar uzun süre bekleteceğinden şüpheleniyordu ama merak her zaman onun çöküşü olmuştu. "Ben ayrıntılarla ilgilenirim."

"Sorgulanmaktan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı Troy onun kulağına. "Ama birbirimizi tanımaya başladığımız için bir istisna yapacağım." Onun barı görmesini engellemek için hareket etti. Kot pantolonunun ön kemerini kavrayarak avucunun içinde sertçe büktü. Kızın merkezine zaten sıkı sıkıya oturan kot pantolon, kız nefesini tutana kadar kızın o inanılmaz hassas bölgesini iyice sıktı. Birdenbire serbest kalması o kadar yakınlaşmıştı ki, kalçalarını herhangi bir yöne doğru hareket ettirirse, durduğu yerde, insanlarla dolu bir barda boşalacağını biliyordu. Adamın dudaklarında şehvetli, bilmiş bir gülümseme belirdi. "Ayrıntı mı istiyorsun? İyi o zaman. Seni duşta becereceğim. Komşular orada o kadar yüksek sesle bağırdığını duyamaz. Seni duvara defalarca çivileyeceğim. Düşünemez hale gelene kadar. Ya da ayakta duramayana. Ya da konuşamayana kadar." Kotu daha da sıktı ve Ruby onun omzuna doğru inledi. "Sonra üzerine ineceğim, az önce tatmin ettiğim yeri yalayacağım, seni kaldıracığım ve her şeyi baştan yapacağım."

Troy onun kemerini çözdü ve Ruby yanındaki tabureye yığıldı. Masanın üzerine eğilip yan cebe bir katı sokarken onunla göz temasını sürdürdü. Ruby nabzının kulaklarında çınlamasını izlerken, Troy sekizli vuruşunu yapmadan önce masada kendisinininki hariç tüm topları temizledi.

"Ceketini al."

...

Ruby ceketini mutfak masasına fırlattı ve Troy'un da aynısını yapmasını dikkatle izledi. Brooklyn'den Manhattan'a dönerken onunla bir kez bile konuşmamış, bunun yerine taksinin arka koltuğunda gizli dokunuşlar ve gizli bakışlarla iletişim kurmuştu. Göğüslerini okşayan bir el, kulağının dibinde yumuşak bir hırıltı. Aralarındaki hava neredeyse titreşiyordu, elektrik uğultusu kendi endişesiyle eşleşiyordu. Yine de, beyninin cinsel açıdan yüklü bir Troy'un yanında sağlıklı düşünmeyi başaran kısmı, oyunu o kadar kolay kazanamayacağına karar vermişti.

"Burası güzel bir yermiş," dedi Ruby gelişigüzel bir şekilde. Dudakları hafifçe seğirdi. Parmaklarını masanın ortasına dizilmiş kare şeklindeki kırmızı mumların üzerinde gezdirdi. "Bir kadın dokunuşuna ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdim ama görünüşe göre biri benden önce davranmış."

Troy masanın etrafında bilerek dönerek onu masaya doğru yaklaştırdı. "Bir kadının dokunuşundan bahsetmişken..." Kadının elini tuttu ve gergin fermuarına bastırdı. "Seninkini beklemekten bıktım."

Adam onu öpmek için eğildiğinde Ruby hızla geri çekildi. Troy'un hayal kırıklığıyla çıkardığı alçak ses mide kaslarının sıkışmasına neden oldu. Aç bir Troy'la dalga geçmek, yanan bir dinamitle hokkabazlık yapmak gibiydi. Birbirlerini tanıımıyormuş gibi davranma planının geri teptiği gerçeğini ona anlatmak üzere olması çok kötüydü. "Bir dakika koca oğlan. Ben yeni tanıştığım erkeklerle yatmam." Masada arkasına yaslandı ve gömleğinin göbeğini açıkta bırakacak şekilde yukarı kalkmasına izin verdi. "Biraz ikna edilmem gerekecek."

Çenesinde bir kas çalıştı. "İkna edici."

Ruby dudağını ısırdı ve başını salladı. "Beni eve getirmesi için ne tür bir adama izin verdiğimi bilmem gerekiyor."

Troy'un bakışları kadının çıplak karnına kaydı. "Ne dilediğine dikkat etmelisin." Ellerini kalçalarının iki yanına koyarak kendini destekledi, sonra eğildi

Sıcak nefesini karnında gezdirmek için alçaldı. Bu kadar basit bir hareket olmasına rağmen Ruby'nin dudakları titrek bir iç çekişle aralandı, kalçaları masanın üstünde gerildi. Ruby onun niyetini tahmin edemedi adam dişlerini gösterdi ve kot pantolonunun düğmesini yırtarak açtı. Kızla göz göze geldi ve fermuarını dişleriyle yavaşça aşağı çekerken de göz temasını sürdürdü. Troy bir kez daha tam boyuna doğru doğrulurken kadının titreyen nefesleri mutfakta yankılandı. "Benim nasıl bir adam olduğumu bilmek ister misin Ruby?"

"Evet," diye fısıldadı.

O kadar hızlıydı ki Ruby'nin tepki verecek zamanı bile olmadı, Troy'un iri eli Ruby'nin kot pantolonunun deliğinde kayboldu ve orta parmağıyla Ruby'yi içine almak için külotunu kenara itti. Ruby otomatik olarak inleyip başını arkaya eğdiğinde, bacakları sessiz bir yalvarışla açıldığında, Troy nefesini içine çekti. "Ben daha sana dokunmadan seni *bu kadar* ıslatan bir adamım." Elini geri çekti ve banyoya doğru döndü, giderken gömleğini kafasının üzerine çekti. Geniş, günahkârca belirgin sırtının ortaya çıktığını gören Ruby'nin nabızı daha da hızlandı. "Oyun oynamayı bırakmaya hazır olduğunda, gel duşa gir."

Ruby son giysilerini de çıkarıp banyo kapısının dışında bir yığın halinde bıraktı. Troy'un diğer taraftan duş kapısını geri çektiğini ve akan suyun altına girerek akışı kestiğini duyabiliyordu. Sıcak suyun sırtından aşağı döküldüğünü, vücudunu ıslattığını görmek için sabırsızlanıyordu, ayak parmağıyla kapıyı iterek açtı. Nefes alış verişi beklentiyle sığlaştı, karnındaki sıcaklık sabırsızlıkla karıştı. Yeterince beklemişti. Onun tarafından alınmak için daha fazla bekleyemezdi.

Banyoya doğru tek bir adım attı ve durdu, endişesi diğer tüm duygularının önüne geçmişti. Troy akan suyun altında çırılçıplak duruyordu, ellerini fayans duvara dayamıştı. Kusursuz bir şekilde yontulmuş omuzları ve sırtı, onlara bakmak acı veriyordu ama alışılmadık bir şekilde kaskatı kesilmişti. Gerginlikten kaskatı kesilmişti. Başını hafifçe öne eğmişti ama Ruby gözlerinin

Kapalı. Çenesi

gergin. "Troy?"

Hemen doğruldu. Sanki onun arkasından banyoya bu kadar çabuk girmesini beklemiyormuş gibi. Sanki bekleyebilirmiş gibi. Ona döndüğünde Ruby'nin göğsü sıkıştı. Endişe. Dehşet. Aşk. Üç duygu da yüzünde savaşa tutuştu. Sonra aynı hızla ifadesi karard. Elini ona uzattı, bakışları çıplak vücudunda yavaşça gezindi. Isıtma. Planlama.

"Buraya gel."

Avucunu Troy'unkinin üzerine kaydır. ve küvetin kenarından geçmesine yardım etmesine izin verdi.

Onu adamın sert vücuduna yasla.

Kalçalarını kullanarak onu kaygan duvara geri itti, dudakları boynunda gezindi. "Ağrını dindirmeme yardım et, bebeğim. Sabahları seni becermediğimde ne kadar kötü olduğunu biliyorsun."

Ruby onun yüzünde gördüğü ifadeyi unutmayı o kadar çok istiyordu ki. Tanık olduğu korkuyu. Ama bu adama duyduğu sevgi, adı konmamış bir nedenden dolayı onu acı içinde bırakmasına izin vermiyordu. Onun tek zayıflığıyla dikkatini dağıtmak için. Kendisiyle. Adam onu öpmek için eğildiğinde, kadın onu tutmak için elini göğsüne koydu. "Bir sorun var." Fısıltısı neredeyse bardaktan boşanırcasına akan su tarafından yutuluyordu. "Önce benimle konuş."

Gözleri kapandı, sonra yırtıcı bir parıltıyla yavaşça açıldı.

Adamın bir şeyler sakladığını sezmekten kendini alamıyordu ama adam manyetizmasının tüm gücüyle ona vurduğunda, düşünceleri dağılma eğilimi gösteriyordu. O da bunu çok iyi biliyordu. "Seninle konuşmak mı?" Elleri Ruby'nin poposunu kavradı ve kaldırarak onu kaygan ereksiyonunun üzerine oturttu, kalçalarını kullanarak onu duvara yasladı. Ruby inledi, ayak bilekleri otomatik olarak onun arkasına kilitlendi. "Ne duymak istersin? Kız arkadaşımın benim saplantım haline geldiğini mi? Onun içine girmekten başka bir şey düşünemediğimi mi? Her. Tek. Saat." Her kelimeyi yukarı doğru yıkıcı bir hamleyle noktaladı, sonra onu öptü

sert, dili onunkinin üzerinde geziniyor, onu sahipleniyordu. Ağzı onunkinin ırzına geçerken adamın ruh halinin hızla değiştiğini hissetti. Baştan çıkarıcıdan çaresize. Beynine uyarı sinyalleri gönderdi. "Gitmene izin vermeyeceğim. O hale geri dönmene izin vermeyeceğim," diye homurdandı. Öpücük kısa süreliğine, *şiddetle* derinleşti. "Seni *güvende* tutmak zorundayım."

Her nasılsa sözleri şehvet sisini yararak Ruby'yi nefes alabileceği bir yere sürükledi. "Bırak gideyim mi Troy? Nereye geri döneceksin?"

Yüzünü onun boynuna gömdü, göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. Kadın kollarını ona doladı ve onu kendine yakın tuttu, telaşını bastırmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

Acı dolu bakışları sonunda onunkilerle buluştu. "Baban şehre geri döndü."

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Troy Ruby'nin ona karşı tamamen hareketsiz kaldığını hissetti. Birkaç saniye önce ıslak ve uysal olan bedeni kaskatı kesilmiş, yüz ifadesi de temkinli bir hal almıştı. İlk tanıştıklarında, hayatını kazanmak için çabaladığı zamanki halini anımsatıyordu. Herkese ve her şeye karşı güvensiz olduğu zamanları. Özellikle de onun gibi bir polise. Bu güvensizlik onu neredeyse ondan koparmıştı. İşi ve kızın suç dolu geçmişi bir araya gelip kızın kelimenin tam anlamıyla *kanamasına* neden olduktan sonra, bir daha ona zararlı hiçbir şeyin dokunmasına izin vermeyeceğine yemin etmişti. Ama işte buradaydı. Çok yakında. Tam kapılarının eşiğinde.

Sadece huzursuzluğunu artıran bir hareketle, bacakları gevşedi ve yere düştü. kalçaları bedenlerinin kilidini açmak için dönüyordu. Kadının bu otomatik kalkanı onu telaşlandırmıştı. Sanki onun güvenliği için endişelenmesi ya da kaygılanması için başka bir nedene ihtiyacı varmış gibi. Elde etmek için o kadar çok çalıştığı güvenlik. En iyi arkadaşını ve ortağını kaybetmenin acısını Chicago'da geride bıraktıktan sonra, kaybetme korkusuna, atlamadan önce asla bakmayan bir bilardo dolandırıcısı meydan okumuştı. Ruby aylarca süren uzlaşmadan sonra nihayet onunla yarı yolda buluşmuştu ve tek bir cümleyle her şeyin elinden kayıp gittiğini hissetti. Eğer bunun onu korkutacağını düşünmeseydi, çoktan yumruğunu banyo duvarına geçirmiş olurdu.

Çaresizlik içinde yaşayan bir şeydi. Bu öğleden sonra kısa bir süre Ruby'ye Jim Elliott'un dönüşünden bahsetmemeyi düşünmüştü. Sabıka kaydına bir göz atmak Troy'a, babasını saçma sapan bir suçtan kolayca tutuklatabileceğini söylemişti.

kabahat. Birçok eyalette hakkında tutuklama emri vardı ve New York'u terk ederek şartlı tahliyesini ihlal etmişti. Troy, Jim'i göndermek için hapis tehdidini kullanabilirdi. Brooklyn'den. Babasının berbat ebeveynlik becerilerine rağmen nihayet hayatını toparlamayı başaran kızından uzaklara.

Ruby asla akıllanmayacaktı.

Aramak için telefonu birkaç kez eline aldı ama sonunda yapamadı. Eğer öğrenirse, bu ihanetin etkisinden kurtulamayabilirlerdi. Güven aralarındaki her şeydi ve Troy, tanıdığı en güçlü insanın en büyük zayıflığı karşısında küçüldüğünü görmekten ne kadar nefret etse de bunu ihlal edemezdi.

Onu ihmal eden, tehlikeye atan ve sonra da terk eden bir adama olan aşkı.

"Ne... ne istedi?" Ruby uyuşmuş bir halde sordu.

Troy bir an tereddüt etti ve kız gerilerek daha da uzaklaşmaya çalıştı. Geri çekilmeyi düşündüğü için bile ona gözle görülür bir şekilde kızgındı. Troy onun kollarını kavradı ve hareketsiz kalmasını sağladı. "Seni görmek istiyor." Kelimeler onu boğuyormuş gibi hissettiriyordu. "O... bir tür teklifi var gibi görünüyor."

Ona özellikle duymak isteyeceği bir teklifim olduğunu söyle. "Oh."

Kızın şok olmuş yüz ifadesine bakarken, bunun adaletsizliğine öfkelenmek istedi. Ruby işletme fakültesinden mezun olduktan sonra özel bilardo ıstakası işini başlatmak için bir yatırımcı bulmuştu. Oyunu oynarken edindiği tecrübeler ve yıllar boyunca bilardo oyuncularıyla kurduğu bağlantılar sayesinde becerisini mükemmelleştirmiş, neredeyse bir gecede yükselişe geçmişti. Tasarımlarından biri geçen ay bir bilardo dergisinde yer aldıktan sonra, Troy bu makaleyi çerçeveletip yatak odalarına astıktan sonra, eşsiz özel tasarımları için talep yağmuruna tutulmuştu. Troy onunla, yetiştirilme tarzının dezavantajlarına rağmen yaptığı her şeyle gurur duyuyordu. O da

Sonunda kendine gelmişti. Şimdi bu haber, her şeyi yerle bir etmekle tehdit eden bir yıkım topu gibi içeri girmişti.

Troy bu durumu çok dikkatli bir şekilde ele alması gerektiğini deneyimlerinden biliyordu. Ruby'yi tanıyan biri olarak, akli çoktan sersemlemiş yüz hatlarının ardında koşmaya başlamıştı. Seçenekleri tartıyordu. Planlar yapıyordu. İlk içgüdüğü, babasının yapmasını istediği şeyden onu uzak tutmak olacaktı. *Soğuk, cansız bedenimin üzerinde.* Önündeki ilk engel, onu geçmişinden ayrı tutmak için duyduğu inatçı arzu olacaktı. Geçmiş *oydu*. Onu şekillendirmiş, kalıba sokmuş, çok genç yaşta sokaklara düşkün yapmıştı. Onun her bir parçasını istediği için, onu bundan uzak tutmak mümkün olmayacaktı.

İkinci engeli ise, kızın geri çekilmemesini sağlamak olacaktı. eski hayatına geri döndü. Ruby'nin geride bırakmak için çok uğraştığı yasadışı faaliyetlere devam edemeyecek kadar akıllı olduğunu bilse de, aile güçlü bir şey olabilirdi. Ruby her zaman kendi iyiliği için fazla sadık olmuştu.

İçindeki endişe çalkalanıyordu. Jim Elliott'ın kendinden emin havası ve rahat sırtıışındaki bir şey Troy'a elinde bir koz olduğunu söylüyordu. Şimdilik karanlık korkularını bir kenara itip Ruby'ye odaklanması gerekiyordu. Her seferinde bir engel. Bir polisle bir üçkâğıtçının kararlı bir ilişki içinde olmalarının getirdiği her soruna böyle yaklaşıyorlardı. Dikkatli bir uzlaşma.

Yüzünü kavradı ve yukarı doğru eğdi. Odaklanmamış gözler, alınlarını birleştirene kadar ona doğru baktı. "Hey. Her şey yoluna girecek. Bunun hakkında konuşacağız ama bana bakmanı istiyorum. Gerçekten bana bak." Bir kez göz kırptı, başını salladı. Yavaşça, yüz hatlarına farkındalık geri geldi ve Troy'un paniği biraz azaldı. "Seni onunla buluşmaktan vazgeçirmeye çalışmayacağım."

Koyu renk bir kaşını kaldırdı. Şimdi onun dikkatini çekmişti. "Gerçekten mi?"

"Evet. İkimiz de zaten karar verdiğini biliyoruz." Bakışları başka yöne kaydı ve Troy içini çekti. "Tek şartım beni dışarıda bırakmaman. Ben de seninle geleceğim. O ne derse desin sen ve ben birlikte hallederiz."

Ruby'nin içinde bir savaş sürüyordu. Bunu Ruby'nin vücudundaki her gergin çizgide görebiliyordu. Başını sallayarak gözlerini sıkıca kapattı. "Hayır," diye boğuk bir sesle konuştu. "Hayır, Troy. Bunu benim halletmeme izin vermelisin. O benim babam. Söyleyeceği hiçbir şey beni geri dönmeye ikna edemez. Bu konuda bana güvenmek zorundasın."

Troy kendi kendine bunu beklediğini hatırlattı. Onu dışlamaya çalıştığı için bu acıyı hissetmesine gerek yoktu. Onu koruma ihtiyacı, değer verdiği kişileri koruma ihtiyacı, aynı anda hem en büyük gücü hem de zayıflığıydı. Bunu tahmin etmişti. Bunu daha önce bir kez yaşamıştı. Ve onu ilk seferinde neredeyse kaybediyor oluşunun anısı hâlâ çok tazeydi. Bu yüzden sert oynamaya hazırlıklı gelmişti. "Ya beni bu işe bulaştırırsın Ruby, ya da onu hapse attırırım." Ondan yayılan şok ihaneti görmezden geldi. "Doğru kararı vereceğin konusunda sana güveniyorum ama *ona* güvenmiyorum. Seni güvende tutmanın bir yolunu bulacağım. Bunu nasıl başaracağım sana bağlı."

Ona kızmak istiyordu, bunu anlayabiliyordu. Ama bu kalıcı olmayacaktı. Duvarlarını indirdiğinde, yüzündeki korkuyu görmesine izin verdiğinde değil. Hiçbir şey saklamadı. Ona ulaşmanın tek yolu buydu. Onu koruma kararlılığını görmesini sağlayacaktı. Onu ne kadar çok sevdiğini. Birbirlerine sertçe bakarlarken kadının sert duruşu yavaş yavaş yumuşadı. Dudaklarından bir nefes titreyerek geçti. "Kahretsin. Bu çok tanıdık geliyor. Şimdiden o yere geri dönmedik, değil mi?"

Kollarındaki tutuşu sıkılaştı. "Hayır. Orada değiliz. *Buradayız*. Daha güçlüyüz." Bir elini saçlarının arasından geçirdi, şakağına doğru konuştu. "Ayrı olduğumuzda daha zayıf olacağız. Bizi ayırmasına izin verme."

"Troy-"

Ağzıyla onun sözünü kesti. Belki yanılttı ama onu kabul etmeye o kadar yaklaşmıştı ki cephaneliğindeki son ve en güçlü silahı kullandı. Elinden bir şey gelmezdi. Çaresizdi. Onun sözü ve vücudu için. Troy, kız boğazının altından inleyene kadar öpücüğü derinleştirerek ellerini kızın başının iki yanına koydu. Dizlerini büktü ve

Islak bedenini Ruby'ninkine doğru sürükledi, bacaklarının arasında hazır duran sikinin karnına doğru kaydığını hissederek onu baştan çıkardı. Göğsünden kalçasına kadar onları birbirine geçirdi. *Biz biriz, bebeğim. Birlikte daha güçlüyüz.* Troy onu bir kez daha fayans duvara yaslamak niyetiyle ellerini Ruby'nin dizlerinin altından geçirdiğinde Ruby kaçtı.

Ağır ağır nefes alıyordu, dudakları şişmişti, kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel görünüyordu. *Benim kadını.* "Bekle. Sadece şunu söylemek istiyorum... Bunu bana söylemenin senin için kolay olmadığını biliyorum. Beni toplantıdan vazgeçirmeye çalışmadığın için. Teşekkür ederim." Kadının ağzı onunkinin üzerinde hareket ederek berraklığını bozdu. "Haklısın. Bu geçen seferki gibi değil. Daha iyiyiz." Bu sözleri Ruby'den duymak ruhuna bir merhem gibi geldi. Onu elinde tutma konusunda hâlâ içinde barındırdığı güvensizliği rahatlatmıştı. Bunu göstermiş olmalıydı, çünkü gözleri yumuşamıştı. Ruby yüzünün yan tarafını okşarken onun eline doğru eğildi. "Bugün kendini kontrol edemiyor muydun Troy?"

Çenesini sıktı, başını salladı ama cevap vermedi. Cevap veremezdi. Kız onun sorununu tam kafasına çivilemişti. Adamın kontrolü arzuladığı aralarında bir sır değildi. Genellikle bunu yatak odasında yapıyordu ama bu durum birlikte yaşadıkları hayatın diğer yönlerine de uzanıyordu. Üzerinde çalıştığı bir şeydi bu. Bugün onun için kolay olmamıştı, sorununu onu bir saniye bile rahatsız etmeden halletme ihtiyacından vazgeçmek. Doğru olanın bu olduğunu bilerek ona karşı tamamen açık olmayı başarmıştı. Ama onun zor durumunun farkına varmasının ve bunu takdir etmesinin kendisini erkeklik gururuyla doldurmadığını da iddia edemezdi.

Çevik parmaklar göğsünde oynadı, karnını okşadı. Nefes alış veriş sertleşti ve duşta yankılandı. Ağzı parmaklarının açtığı yolu izledi, su damlacıklarını yaladı, ta ki onun önünde dizlerinin üzerine çökene kadar. Diz çöktüğü yerden, ihtiyaçla karışık bir güvenle ona baktı. "Kontrolünü geri al, Troy."

Yüksek sesle inledi ve sonunda yumruğunu masaya vurma dürtüsüne boyun eğdi.

Duvar. Onun neye ihtiyacı olduğunu biliyordu, ona gücünü geri veriyordu. *Kahretsin*, onu seviyordu. Bu gece Hildebrand'da kendini dengelemek için mücadele etmişti. Ruby'nin babasıyla karşılaştığında, içgüdüsel olarak onun dönüşünün ilişkilerini zedeleyebileceğini bildiğinden, Ruby'yle bir oyun oynamıştı. Bu onu bir süreliğine daha sürücü koltuğuna oturtmuştu. Bunun gerekli olmadığını bilmeliydi. Ruby onun içini görecekti.

Tırnaklarını adamın k a l ç a l a r ı n d a gezdirdi, titreyen karnını öptü, onu yönlendirmesini bekliyordu. Güzelliği onu büyülemekte asla başarısız olmamıştı ama içindeki güç kalbini kırıyordu. Her zaman olduğu gibi, onun bu güçten vazgeçmesi doğrudan kafasına vurdu. Zaten baş döndürücü ve yoğun olan şehvet, duşlarında buharla çevrili ikisinden başka hiçbir şey kalmayana kadar daha parlak bir şekilde yandı. Değişim onun içine yayıldı. Kızın ona korkmak yerine hoş karşılamayı öğrettiği dönüşüm. Sabit bir elle, kızın gür siyah saçlarını avucunun içine aldı ve yüzünü yukarı kaldırdı.

"Ağız açık. Gözler bende."

O güzel kırmızı dudaklar tereddüt etmeden ayrıldı. Bakışları sadece bir kez onunkinden ayrılıp ağır ereksiyonuna kayd. Ona sinir uçlarını cızırdatan bariz bir açlıkla bakıyordu. Kadın biraz inleyip sabırsızlanıyormuş gibi kalçalarını oynattığında, adam kadının nefesi kesilene kadar saçlarını sıkıca kavradı. Diğer elini kullanarak kendini onun ağzına doğru yönlendirdi ama bir santim ötede durdu.

"Bana ne kadar çok istediğini söyle." Göz kapakları titredi. "Çok kötü."

Aletin başını kızın ayrılmış dudaklarında gezdirirken, hareketi kasten yavaşlatarak, birkaç dakika öncesine göre daha derin, daha emredici bir sesle konuştu. "Sana bugün çalışırken beni emmeyi düşünmeni söylemiştim. Dediğimi yaptın mı?"

Başını salladı, adam kendini kısmen ağzına soktuğunda zevkle inledi, dudaklarının onu emmesine izin verdi, sonra ona rağmen geri çekildi

protesto sesi. Çoğu erkek bu bekleyişi işkence olarak görürdü ama o bunu bir uyururucu gibi arzuluyordu. Serbest kalmayı ne kadar uzun süre beklerse, bu onu o kadar sert sarsıyordu. Eğer bu sreğte kadınına işkence etmeseydi, orada durur ve saatlerce onun ağzını kızdırır, kendini inkâr ederdi. Onu reddederek. Bu gece oyunu başlatmasının bir başka nedeni de buydu, hazzı geciktirmek, ihtiyaçı oluşturmak. Ancak şimdi dayanamıyordu. Bugün denizde kaybolmuştu ve zevk daha fazla bekleyemezdi.

"Beni ağzınıza almayı düşündüğünüzde, kendinize dokunmak istediniz mi?"

Kadının nefesindeki bir kesiklik gözlerinin kısılmasına neden oldu. Onun cevabını duymak isteyen adam, nabzı kulaklarında yüksek sesle atarken dudaklarından çekildi. O kadar acı verici bir şekilde uyarılmıştı ki bacakları aynı anda hem güçlü hem de dengesiz hissediyordu. "Kendine dokundun mu Ruby?"

"Evet. Atölyede yalnızdım... Seni düşündüğümde duramadım. Durmak zorundaydım."

Fısıldanan her kelimeyle ereksiyonu daha da sertleşti ve talepkar hale geldi, serbest bırakılma ihtiyaçı onu neredeyse dizlerinin üzerine kertiyordu. Ruby'nin kendine dokunduğu görüntüler kafasının içinde yüzüyordu, her biri birncekinden daha erotikti. Kendi eliyle kendini orgazma ulaştırdığında gözlerinin kr olduğunu ve tüm vücudunun titrediğini deneyimlerinden biliyordu. Onun sikinin etrafında doruğa ulaştığı zamanki kadar şiddetli değildi ama tanık olmak inanılmaz derecede ateşli ve unutmak imkânsızdı.

Kadının itirafıyla sarsılan Troy, bir saniyelik rahatlama için can atarak kendini kadının şişmiş dudaklarınıntesine itti ve kadının onu kaldırılabileceğini bildiği noktaya kadar derine battı. "Tadı nasıl, bebeğim?"

Boğazında mırıldanıyor, ağzıyla uzun vuruşlar yapıyordu. Onu dahance hiç olmadığı kadar derine, boğazının derinliklerine aldığında, adam tavana doğru inledi ve geri çekildi. Biraz daha devam ederse boşalacaktı. Onun ihtiyaçlarını karşılayana kadar kendisine izin vermeyeceği bir zevk. Yine de

Merakını giderirken onun ucunu yalamasına izin verdi.

"Bugün geldiğinde ne düşünüyordun? Ağzını dolduruyor muydum?"

Sözcüklerini seçiyor gibi görünerek bakımına ara verdi. "Evet.

Başlangıçta."

Hayranlığı daha da arttı. "Sonunda ne oldu?"

Gözleri onunkilere kilitlendi, karardı. "Her zaman senin içimde olmanla bitiyor." "Bu çok doğru," diye homurdandı. "Peki ya arada?"

Hafif bir tereddütten sonra onun yanından uzandı ve elinde uzun saplı ahşap sırt temizleyicisiyle geri döndü. Dişlerini alt dudağına gömdü, tek bir parmağını nesnenin pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi, sonra ona baktı, yüzünde kırılğanlık ve beklenti savaşıyordu. Troy'un karın kasları hızla gerildi, inledi, neredeyse o anda doruğa ulaşıyordu, kız onu şok etmiş ve çok memnun etmişti. Kadının elinden tahta ovma aletini aldı. Hızlanan nefes alışına bakılırsa, yüz ifadesinin ona bilmesi gereken her şeyi anlattığını biliyordu. Az önce onu saplantı noktasına getirmişti.

"Arkanı dön. Dizlerinin üzerine çök ve ellerinle kendini duvara yasla."

Gözle görülür bir şekilde titreyen kadın adamın dediğini yaptı. Troy uzun bir süre kızın çizdiği resmin tadını çıkardı; pürüzsüz sırtı ve muhteşem poposu ona lanet olası bir hediye gibi sunulmuştu. Ereksiyonunu yumruklayıp sıktı, sonunda onun içine girdiğinde, bu kadar cesurca istediği şeyi ona verdikten sonra çılgına döneceğini biliyordu. Sanki Ruby'yi becermek için çıldırmaktan başka bir şey yapmış gibi. Her fırsatta.

Pürüzsüz ahşapla sırtının çizgisini, poposunun kıvrımını izledi ve bir an için kalçalarının arasına dalmasına izin verdi. Kadın gırtlığını yırtarcasına inledi ama adam bu güzel sesi, nemli tahtanın aynı derecede ıslak ete ıslak bir şekilde vurmasıyla kesti. Kızın tepkisini ölçmek için bir süre bekledi.

Zevki alıp sadece acıyı bırakmadan vuruşların arkasına koyabileceği güç. Kadın haykırdı ve sırtını kamburlaştırdı, vücudu daha fazlası için yalvarıyordu. Troy tahtayı daha sıkı kavradı ve tekrar, daha sert bir şekilde indirdi, arkasında bıraktığı pembe çizgiye bakarak inledi. Geride bıraktığı.

"Cezalandırılmayı mı hayal ediyorsun, dolandırıcı?" *Tokat.* "Son zamanlarda sana yeterince şaplak atmadım mı?"

"Sen... Ben sadece-"

"Seni şaplaklamak ve becermek için atölyene düzenli olarak gitmeye başlamam mı gerekiyor? Günde üç kez ham istiyorsan Ruby, söylemen yeterli. İhtiyacın oldukça sana vereceğim."

"Evet. Daha fazla. Daha da *fazlası.*" "Olmuş bil," diye homurdandı Troy.

Her darbeye parmaklarının doğrulup duvara yaslanışını, komşuların duyamayacağından artık o kadar emin olamayana kadar inlemelerinin artmasını izledi. Troy o zaman kendi zevk çılgınlıklarının da onunkilere katıldığını fark etti. Kadınının içinde olmak için duyduğu ezici ihtiyaç yüzünden ayakta zor duruyordu.

Troy fırçayı banyonun zeminine fırlattı ve Ruby'nin arkasında dizlerinin üzerine çöktü. Ruby omzunun üzerinden ona baktı ve Troy, Ruby'nin yüzündeki tahrik edici ifadeyi görünce irkildi. Gözleri yarı açık, dudakları dişleriyle ısırmaktan morarmış, nemli saçları boynuna ve alınına yapışmıştı. Zaten dizlerinin üzerine çökmemiş olsaydı, o tek bakışıyla onu oraya oturtabilirdi.

Tek bir hamlede, onun çılgılığının tadını çıkararak içine oturdu. Dişlerini sıkarak ona uyum sağlaması için bir an verdi, bu pozisyonda seviştiklerinde hâlâ ihtiyaç duyduğu bir şeydi. Onu bu kadar derine sokan pozisyon. Buna bayılıyordu. İlk mükemmel hamleyi beklemek için kendini zorladığı o birkaç dakika. Aylar önce, her ikisi de test yaptırdığında ve Ruby doğum kontrol hapına başladığında, bu dikkatli kontrol onu bir süreliğine atlatmıştı.

Haftalar geçmişti ama sonunda yeniden kazanmıştı. İnce de olsa bir bariyer olmadan onu sevme deneyimi *her* seferinde onu derinden sarssa da.

Ellerinden biri duvardan ayrılıp tırnaklarını adamın kalçasının derisine geçirdi, hareket etmesi için sessiz bir yalvarış gibiydi. Gecenin birikiminden, yaptıklarından, kadının ortaya çıkardıklarından sonra ikisinin de uzun süre dayanamayacağını biliyordu. Bu yüzden başını geriye attı ve kalçalarını yavaş ama talepkâr daireler çizerek çalıştırdı, kadının sikine yaklaşmaya başladığını hissetti.

"İyi kız. Erkeğin için gel. Beni bekletme."

Kalçalarının arkası titremeye başladı; omuzları da onu takip etti. Kahretsin, o günkü olaylardan sonra o kadar gergindi ki kendini tutamadı. Avucunu gürültülü bir *şaplakla kızın* kıkına indirdi ve onu uçurumun kenarına gönderdi. Troy hemen ardından, onun mutluluğunda boğulmadan önce son bir kez daha içine girdi. Aynı anda hem tükenmiş hem de tatmin olmuş hissedenden Troy, onu dik bir şekilde göğsüne doğru çekti ve sıkıca sarıldı.

Boynunu öptü, kadın yaklaştığında gözlerini kapattı. Sırılsıklam ve duşta diz çökerken, sanki bir fırtınadan kurtulan iki kişiymişler gibi hissediyordu. Ama içten içe, fırtınanın daha yeni başladığını biliyordu.

"Seni seviyorum Ruby. Her şey yoluna girecek." Başka türlü olmasına izin vermezdi.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Ruby gözlüklerini alnına itti ve Mya Hicks atölyenin karşısından ona işaret verdiğinde ahşap tornasını kapattı. Kısa bir süre içinde beklenmedik bir yatırımcıdan arkadaşa, iş ortağına ve iş arkadaşına dönüşen kadına soru dolu bir kaş kaldırdı.

"Öğle yemeği sipariş ediyorum. İster misin?"

Bir an düşünür gibi yaptı. "Buğdaylı tavuk salatası. Ekstra turşu. Diyet kola."

"Aklımı okudun."

Ruby başını salladı. Her gün öğle yemeği için aynı şeyi sipariş ediyorlardı. Sormak artık sadece bir formaliteye dönüşmüştü. Gözlüklerini tekrar taktı ve hafta sonuna kadar Dallas'ta olması gereken bir ıstaka üzerinde çalışmaya devam etti. Müşteri, sapına çıplak bir kadın kazınmasını istemişti. Hatta üzerinde çalışması için ona kız arkadaşının bir resmini bile göndermişti. Bilardo oyuncularının batıl inançları vardı ve genellikle eksantriktiler, bu yüzden garip isteklere alışmıştı. Sorgulamak ona düşmezdi. Aldığı paraya bakılırsa, ondan çıplak bir Noel Baba resmi yapmasını isteyebilirlerdi ve o da gözünü bile kırpmazdı. Aslında, bunu daha dün yapmıştı.

Mya'nın telefonu kapatıp masasında çalışmaya devam etmesini, özel siparişleri kataloglamasını, faturaları doldurmasını ve Ruby'nin tasarımlarını yaratmak için ihtiyaç duyduğu malzemeleri sipariş etmesini izleyecek kadar uzun süre işinden başını kaldırdı. İlk defa Mya'nın masanın arkasında ne kadar yersiz görüldüğünü fark etti.

evrak işlerini tamamlıyordu. Gelişigüzel siyah saçlarının arasından süzülen bir tutam pembe ve sağ koluna dolanmış dövme koluyla daha çok bir sanatçıya benziyordu. Ya da bir motorcuya. Kısacası, evrak işleriyle uğraşan birinden çok uzaktı. Kırklı yaşlarının ortalarındaki Mya, Ruby'ye ilk bakışta özgür bir ruh gibi gelmişti. Yaşına göre genç görünmesine ve daha da genç davranmasına rağmen, gözlerinde Ruby'nin ilişki kurabileceği bir bilgi vardı. Mya kesinlikle güzel bir kadın olsa da, görünüşü ona pek uygun gelmiyordu. Sanki mümkün olsa onları bir çırpıda atacakmış gibi.

Üniversitedeki profesörü ona gelip, yeni başlayan iş fikrine şans vermek isteyen bir yatırımcı tanıdığını söylediğinde, doğal olarak temkinli davranmıştı. İşletme fakültesi diplomasının mürekkebi bile kurumamıştı. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Tanıştırıldıklarında merakı daha da artmıştı. "Yatırımcı" kelimesi evrak çantası olan bir adamı çağırıyordu. Korn beresi ve yırtık kot pantolonuyla rock yıldızına benzeyen birini değil. Yine de hemen bağlantı kurmuşlardı. Tanışıp iş modellerini ve stratejilerini ana hatlarıyla ortaya koyduklarında Ruby sonunda diğer ayakkabının düşmesini beklemeyi bırakmıştı. Mya'nın geçmişi konusunda mesafeli olduğu fark ediliyordu ama Ruby de öyleydi. Kimse parasını eski bir havuz dolandırıcısına yatırmak istemezdi, değil mi? Ve belli ki Mya'nın da peşinde kendi şeytanları vardı. Böylece sözlü olmayan bir anlaşmayla geçmişi masanın dışında bıraktılar.

Bu da Mya'ya babasının döndüğünü söylemesinin mümkün olmadığı anlamına geliyordu. Ya da bunun ne anlama gelebileceğini. Neyse ki atölyenin kira kontratına Mya'nın ismini yazdıracak kadar ileri görüşlüydü, böylece elindeki kaynaklar ne olursa olsun Mya'nın izini orada bulamayacaktı.

Acımasız endişeyi bir kenara iten Ruby görevini bitirdi ve neredeyse bitmek üzere olan ıstakayı öğle yemeğinin teslim edilmesine az bir zaman kala rafa yerleştirdi. Gözlüklerini bir tezgâhın üzerine fırlattı ve masasında Mya'nın yanına gitti. "Bu öğleden sonra yeni bir sipariş geldi mi?"

Mya diyet kolasından uzun bir yudum aldı. "Dört."

"Kahretsin. Hafta sonları çalışmaya başlamam gerekecek." "Ya da daha fazla insan işe almalıyım."

Ruby özenle düzenleyip dekore ettiği orta büyüklükteki atölyeye baktı. Onun gururu ve neşesiydi. Sadece karşılayabilmeyi hayal ettiği bir alan. "Henüz paylaşmaya hazır mıyım bilmiyorum. Bunu düşüneceğim."

"Bunu sen yap." Mya sandviçi elinde, çizme giymiş ayağını dizine dayadı. "Yine de Troy'un senin şu anda olduğundan daha fazla kayıp olmanı takdir edeceğinden emin değilim."

"Öyle mi? Sana bunu söyleten ne?" Ruby alaycı bir tavırla sordu. Mya Troy'la birkaç kez karşılaşmıştı. Bunların çoğunda Ruby'nin bir saat boyunca çalışmasını izlemiş, Ruby ara vermeyi reddedince sabırsızlanmış, sonra da onu omzunda atölyeden dışarı taşımıştı.

"Sadece bir önsezi."

"Doğru."

Mya güldü ve kot pantolonunun cebini yoklayarak, yakın zamanda bıraktığı için artık orada olmayan sigaralarını aradı. "Onu bir daha gördüğümde bana hoş, tombul bir polis ayarlamasını isteyeceğim. Biraz minnettar biri, anlıyor musun? Lanet olsun, bir park görevlisi bile alabilirim. Ben gururlu bir kadın değilim."

Ruby homurdandı. "Yalancı."

"Bu adil." Sandviçini iştahla ısırdı. "Ama bu gece için gururumu bir kenara bırakabilirim. Troy'a söyle, ne kadar yuvarlak olursa o kadar iyi. Ruben adında kocaman bir adam. Ya da Hank."

"Dur bakalım. Bunu yazmama izin ver," diye şaka yaptı Ruby. "Ona kendin söyleyebilirsin. O... dükkâna daha sık uğramaya çalışacağından bahsetmişti."

"Bu seni neden kızartıyor?"

"Yüzüm kızarmıyor." Ruby içkisini aldı ve masadan kalktı. "Gözlerini kontrol ettir."

"Daha iyi görünüyorsun."

Gözlükleri elinde, kafası karışmış bir ifadeyle geri döndü. "Daha iyi mi?"

Mya boğazını temizledi, biraz rahatsız görünüyordu. Masasının üzerinde öne doğru eğilmiş, aniden bilgisayar ekranındaki bir şeye dalmıştı. "Bu sabah geldiğinizde. Çok sessizdin. Bir saat boyunca Slipknot çaldım ve sen bana kapatmam için bağırmadın."

Ruby başını salladı ve Mya'nın hâlâ onu merakla izlediğini hissetmesine aldırmadan tornayı çalıştırdı. Omzunun üzerinden bir gülümseme fırlattı. "Belki de sadece bir kereliğine seninle dalga geçiyordum. Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Görünüşe göre endişesini belli etmemeyi başaramamıştı. Troy'la geçirdiği ve Troy'un ona her şeyin yoluna gireceğine dair defalarca güvence verdiği geceden sonra kendini biraz daha iyi hissediyordu. Ancak hiçbir şey içindeki korkuyu hafifletememişti. Troy'un yarın akşam için bir buluşma ayarlamak üzere babasıyla temasa geçmesine izin vermeyi kabul etmişti. Toplantı bitene kadar, hiçbir şeyin onu takip eden kara korku bulutunu sarsamayacağını biliyordu. Troy'a verdiği güvencelere rağmen, babasını dünyadaki herkesten daha iyi tanıyordu. Yıllarını birlikte yollarda, bilardo masasında insanları dolandırarak geçirmişlerdi. Birbirlerinin kişiliğinin her yönünü bilmek gerekliydi. Birbirlerini okumak için. Başarılı olmak için birbirlerinin hamlelerini daha yapmadan önce bilmeleri gerekiyordu. Eğer Ruby'nin onun için bir şey yapmasını isteseydi, hazırlıksız gelmezdi. İçten içe, onun bir şekilde bir zayıflık bulduğunu biliyordu. Onu tekrar kendine çekmenin bir yolunu. O böyle çalışırdı.

Ruby'nin arka cebindeki cep telefonu titredi. Çıkardı ve ekrana baktı.

Jim'le konuştum. Yarın akşam sekizde. Quincy'de. Orada seninle olacağım. Sevgiler, Troy.

Titreyen eliyle telefonunu yerine koydu. Hemen yanında olacaktı.

babasının isteğini geri çevirmek için. Bu konuda ona inanıyordu.

Kız kabul ederse ne yapacaktı?

...

Troy, Ruby'nin kendisinden önce gelebilmesi için Quincy'nin kapısını açık tuttu. Barı tararken vücudunun sert hatlarından gerginlik yayılıyordu. Babasıyla buluşmaya on dakika gecikmişlerdi, bu onun bilerek yaptığı bir güç hamlesiydi. Zamanında gelmeyerek, babası istediğinde atlamayacağını anlatmayı umuyordu. İkincisi, bu tür bir toplantıya geç kalmak her zaman bekleyenleri gererdi. Ruby, Quincy's'de babasının sırık gibi bedenini ve gür siyah saçlarını arayıp da bulamayınca, onun da aynı oyunu oynadığını fark etti. Ne de olsa bunu ona öğreten o değil miydi?

Boğuk bir küfürle kendini rahatlamaya zorladı ve bara doğru yürüdü, Troy'un onu yakından takip ettiğini hissediyordu. Yol boyunca sessiz kalmıştı, muhtemelen sessizliğin onu yıkılmaktan ve toplantıdan vazgeçirmekten alıkoyacağını düşünmüştü. Kendini tutmasını ve düşünmek için ona zaman tanımasını takdir ediyordu. Yine de hiçbir zamanın onu Jim'in sakladığı şeye hazırlayamayacağından şüpheleniyordu.

Tanıdık iki figür dikkatini çektiğinde adımları durakladı. Troy'un memur arkadaşları Daniel Chase ve Brent Mason'ı, eğitimsiz bir göz için, benzersiz yakışıklılıkları ve hayattan daha büyük varlıkları nedeniyle gözden kaçırmak zor olurdu. Ancak Ruby'nin çevresini inceleyen eski avcısı için onlar sadece *polis diye* bağırıyorlardı.

"Ne yaptın sen?" Ruby ağzının kenarından Troy'a fısıldadı.

Elini kızın sırtına koyarak kulağına doğru iç çekti. "Lütfen kızma. Seni önemsiyorlar ve-"

"Ve sen de bana yeni hayatımı hatırlatacak görünür bir şey vermek istedin. Unutursam diye."

Başını bir kez salladı. "Bunun bir parçası olduğunu inkar etmeyeceğim."

Ruby sanki tavanda sabır bulacakmış gibi başını arkaya eğdi. "Troy, seni bilmesinden nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Arkadaşlarımızı da bilmesini istemiyorum. Onları bu işe karıştırmamalydın."

"Onlar bu işe dahil değil." Onu daha yakına çekti. "Senin güvenliğinle dalga geçmiyorum. Baban olabilir ama o bir suçlu. Daniel ve Brent benden sonra tanıdığım en iyi polisler. Onları buraya çağırdım çünkü her şeye hazırlıklı olmak istiyorum."

Brent o sırada onları fark etti ve Troy'a belli belirsiz bir baş selamı verdi. Arkadaşının hafif hareketini fark eden Daniel'ın birası ağzının yarısına kadar dondu, sonra Ruby ve Troy'u fark etmeden yoluna devam etti. "Vay canına. Kesinlikle hazırlanmışlar. Bu Brent'i gördüğüm en sessiz an olabilir."

Troy'un ağzı seğirdi ama mizah gözlerini bulamadı. "Ne kadar dayanacağı belli olmaz."

"Umarım öğrenmemize gerek kalmayacak kadar çabuk biter. Hadi gidip oturalım." Ruby nefesini tuttu ve barın daha loş bir bölümünde bulunan dört kişilik boş bir masaya doğru yöneldi. "Tanrım, sadece evde olmak istiyorum."

"Yakında, bebeğim."

Ruby göz ucuyla köşede oturan ve sırtını tuğla duvara dayamış olan Bowen Driscoll'u gördü. Beyzbol şapkasını alnına indirmiş, yavaşça bir şişe birayı yudumluyordu. Başını öne eğmiş, rahat bir duruş sergiliyordu ama Ruby daha iyisini biliyordu. Çocukluğundan beri en iyi arkadaşı kendini her an saldırmaya hazır tutuyordu. Kendisinden dört yaş büyük olan Bowen, kendisinden iki kat büyük erkekleri dolandırarak geçirdiği o tehlikeli yıllarda onun yanındaydı. Sayısız kez, kendini onunla ağır yaralanması arasına koymuştu. Dayak yemek zorunda kalmasın diye dayak atmış ve attırmıştı. Yine bu yılın başlarında, suç patronu babası Lenny'nin suçlanmasına yardım etmeye çalışırken yakalandığında, yine de ona tereddütsüz sadık kalmıştı. Paraya çocuklarının güvenliğinden daha çok değer veren babalar

ortak bir noktaları vardı.

Troy moral desteği ve destek için yeni arkadaşlarını aramıştı. Bowen'ı aramıştı. Ruby, Troy'un onu fark etmemesini umarak hızlıca dua etti. Aralarındaki ilişkinin doğasını hiç anlamamıştı. Bowen'ın yakışıklılığına, çekiciliğine ve ona karşı aşırı korumacı tavrına rağmen aralarındaki ilişkinin her zaman platonik kaldığına inanmamıştı. Troy'un Bowen'dan hoşlanmamasının, Ruby'nin ilk yıllarında yanında olamadığı için duyduğu mantıksız suçluluk duygusundan kaynaklandığından hep şüphelenmişti ve söylediği hiçbir şey onu kıskançlığından vazgeçirememişti.

Elindeki postacı çantasını sandalyesinin arkasına astı ve oturdu. Troy onun yanındaki sandalyeye oturarak birleşik bir cephe oluşturdu. Elini tutmak için ona doğru uzanırken gözlerini kapıdan ayırmamaya çalıştı.

"Onu görmeyeceğimi mi sandın?"

Ruby yanlış anlamış gibi davranmadı. "Lütfen, bundan bir şey çıkarmayın."

Sanki kız hiç konuşmamış gibi devam etti. "Karar veremediğim şey, senin bana olan inancının azlığı mı yoksa-"

"Hayır." Gözlerini kocaman açarak onun kapalı ifadesini inceledi. "Bunun inançla hiçbir ilgisi yok. Sana herkesten çok güveniyorum Troy." Açıklamanın bir yolunu bulmak için beynini zorladı. "Bana yeni hayatımı hatırlatmak istedin. Belki benim de eskisini hatırlatmaya ihtiyacım vardı. Ama hedeflerimiz aynıydı."

"Eğer o senin geçmişinse," dedi Troy, "neden gitmiyor?"

"Onun gitmesini istemiyorum. Seni rahat ettirmek için her parçamı kaybetmeyeceğim."

"Rahat olmayı önemseydiğimi mi sanıyorsun?" Adamın ani sert ifadesi karşısında şaşırان kadın cevap vermedi. "Seninle ilgili tek bir şeyi bile değiştirmek istemiyorum. Sadece seni kendim olarak istiyorum."

"Bana sahipsin. Ben seninim. Bunu asla sorgulama."

Yüzünü yaklaştırırken dikkati titredi. "Devam et

banâ bakıyordu. Baban az önce içeri girdi." Ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi. "Seni endişeli görmesine izin verme, bebeğim."

Tartışmaları Troy'un varlığına duyduğu ani minnettarlık dalgasının gölgesinde kalarak hemen arka plana düştü. Troy da en az kendisi kadar yaklaşan karşılaşmaya yatırım yapmıştı ve onun orada olmasından duyduğu minneti kelimelere dökmesi mümkün değildi. Bu ona güven veriyor ve nasıl kavga ederlerse etsinler, bunun her zaman sevgiden kaynaklandığını hatırlatıyordu.

Masalarında bir sandalye geri çekildi ve babasının aldatıcı bir şekilde Yıllar sonra ilk kez yumuşak bir sesle. "Bu iç açıcı sahneyi bölmek istemezdim ama zamanım kısıtlı."

Ruby yüz hatlarını düzelterek yavaşça babasıyla yüzleşti. "Hayır, değilsin."

Jim Elliott başını geriye attı ve güldü. Bir gün bile yaşlanmamıştı. Sert, geriye taranmış saçlarında tek bir gri tel bile yoktu. Kahverengi gözleri mizah doluydu ama yüzeyin hemen altında gizlenen tehlikenin parıltısını görebiliyordu. Bu ölümcül kişiliği saklamak onun en değerli özelliklerinden biriydi. Babası sizi uçurumdan aşağı sürüklerken en iyi arkadaşınız olma konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahipti.

Jim bir kolunu sandalyesinin arkasına attı ve onlara belli bir açıyla baktı. Sırtını girişe dönük tuttuğunu biliyordu. Bu hareket onun gözünü bileğindeki beyaz alçıya çekti. Jim'e göre görünür bir yara zayıflık anlamına geliyordu ama o bunu saklamıyordu. Merakı daha da arttı. "Kızı Brooklyn'den çıkarabilirsin..." diye mırıldandı garsona içki getirmesini işaret ederken.

Troy, siparişini alan garsona "Hesabımıza yaz," diye talimat verdi.
Burbon, sek.

"Oh, cömert bir polis. Ne av ama, Ru."

Troy'un çocukluk lakabını kullanması gülümsemesini sekteye uğrattı. Elini Troy'un güçlü kavrayışının içine kaydırды. "O bir av, teşekkür ederim. Eğer buraya sadece bizi aşağılamak için geldiysen, yapacak çok daha iyi işlerimiz var."

Jim onları düşünürken parmakları masanın üzerinde esnedi. "Driscoll'un burada ne işi var?"

Bu Ruby'ye bir başlangıç verdi. Şimdiye kadar babası köşede gizlenen Bowen'ı fark ettiğine dair hiçbir işaret göstermemişti. Dahası, Jim'in arkadaşına karşı olan düşmanlığını da anlamıyordu. Ondan bu kadar yoğun bir şekilde hoşlanmaması için hiçbir neden yoktu. "Sen gittiğinden beri bana göz kulak oluyor." Omuz silkti. "Sanırım eski alışkanlıklar zor ölüyor."

"Sana göz kulak oluyorum, ha?" Jim Troy'a göz kırptı. "Eminim buna bayılıyorsundur."

Troy hiç tepki göstermedi. "Ne söylemeye geldiysen söyle Elliott. Sabırsızlanmaya başlıyorum."

"Siz gençler bugünlerde çok acelecisiniz." İçkisini bırakan garsona gülümsedi ve arkasını döndüğünde pervasızca kışına baktı. "Beklenti sanatı hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz."

Ruby bu yorumdaki ironiye neredeyse gülecekti ama dilini tuttu. "Senin için acele etmemi istiyorsan, unut gitsin. Ben yoluma devam ettim."

Adam içkisinin üzerinden ona baktı ve kadının kendine güveni azaldı. "Daha bahisleri duymadın."

"Hiçbir para senin saçmalıklarına tekrar bulaşmaya değmez."

Adamın yüzündeki acı ifadesinin yapmacık mı yoksa gerçek mi olduğunu anlayamadı ama sözler çoktan söylenmişti ve geri alınamazdı.

"Bir erkeği dizlerinden kesmek konusunda annenin esrarengiz yeteneğine sahipsin." Jim Troy'a başıyla onay verdi. "Eminim hayatını cennet ve cehennem arasında bir dengeye oturtuyordur. Tıpkı annesinin bana yaptığı gibi. Haksız mıyım?"

"Yeter." Ruby, Troy cevap veremediğinden araya girdi, babasının daha önceki yorumu kafasında çınılıyordu. "Annem mi? Annem hakkında *hiç* konuşmuyorsun."

"Gözden kaçmış olabilir." Omzunu kaldırdı ve bıraktı. "Bu gece, ele avuca sığmayan Pamela hakkında konuşmaya başlamak için iyi bir zaman olabilir."

Troy'un yanında gerildiğini, kendi sert duruşuna uyduğunu hissetti. "Bu da ne böyle?"

Jim ceketinin cebinden bir not defteri çıkardı ve ona baktı. Ruby onun sadece zaman kazandığını biliyordu. Söylediği gibi, beklentiyi yükseltiyordu. Hepsi numaraydı. Tek bir ayrıntıyı bile unutmazdı. Bu da annesi Pamela'dan söz etmesinin tesadüfi olmadığı anlamına geliyordu. İçini bir korku kapladı. Annesi onu babasıyla bırakıp gittiğinde henüz bir çocuktı, onu yetiştirmek için tamamen donanımsız bir adamdı. Yıllar boyunca Jim koşuştururken onlar seyahat etmiş, o da arabalarının arka koltuğunda ya da pis bir motel odasında uyumuştı. Ta ki bیلardo masasında kendi yükünü çekmeyi öğrenene kadar. Onca yıl boyunca bir kez bile annesinden bahsetmemişlerdi.

Ruby Troy'a baktı, aralarında sessiz bir iletişim vardı. O da ufukta büyük bir şey bekliyordu. Troy'un yüzündeki endişeyi görebiliyordu, her ne kadar Troy bunu saklamaya çalışsa da.

Jim aniden not defterini masaya fırlattı, görünüşe göre hâlâ onun dengesini bozmaya çalışıyordu. Kahretsin, bu oyunda her zaman ondan daha iyi olacaktı. İşe yarıyordu. "Maç Salı gecesi yapılacak. Seninle, eğer kabul edersen, Robert Bell adında bir adam arasında. Yer konusunda hâlâ karar aşamasındayız."

Tanımadığı bu isim karşısında kaşlarını çatı. "Fark etmez. Ben orada olmayacağım." "Bence olacaksın." Burbonunu geri fırlattı. "Robert Bell senin

Annesinin kardeşi. Onun nerede olduğuna dair bilgi arıyoruz. Onda var. Sen kazanırsan, o da kızın yerini söyler. Maçı kendim de oynardım ama..." Yaralı sağ bileğini kaldırdı.

Zaman dondu. Hiçbir şey onu buna hazırlayamazdı. Babasının sözleri ona kükreyen bir metro treni gibi çarptı ve onu yoluna kattı. Onları terk eden kadını merak etmesine asla izin vermemişti. Bunun bir anlamı yoktu. İnsanlar onun dünyasında kalıcı değildi. En azından eski dünyasında. Yine de şimdi, annesini bulma fırsatı parıldıyordu.

Gözlerinin önünde altın gibi parlıyordu. Bu her zaman bilinçaltında bastırmayı başardığı bir arzu muydu?

Troy onun elini, onu şimdiki zamana geri döndürecek kadar sert bir şekilde sıktı. Troy'un onu kucağına çekip ileri geri sallamak istediğini ama babasının önünde itibarını kaybetmesine izin vermeyeceğini hissetti. Konuştuğunda sesi ölümcül bir sessizlikteydi. "Robert Bell'in bu işten çıkarı ne? Kazanırsa eline ne geçecek?"

Jim sanki bu soru saçmaymış gibi kıkırdadı. "Başka ne olabilir? Nakit. Kız kardeşinden hoşlanmamasının benimkiyle yarıştığını söylemeye gerek bile yok."

Troy belli ki yememiş. "Bunda ne var, Elliott?"

"Yakalamak mı?"

"Güzel soru." Ruby sonunda boğazındaki pası temizledi. "Neden şimdi? Nerede olduğundan sana ne?"

Jim birden onun gözlerine bakmaz oldu, parmakları masanın üzerinde nemli desenler çiziyordu. "Bak, sana iyi bir baba olamadığımı biliyorum Ru. Sen oyunun dışındasın. Anlıyorum." Adem elması boğazında sallanıyordu. "Hatalıydım. Sana onun hakkında hiçbir şey söylemedim. Bilmeyi hak ediyorsun. Sana bunu vermeme izin ver. İstersen bunu bir veda hediyesi olarak düşünebilirsin."

Bowen'ın arkasında durduğunu hissetti ama dönmedi. Dikkati sadece babasına odaklanmıştı. Pişman görünüyordu. Samimi. Jim Elliott için nadir bir durumdu. Tanrı yardımcısı olsun, bundan etkilenmişti. Ne de olsa bu onun babasıydı. Birlikte iyi ve kötü zamanlar geçirmişlerdi. Pittsburgh'un dışındaki bir arabalı lokantada arabalarının kaputunda patates kızartmalarını paylaşmışlardı. Boston'da bir Red Sox maçına gizlice girmişler, Jim onları tatlı dille birinci kale çizgisindeki koltuklara oturtmuştu. Müşterilerini dolandırdığı için kızgın bir bar sahibinden kaçmak için yağmurda koşmak. Hepsini birlikte atlatmışlardı. Bu konuda ona inanabilir miydi? Umutsuzca inanmak istiyordu, kahretsin. Annesinin kim olduğunu öğrenmek, muhtemelen sorularına cevap almak, nihayet geçmişine bir kapanış damgası vurabilirdi.

Bowen sonunda konuştu, sesindeki zorlukla dizginlenmiş şiddet ona tanıdık geliyordu. "Onu lanet olası bir aslanın inine gönder ve buna hediye de. Klasik Jim Elliott."

"Dikkat et, Driscoll." Babası parmağını salladı ve bir şekilde tehditkâr görünmesini sağladı. "Unutma, numaran bende var. Benimle taşak geçme."

Ruby, Bowen ve Jim arasındaki sürtüşme karşısında yine şaşırmıştı. Üçü geçmişte birlikte çok fazla zaman geçirmemişlerdi, Jim şehri terk ettiğinde Bowen onun koruyucusu olarak devreye girmişti, ama aralarındaki düşmanlığı anlamıyordu. Troy'un yumruğu masaya sertçe indiğinde, sorgulamaya hazır bir şekilde ağzını açtı. *Slam*. Ruby göz ucuyla Brent ve Daniel'in sandalyelerinde geriye doğru yaslandıklarını ve durumu yakından izlerken rahat görünmeye çalıştıklarını gördü.

"Siz ikiniz sidik yarıştırmak istiyorsanız, bunu başkasının zamanında yapın," diye emretti Troy, babasına tek başına hitap etmeden önce her iki adama da bir bakış attı. "Bunu iyi niyetinden dolayı yaptığına inanmamızı mı bekliyorsun? Onun senin içini görecektik kadar zeki olmadığını mı sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Ona sor." Ruby'nin çok iyi hatırladığı bir bakışla ona meydan okudu. "Ya da belki de kötü polis sevgilisinin onun adına konuşmasına izin veriyordur."

Troy küfretti. Bowen homurdandı. Ruby ikisini de görmezden geldi, kendisine bakıcılık yapmaya çalıştıkları için biraz kızgın hissediyordu. Kendi başının çaresine bakabilirdi. Bunu yıllarca yapmıştı. Hayır, bu *onun* kararıydı ve ona göre başka bir seçeneği de yoktu. Büyük ihtimalle Jim'in bir bildiği vardı ve dürüst davranmıyordu. Kalkıp gidebilirdi. Tehlikeli ya da değil, annesi hakkında bir şeyler öğrenme şansından vazgeçebilirdi. Ya da en iyi yaptığı şeyi yapabilirdi. Önce acele et, soruları sonra sor. Bu durumda, ödül riski haklı çıkarmaz mıydı? *Tanrı korkaklardan nefret eder, Ruby.*

Kendini destekledi. "Yeri ne zaman öğreneceksiniz?"

Jim h i ç de muzaffer g ö r ü n m ü y o r d u , sanki onu bekliyormuş gibiydi.

anlaşma. "Yakında."

"Ruby, ciddi olamazsın." Troy koltuğunda döndü, mavi gözleri parlıyordu. "Sana yalan söylediği çok açık. Yapma bunu."

"Polis haklı, Rubik Küpü," dedi Bowen acımasızca. "Bunu kolay kolay kabul etmeyeceğimi biliyorsun."

"Kapa çeneni, Driscol."

Jim sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini başının arkasında kavuşturdu. "Vay, vay. Şimdi kim sidik yarıştırıyor?" Yüzü sertleşti. "O kararını verdi. Bununla yaşayın çocuklar."

Ruby sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı, böylece Jim ona bakmak zorunda kaldı. Bu güç gösterisi karşısında gözlerini kıstı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım Jim. Bana söylemediğin bir şey olduğunu biliyorum. Sen bir dolandırıcısın ve beni bir yemek biletinden başka bir şey olarak gördüğünden şüpheliyim. Merak ettiğim için kabul ediyorum. *Tek* sebebi bu. Yersiz bir suçluluk duygusuyla ilgili acıklı hikâyene inandığım için değil. Yine de iyi denemeydi, *Peder*."

Troy onun arkasına geçti ve Quincy'den çıkarken bir elini sırtının küçük kısmına koydu, Bowen da birkaç adım arkasından yürüdü. Muhtemelen ikisini de hayal kırıklığına uğratmış olmasına rağmen hâlâ onu destekliyorlardı. Troy'un koluna bir elini atarak, kendisini kontrol altında tutmasını takdir ettiğini belli etti. Gerçi Ruby, eve vardıklarında Troy'un onun yüzünü kurtarmasını hiç umursamayacağını biliyordu.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Troy bir şeyleri kırmamak için yoğun bir çaba harcadı, her ne kadar o anki ruh haliyle evlerindeki her cansız nesne yumruğu için mükemmel bir hedef gibi görünse de. Kahretsin, kendini çaresiz hissediyordu. Bu onun için alışılmadık bir duyguydu ve bununla iyi başa çıkamıyordu. Ruby ile bu ilişkiye girerken onun bir joker olduğunu biliyordu. Belaya olan eğilimi ve yoluna çıkan felaketleri görmek istememesi, onu elinde tutmak için kabul etmesi gereken özelliklerdi. Troy bu kararından bir an bile pişmanlık duymadı ve asla da duymayacaktı. Ruby'ye olan aşkı her geçen gün daha da artıyordu. Onu tüketiyordu. Onun hayatıydı. Ve aylar önce bir yere kıpırdamayacağını söylediğinde çok ciddiye. Ama şu anda, sevdiği birini kaybetmenin derinlerde yatan korkusu yüzeye çıktığında, kendi akıl sağlığından şüphe ediyordu.

Geçen yıl, ortağını bir silahlı çatışmada kaybettikten sonra Ruby'yle tanışması kaderin acımasız bir cilvesiydi. Güvenli davranma yemini, ona sahip olmak için duyduğu ateşli, yaygaracı ihtiyaç tarafından gömülmüştü. Hiç şansı olmamıştı. Bu ihtiyaç uzaktan bile azalmamıştı.

Uzlaşmanın doğal hale geldiği bir yere geldiklerini düşünüyordu. En azından tehlikeye atılmadan önce birbirlerini düşüneceklerini sanıyordu. Yine de bir kez daha, bunun onu nasıl etkileyeceğini düşünmeden kendini potansiyel olarak güvensiz bir duruma sokmuştu. Onu köhne bir bilardo salonunda, etrafı bir düzine alçak herifle çevrili olarak hayal ediyordu.

Büyük olasılıkla silah taşıyan Soprano özentisi hayatlar onu soğuk terler dökmeye itiyordu. Hiç tereddüt etmeden, onu hayatıyla korurdu. Ama değişkenleri sevmezdi. Ruby söz konusu olduğunda sadece kesinliklerle ilgilenirdi.

Troy onun ceketini çıkarıp bir sandalyenin arkasına asmasını izledi. Hareketleri yavaştı, teslim olmuş gibiydi, sanki yaklaşan tartışmayı kabullenmiş gibiydi. Onu bu kadar iyi tahmin edebildiğine inanması Troy'u daha da sinirlendirmişti. *Bunu göreceğiz, bebeğim.* Bir ders bekliyordu. Onu koruma hakkı için yalvaracağını mı düşünmüştü? *Hay sikeyim. Bu.* O bu hakkı çoktan kazanmıştı. Tartışmaya gerek yok.

Koridordan aşağı inerken anahtarlarını yemek masasının üzerine attı, giderken gömleğini başından sıyırdı. "Ben yatıyorum."

Bir süre sonra Troy ayakkabılarını tekmeleyerek yatak odalarına girdi. "Troy?"

Kadının sesindeki küçüklük karşısında göğsünde keskin bir şey kıpırdandı. Kararlılıkla, ona sarılma ihtiyacını engelledi. "Evet."

"İyi misin?"

"Hayır. İyi değilim Ruby. İyi olacağımı mı sanıyordun?"

Başını salladı, koyu renk saçları omuzlarında dalgalanıyordu. "Neden hiçbir şey söylemiyorsun? Neden bana ne kadar dikkatsiz davrandığımı söylemiyorsun?"

"Bunun bana hiçbir faydası yok."

"Bu kadar soğuk davranmayı bırak," diye rica etti. "Bundan hoşlanmıyorum. Bu sen değilsin."

"Hoşuna gitmedi..." Gülmekle yetindi. Az önce onun tutunduğu zayıf inanç ipini kesmişti ve ondan her zamanki destekleyici halini almasını mı bekliyordu? İmkânsızdı. Tam ölçekli bir paniğe kapılmıştı. *Ruby tehlikede. Tekrar.* "Quincy'nin evine gidip Driscol'u orada görmekten, onun senin için ne anlama geldiğini bilmemekten hoşlanmıyorum. Orada oturup babanın bir sonraki ölümcül macerayı planlamasını dinlemekten ve ağzımı kapalı tutmaktan hoşlanmıyorum. Sana güvenebileceğimden o kadar emin olmak

doğru karar. Ve hatalı olmak."

Kız biraz geri çekildi ve bir an için bu kadar sert davranmamış olmayı diledi. "Anlamıyorsun."

"Aslında, sanırım sonunda anlamaya başlıyorum. Sonuçta o yaşam tarzını özlemiyorsun." Kot pantolonunun kemerini çözdü ve tekmeleyerek çıkardı. "Kötü bir film gibi. Sadece son bir skor. Ama asla son kez değil. Asla da olmayacak."

O anda kahverengi gözleri öfkeyle parladı, öfkesi onu daha da güzelleştiriyordu. Troy onu hayranlıkla izledi, göğsünde bir baskı oluştu. *Tanrım, onu seviyorum. Mutlu. Öfkeli. Her şekilde ve her şekilde.*

"Kendine bir bak, Troy Bennett. Bunu ucuz bir heyecan için mi yaptığımı sanıyorsun?" Ona doğru yürüdü ve çıplak göğsünü itti. Troy Bennett ellerine bastırdı, vücudu her zamanki gibi Troy'un kiyle her türlü teması arzuluyordu. "Senin büyük ve mutlu bir ailen, tombul bir annen var. Mükemmel bir mahallede büyüdün, temiz çarşafli bir yatakta uyudun. Terk edilmek hakkında ne biliyorsun ki? Onları göndermek için yanlış bir şey yapıp yapmadığını merak etmek hakkında?"

Troy'un öfkesi, kalbiyle birlikte kurşun gibi midesine çöktü. Tanrım, hayır. Burada büyük bir hata mı yapmıştı? Quincy'nin evinden ayrıldıktan sonra, kendi öfkeli ruh haline, kendi endişelerine o kadar kapılmıştı ki, bu gece ona atılan bombayı tamamen görmezden gelmişti. *Lanet olası aptal.* Kız tekrar göğsünü itmeye başlayınca, adam kızın bileklerinden tutup onu kendine yaklaştırmaya çalıştı ama kız direndi. "Bebeğim, özür dilerim-"

"Çok geç." Ellerini geri çekti. "Bana bir şey olacak diye bu kadar endişelenmenin nedeni, olumsuz bir şey hissetmekten çok korkuyor olman. Ben de yıllardır sadece bunu hissettim. O yüzden bunu kabullen Troy. Tamam mı? Hayat her zaman güneş ışığı ve güller değildir."

"Tabii ki endişeleniyorum." Sesi onunkine uyacak şekilde yükseldi. "Kesemem

Seni sevmekten vazgeçebileceğimden daha fazla..."

"Ama yapabilseydin yapardın," diye araya girdi, sesi aniden hissizleşmişti. "Mümkün olsa beni sevmekten anında vazgeçerdin. Sırf kendini olası bir acıdan ya da kayıptan kurtarmak için." Kahkahası kulaklarına taş gibi düştü. "Babam haklıydı, değil mi? Ben senin cennetin ve cehenneminim."

Troy yükselen panik dalgasına daha fazla engel olamadı. Gözlerinin ardında Ruby'den en ufak bir iz yoktu. Bu konuşma, bütün gece, mümkün olabileceğini hiç düşünmediği bir şekilde ondan uzaklaşmıştı. Gerçekten de onu duygularını sorgulamaya mı zorlamıştı? Hayatta kalmak için ona ihtiyacı varken böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi? O onun hayatıydı. Ona bundan şüphe edecek hiçbir alan bırakmadığını düşünüyordu. Sert elleriyle onun kollarını kavradı. Bu kez itiraz etmedi ama meydan okurcasına ona baktı. "Beni dinle. Bunun, *onun* aramıza girmesine izin verme." Onu nazıkçe sarstı. "Bu dünyada bildiğim, sevdiğim ya da önemsedığım diğer her şeyin sonu anlamına gelse bile seni sevmekten vazgeçmezdim Ruby. Sen yanımda olduğun sürece bana bir şey olmaz."

Yanağından aşağı yuvarlanan bir damla gözyaşı onu yıktı. "Tanrım, senin yanındayken düşünemiyorum. İşlemem gereken, düşünmem gereken çok şey var ve sen tüm havayı kaplıyorsun." Zorlu bir nefes aldı. "Ben Hayden'lara gidiyorum. Sadece bir gece uzaklaşmaya ihtiyacım var."

Göğsünde bir bıçak.

"Hayır." "Bana hayır diyemezsin."

Troy'un eli gömleğinin eteğine gitti ve sanki üzerinde hiçbir kontrolü yokmuş gibi altına kayd. Son çaresi kontrolü ele almak, ne pahasına olursa olsun onu yanında tutmaya çalışmaktı. Karnını okşayıp aşağılara inen parmaklarının altında teni sıcak ipek gibi hissediyordu. "Kal. Seni burada rahatlatmama izin ver, bebeğim. Sensiz hiçbir yerde değilim... Sadece seni geri getirmeme izin ver." Kalçaları birleşti ve adam vücudunu ona doğru yuvarladı. "O kadar derine inmeme izin ver ki her şeyi unutalım. Sert olduğumu biliyorsun. Her zaman sertim."

"Dur," diye inledi. "Böyle olmaz."

Sözlerinin ona verdiği acıyı görmezden gelmeye çalışarak, boynunu emebilmek için başını yana yatırdı. "Sorun ne bebeğim? Üstte mi olmak istiyorsun?" Dişlerini kızın kulağının altındaki ete geçirdi. "Bana bindiğinde deliye döndüğümü biliyorsun. İkimiz de seni altıma alabileceğimi, tek bir hamlede Tanrı için çılgık atabileceğini bildiğimiz halde kontrol sendeymiş gibi davranmanı izlemeyi seviyorum."

Ruby'nin bacakları birbirine sıkıştı ve inleyerek ona sahip olduğunu söyledi. Onu duvara yaslayıp bir saat boyunca aralıksız sikebilirdi, ikisi de nabzının attığı her dakikaya bayılırdı. Ama ses hüznle katmanlanmıştı. Hayal kırıklığı. Onda mı? Kendisinde mi? Hayır, bu gece verdiği zararı daha da kötüleştiremezdi. Onu ruhunu sarsan bir çaresizlikle istese bile. İnanılmaz bir güçlkle uzaklaştı. Kadın biraz eğildi, dizleri büküldü ama adam kollarından tutarak onu dik tuttu.

"Troy... Seni istiyorum ama canım acıyor," diye nefes nefese kaldı, eliyle göğsünü ovuyordu. "Acımamalı."

"Git." Sesi boğuk geliyordu. "Fikrimi değiştirmeden git."

Bir an için onu inceledi. "Sadece bu gece. Biraz z a m a n a ihtiyacım var. Fazla düşünmeyin."

Troy aptalca başını salladı ve sevdiği kızın onu terk edişini rüya gibi bir halde izledi.

...

Brent, karısı Hayden'la paylaştığı evin ön kapısını Ruby daha zili çalmadan açtı. Ona bakmak için boynunu eğmek zorunda kaldı, NYPD patlayıcı uzmanı çok uzun boyluydu. Son birkaç saatin duygusal enkazı üzerinde yürüdüğü için muhtemelen berbat görüldüğünü bilen Ruby, ceketinin kolunu gözlerinin altına sürttü ve rahatsız bir şekilde güldü.

"Özür dilerim. Cadılar Bayramı bile değil ve kapınızın önünde korkunç bir şey var." Maskara lekeli yanaklarını işaret etti. "Erkek arkadaş için uygun değil, koca adam."

Brent ona sempatik bir gülümseme verdi ve sırtını sıvazladı. "Hey, benim bir kız kardeşim, bir baldızım, iki yeğenim, ikiz kız bebeklerim ve yüksek bakım gerektiren bir karım var. Bana yönelik olmadığı sürece, istediğin kadar ağlayabilirsin tatlım."

Hayden gözlerini devirerek arkasında belirdi, belli ki kocasının teselli etme çabasına kulak misafiri olmuştu ama Ruby altta yatan şefkati fark etti. "*Genellikle* ona yöneliktir. İçeri gel Ruby. Story sangria ile geliyor."

Brent, Hayden'ın evlenmeden önce oturduğu ama kolaylık olsun diye hâlâ sakladığı eski lüks evini kastederek, "Bu da benim şehir evine gitmem için bir işaret," dedi. Spor çantasını fuayenin zemininden kaptı. "Daniel ve Troy'un bu tavuk partisindeki tek horoz olmamı takdir edeceklerinden şüpheliyim."

Hayden, Brent'e bir öpücük vermek için parmak uçlarında durdu. "Görüşürüz, Flo."

"İyi geceler, Düşes." Ona göz kırptı. "Eğer siz hanımlar sütyenlerinizi yakarsanız, fotoğraflı kanıt istiyorum." Dikkatini Ruby'ye verdi. "Hey, bu gece her ne olduysa, zor olduğunu biliyorum. Ama sen ve Troy daha güçlüsünüz. Kapaş?"

"Capiche," diye mırıldandı Ruby, kapı aralığında onunla yer değiştirirken. Eve Hayden'ın oturma odasına doğru yürüdü, çifte birlikte bir dakika daha geçirmeyi umuyordu. Brent zaten onun yerine Quincy'lere gittiği için, gecelerini -yine- böldüğü için bir yanı kendini bok gibi hissediyordu ama çoğunlukla suçluluk duygusunu kaldıramayacak kadar bitkin düşmüştü. Çantasını kanepenin üzerine bıraktı ve yanına çökerek yorgun gözlerle yeni dekore edilmiş iç mekânı inceledi. Bebek oyuncakları, zıplayan sandalyeler, pembe yorganlar. Hayden ve Brent'in evine ilk kez gelmiyor olmasına rağmen

Bebek korumalı evde, geceki olaylardan ve geçmişinin gözünün önünde sallanmasından sonra, kendini her zamankinden daha da yersiz hissediyordu. Aylar önce Hayden'la tanıştığında, sınıf farkının arkadaşlık ihtimalini ortadan kaldıracağından emindi. Brooklyn'de bir erişte dükkânının üzerinde yaşayan bir kızla Yukarı Batı Yakası'nda sosyeteye yeni girmiş birinin ortak noktası neydi?

Şaşırtıcı bir şekilde, aralarındaki farklılıklar denkleme hiç girmemişti. Bir yandan Hayden güven saçıyordu, Ruby onunla daha fazla zaman geçirdikçe, onun da akranları arasında nereye uyduğunu her zaman bilmediği ortaya çıktı. Bu seviyede birbirlerine bağlanmışlardı ve Ruby'nin zengin bir kızla ortak bir zemin bulma konusundaki şüpheleri yok olmuştu. Ancak şimdi, arkadaşının yeni bulduğu evlilik mutluluğunu ve ebeveynliğini gözlerinin içine bakarak, hiç kimseye bağlı olmaktan daha fazla hissetmemişti. Herhangi bir şeye. Hiç tek bir bebek oyuncağı ya da yorganı olmuş muydu? Hatırlayamıyordu bile.

Hayden hızlı ve etkili adımlarla oturma odasına girdi. Başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Bakın dışarıda ne buldum."

Daniel Chase'in karısı Story, parmak arası terliklerini ahşap zemine vurarak, elinde bir sürahi sangria ile arkasından geliyordu. "Büyük onur hediyeleriyle geldim."

Ruby gülümsedi. "Diğer iki bilge adam nerede?"

"Develeri dükkânda."

"Elinde içki dolu bir sürahi tutuyor ve bu soğuk havada parmak arası terlik giyiyor." Hayden üzüntüyle başını salladı. "Senin için duracak bir taksiyi nasıl buldun?"

Story omuz silkti. "Şoföre biraz sangria ikram ettim."

Hayden Ruby ile bakıştı. "Şoförünüze alkol teklif etmek. Bunda yanlış olan o kadar çok şey var ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Kırmızı sıvıyı mutfaktan aldığı üç bardağa boşalttı. "Ama bebeklerim nihayet uyuyor, o yüzden içelim."

"Amin," diye onayladı Ruby. "Bunun için teşekkürler çocuklar. Geç olduğunu biliyorum." "Bah."

"Meh."

"Muhtemelen ne olduğunu merak ettiğinizi biliyorum. Bunu halledeceğim." Ruby içkisinden sağlıklı bir yudum aldı. "Önce bir süre başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Tabii. Ben giderim." Öykü sehpanın önünde diz çöktü, dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi. "Annem şehirde, Daniel Junior'la vakit geçiriyor." Yeni doğan oğlundan bahsedince gözleri parladı. "Babamla akşam yemeği yedik. Daniel her zamanki gibi herkesi büyüledi." Gözleri sıkıca kapandı. "Ama sonrasında, annem ve babamın... Sanırım..."

"Sikişmek mi?"

"Hayden! Aman Tanrım." Story bir yudumda sangria bardağını boşalttı. "İyi değilim."

Ruby gülmemek için dudağını ısırды. "Seni ne uyardı? Kelime oyunu yapmak istemedim."

"İkinizin de canı cehenneme." Öykü kendini toparladı. "Ertesi sabah bizimle parkta buluştular. MOMA'daki sergiyi gezmeyi planlıyorduk. Hani şu. Hani şu bir hafta boyunca cam kutuda uyuyan aktris var ya?"

Hayden bir kez başını salladı. "Evet. Sanat."

"Doğru. Sanırım." Öykü kafasını temizlemek istercesine salladı. "Her neyse, onları bir taksiden birlikte inerken gördüm. Jack annemin kıcını çimdiklemiş olabilir. Tanrım, kusacağım."

Ruby hiç vakit kaybetmeden oyuncak bloklardan oluşan bir kovayı halının üzerine döktü ve kabı Story'ye uzattı.

"Hey!" diye itiraz etti Hayden. "Çocuklarım onunla oynuyor-oh, siktir et. Zaten her yerde kustumuk var." Story'ye halının üzerinde katıldı. "Yani senin

ebeveynler hafıza şeridinde küçük bir gezinti yaptı. Bu kadar büyütecek ne var?" Öykü inledi. "Daniel da öyle dedi."

"O haklı. Eski günlerin hatrına biraz kaçamak. Zararı yok."

"Ebeveynlerden bahsetmişken," diye ağzından kaçırdı Ruby. "Babam benim için bir bilardo maçı ayarladı. Hiç tanımadığım ama bir suçlu olduğundan emin olduğum amcamla. Eğer kazanırsam, annemin nerede olduğunu söyleyecekler. Ben bebek bezindeyken kaçmış. Yüzünü bile hatırlayamıyorum." Derin bir nefes aldı. "Evet dedim. Troy maçı kabul ettiğim için çok kızdı. Bowen'ın bu gece orada olmasından bahsetmiyorum bile." Başı çarpmaya başladı. "Ayrıca, az önce beni baştan çıkarmaya çalışırken onu terk ettim."

Saçma sapan konuşmasından başını kaldırdığında arkadaşlarının gözleri fal taşı gibi açılmış, sangria bardakları ağızlarının yarısına kadar donmuştu.

Story boğazını temizledi. "Tamam, annemle babam sikişti. Büyütülecek bir şey değil."

Hayden içkisini dikkatle bıraktı ve Ruby'ye baktı. "Pekâlâ, bunu parça parça ele alalım. Öncelikle, Bowen hakkında sormamın sakıncası yoksa...?"

"Orada hiçbir şey yok. *Asla*. O benim en iyi arkadaşım." Alnına masaj yaptı. "En azından Troy'dan önce öyleydi. Şimdi her şey çok kafa karıştırıcı."

"Babanın bunu yapmaktaki motivasyonu nedir?" Ruby, genellikle kaygısız ve kahkahalarla dolu olan Story'nin ciddileştiğini fark etti. Geçmiş konuşmalardan Story'nin çocukken babası efsanevi arabulucu Jack Brooks'a daha yakın hissetmek için rehine pazarlığı eğitimi aldığını biliyordu. Bu yüzden, güneşli sarışından gelen bu teknik soru çok yersiz görünüyordu.

"Sorun da bu. Jim hayatında hiçbir şey yapmadı. diğer tarafta yararlandı. Troy hikâyede daha fazlası olduğunu düşünüyor." Onun adını söylerken bile boğazı düğümlendi. Şu anda ne yapıyordu? "Ona katılmıyorum ama denemeden de çekip gidemem. O benim annem. Çok daha az ödül için çok daha büyük riskler aldım."

"Anlıyorum. Anneni bulmak istiyorsun." Hayden bir an için uzaklara baktı. "Troy da bulacak. Muhtemelen biraz zamana ihtiyacı var."

Story, "Bunu güvenli hale getirmenin bir yolunu bulacaktır," diye ekledi.

"Doğru. Güvenli." Ruby nefesini dışarı verdi. "O beni korumak için kendini riske atmakla meşgulken, ona kim göz kulak olacak?"

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Ertesi sabah üç gölge masasını kararttığında Troy başını kaldırmadı.

"Dikkat et, Bennett. Prenslerin geldi." Brent. "Bizi görmezden mi geliyor?" Daniel.

"Öyle görünüyor." Ve lanet olsun, Matt'i de yanlarında getirmişlerdi. Aralarında İlişki Fısıldayıcısı olarak biliniyordu. Eski askeri keskin nişancı nadiren konuşurdu, ama sabırlı felsefi gözlemleriyle onları onurlandırmaya karar verdiğinde, bu bir adamı kışından vurma eğilimindeydi. Gerçek bunu yapabilirdi. Brent'in küçük kız kardeşi Lucy ile evlendiğinden beri, sanki daha önce de Yoda'ya benzemiyormuş gibi, doğruyu söyleme eğilimi on kat artmıştı. Troy yirmi dört saatlik bir süre için gereğinden fazla gerçeğe maruz kalmıştı, bu yüzden hepsinin ipucunu alıp onu rahat bırakmalarını umarak orta parmağını kaldırdı.

"Belki daha sonra. Eğer Hayden sorun olmadığını söylerse," diye karşılık *verdi* Brent neşeyle.

Daniel içini çekerek Brent'e bir bakış fırlattı. "Konuşmaya başla Troy, yoksa Matt'i üzerine salarız."

Troy, bölümün veri tabanına girebilmek için bilgisayarına bir dizi kod girdi. "Matt, buna katlanman karşılığında sana ne vaat ettiler?"

"Karıları hakkında aşırı paylaşım yapmadıkları iki gün. Ve belirsiz bir

çocuklarının uyku ve yemek programlarının her bir detayını duymaya ara verdiler."

O ve Ruby gibi Matt ve Lucy de bebek bezi işine dalmaya arkadaşları kadar hazır değillerdi. Şimdilik yeni evli statülerinin tadını çıkarmaktan daha mutlu görünüyorlardı.

Daniel, Matt'in soğukkanlı açıklamasına aldırmadan, "Bak, er ya da geç karımdan bu hikâyeyi öğreneceğim," diye tekrar denedi. "Gıdıklanıyor."

Matt bir fincan kahvesini yudumladı. "Ve ara bitti."

Troy sandalyesinde arkasına yaslandı ve burun kemiğine masaj yaptı. "Ruby'nin babası onun serseri amcasına karşı son bir maç yapmasını istiyor. Kazanırsa, amcası uzun zaman önce ölmüş olan beleşçi annesinin yerini ona teslim edecek."

Daniel'ın gözleri kısıldı. "Bunda ne var?"

"Aynen öyle. Bunun bir veda hediyesi olduğuna yemin ediyor. Yılın babası olamadığı için bir özür."

"Saçmalık," dedi Brent.

Matt bardağını dikkatle yere koydu. "Ama sen kızgınsın, bu yüzden Ruby'nin maçı kabul ettiğini varsayıyorum."

Troy başıyla onayladı.

"Kahretsin," dedi üç adam da aynı anda.

Bir an sessizlik oldu ve Daniel'ın boğazını temizlemesiyle bozuldu. "Bak, bu riski kabul etmesi gerektiğini söylemiyorum ama seni anlıyorum. Anneni ve nereden geldiğini bilmek istiyorsun."

Troy bunu anladı ama geceyi Ruby'nin kararını anlamadığı için zihinsel olarak kendini azarlayarak geçirdiği için pek bir şey fark etmedi. Daniel evlatlık bir çocuktı, bu yüzden elbette ona hemen mantıklı gelmişti ve Ruby'nin dün geceki sözlerinin doğruluğunu kanıtlıyordu. İdeal yetiştirilme tarzı sayesinde Ruby'nin kararını tam olarak anlayamamıştı.

Matt Daniel'a odaklandı, her zamanki gibi alttan alta sezinliyordu. "Bunu söyleme şeklin... öz aileni araştırdın mı?"

Daniel Matt'in sorusuna şaşırmış görünmüyordu. İyi sakladıklarını düşündükleri bir şeyi fark ettiğinde artık hiç şaşırıyorlardı. "Evet. Yani, sadece ön hazırlık. Evrakları dosyalamak... el uzatmak diyebiliriz sanırım."

"Story biliyor mu?" Troy sordu.

"Henüz değil," diye yanıtladı Daniel, pişmanlık içinde. "Benim için umutlanmasını istemiyorum. Onun nasıl olduğunu bilirsin." Omuz silkti. "Daha önce hiç önemli değildi... ailemin kim olduğu. Ama şimdi her şeyi bilmek istiyorum. Özellikle de tıbbi geçmişi. Artık düşünmemiz gereken bir oğlumuz var. Umarım ileride bir yerlerde bir oğlumuz ya da kızımız daha olur." Daniel boğazını temizledi. "Tamam, *şimdi*. Story'yi yeterince hızlı hamile bırakamıyorum."

Brent kendini beğenmiş görünüyordu. "Birileri ikizlerimi kıskanıyor."

Daniel, Brent'i kuşa çevirirken, "Hiçbiriniz ona bir şey söylemeyin," diye uyardı. "Daha yeni çocuk fikrine alışsın diye ona bir köpek yavrusu aldım."

"Ne tür bir köpek yavrusu aldın?" Brent kollarını fıçı büyüklüğündeki göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Şu saçma Chihuahua'lardan biri olmasa iyi olur, kardeşim. Yoksa sana olan tüm saygımı kaybederim."

"Oh, gerçekten bir noktada sana saygı duymuş muydum?"

Matt'in yüksek sesle verdiği nefes ikiliyi sakinleştirdi. "Elimizdeki soruna geri dönebilir miyiz? Bu aile içi dolambaçlı yol pek de sürükleyici olmadı."

"Sorunu zaten açıkladım." Troy yazıcısından bir avuç kâğıt alıp masanın üzerine koydu. "Ben de çözüm üzerinde çalışıyordum. Ruby'nin elinde doğum belgesi yok. Ama dün gece Jim amcası Robert Bell'den bahsetti. Önce onu bulup sonra da kardeşlerini araştırarak olayı daraltmaya çalışıyorum. Sorun şu ki, Robert Bell ismi çok yaygın."

Matt, "Maçtan önce annesini bulmaya çalışıyorsun," sonucunu çıkardı. "Yani

gerekli olmayacak."

"Doğru."

Daniel çıktılardan birini aldı. "Tanrım. Sadece New York ve New Jersey'de yüzlerce. Üçe bölelim. Jim Elliott'ı sırayla izleyeceğiz. Bizi adamın kapısına kadar götürebilir."

"Hayır. Senden yardım istemedim." Troy kararlılıkla başını salladı. "Bu resmi bir soruşturma değil ve sizi de bu işin içine çekmeyeceğim. Sizin kendi işiniz gücünüz var."

"Doğru." Brent kendi listesini kaptı. "Ama Ruby'yi güvende tutmamızı engelleyecek bir şey yok. Hatırlarsanız, bir keresinde bizim için kendini tehlikeye atmıştı," diye hatırlattı onlara, Troy'u korumak için yaptığı pervasız hareketi, şüphelinin yerini bulmak için kendini riske atmasını kastederek. Bu durum son yirmi dört saate ürkütücü bir şekilde benziyordu. "Bu iyiliğe karşılık vermek isterim."

"Bir daha asla onun kışından bahsetme. Ya da iyiliğine karşılık verme." Brent göz kırptı. "Mesaj alındı, Bay Hassas."

Brent ve Daniel hâlâ köpek cinsleri üzerine tartışarak uzaklaştıklarında Matt kalan listeyi Troy'a doğru itti. "Elliott'ın ilk vardiyasını ben alacağım. Sen Ruby'yi görmeye git ve aklını başına topla. Gkiniz tartışırken babasını aramak pek akıllıca bir hareket olmaz. Sonunda pişman olacağın bir şey yapabilirsin."

"Gitti." Troy bilgisayar ekranındaki bir şeye dalmış gibi yaptı. "Birlikte geçirdiğimiz ilk haftadan beri bunu yapmamıştı."

"O korkuyor. Korkuya alışmış insanlar... bazen rahatlığın faydası olmadan o korkunun içinde var olmayı tercih ederler. Burası tanıdık bir yerdir ve bu onlara en yakınlarındaki insanları kendilerinden uzaklaştırmak için bir bahane verir. Yalnızca kendilerine güvenmek için." Kalabalık istasyona baktı. "Ayrıldığı için muhtemelen senden daha kötü hissediyordur. Git onu gör."

"Yapacağım." Evlerinden çıkarken onun gözyaşlarıyla dolu gözlerini düşündü.

Dün gece. Çok erken itmek onu uzaklaştırabilirdi. "Zamanı geldiğinde."

...

Ruby güneş batmaya başlarken atölyeden çıktı ve eve gitmek için şehrin diğer ucuna doğru yirmi dakikalık yürüyüşüne başladı. Normalde yanından geçip gideceği metro girişinde bir şey onu durdurdu. Parmaklarını postacı çantasının askısına dolamış, Brooklyn'e doğru yola çıkan yolcuların yeraltındaki merdivenlerden inişini izliyordu. Henüz Yukarı Doğu Yakası'ndaki evine, Troy'a dönmeye hazır değildi. Bir gece önceki tartışmaları hâlâ tazeliğini koruyordu ve açıkçası bugün duygularını çözemeyecek kadar meşguldü. Ya da belki de sadece onlardan kaçıyordu. Her iki durumda da biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Kendisine yeniden düşünme fırsatı vermeden, hareket halindeki insan kalabalığına katıldı, MetroCard'ını okuttu ve eski mahallesine doğru giden trene bindi. Rutin çok tanıdık ama inanılmaz derecede farklı geliyordu. Sürgülü kapılardaki yansımasına baktığında ne kadar değiştiğini fark etti. Sırtında bilardo sopası yoktu. Onu tanımlayan alametifarikası kavgacı ifadesi de solmuş görünüyordu. Daha iyiye doğru değişmişti ama duygusal yükler görünür bir özellik olsaydı hâlâ omuzlarında duracağından şüpheleniyordu.

Tren Grand Army Plaza durağına yanaştığında denge için baş üstü çubuğuna tutunan yolcuların kollarından tuttu ve kalabalık istasyona adım attı. Birkaç dakika sonra kendini erişte dükkânının üst katındaki eski dairesinin karşısındaki sokakta buldu. Bilinçaltında oraya doğru gidiyor olmalıydı ama nedenine karar veremiyordu. Belki de ne kadar ilerlediğini hatırlamaya, neyin tehlikede olduğunu kendine hatırlatmaya ihtiyacı vardı. Belki de her şey yeniden kontrolden çıkmaya başladığına göre, kendini topraklamak için tanıdık bir yerde olmaya ihtiyacı vardı.

"Kaybolmuş olmalısın." Başka bir tanıdık ses. "Yukarı Doğu Yakası geri döndü

Bu şekilde. Pilates eğitmenlerinin ve botoks iğnelerinin izini takip edin."

O gün ilk kez güldü. "Burada ne yapıyorsun Bowen?"

"Bazılarımız hala burada yaşıyor, Rhubarb Pie."

"Doğru." Sanki bir işaretmiş gibi, ikisi de bodega'nın dışında sergilenen gazete yığınlarına yaslandılar. Ruby caddenin karşısındaki ilk kalıcı evine baktı ama Bowen'ın gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. "Ne?"

Kasketini çıkardı, bir elini koyu sarı saçlarının arasında gezdirdi ve yerine taktı. "Troy burada olduğunu biliyor mu?"

"Şu anda onun hakkında konuşmak istemiyorum." "Bu bir hayır."

Ruby iç çekti. Bowen'a her şeyi anlattığı zamanlar olmuştu ama onunla Troy hakkında konuşmak doğru gelmiyordu. Bu, güvene ihanet gibi gelecekti, özellikle de Troy birlikte vakit geçirmeleri konusunda hiçbir zaman rahat hissetmemişken. "Yani maçı kabul ettiğim için de bana bok mu atacaksın? Buraya bunun için gelmedim."

"Neden buraya geldin?"

"Biliyorsam ne olayım." Ruby bir kez daha ciddileşene kadar sessizce güldüler. "Annesiz büyümenin nasıl bir şey olduğunu bilirsin. Öğrenmek için can atmaz mıydın?"

Bowen kıpırdandı ve gözlerini kaçırdı. "Bilmiyorum. Bizim geldiğimiz yerde bazı şeylerin sır olarak kalması daha iyidir."

"Merak kediye öldürdü mü?"

Boğazının içinde mırıldandı. "Bak, her taraftan tepki aldığını biliyorum, bu yüzden bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Parmak eklemleri çürüklerle kaplı sıcak eli onunkinin üzerine uzandı. "Yapma bunu. Eğer sadece inatçı olmak için, babana korkmadığını göstermek için kabul ettiysen, gururunu bir kenara bırak ve geri çekil."

Elini onun elinin altından çekti. "Beni çok iyi tanıdığını mı sanıyorsun?" Soruyu sorarken bile bunun saçma olduğunu biliyordu. Onu neredeyse herkesten daha iyi tanıyordu.

Yüz hatlarında bir güvensizlik titreşimi belirdi. "Belki artık değil. Ama bir babayı etkilemeye çalışmanın ne kadar anlamsız olduğunu biliyorum. Onlar hissizdir, Ruby. Hiçbir şey hissetmiyorlar."

Sözleri bir darbe gibi geldi. "Konu bu değil."

"Peki." Cebinden bir paket sigara çıkardı ve bir tanesini eline vurdu. "Konu kapanmıştır."

Ruby suçluluk duygusunu bastırmak için çabaladı ama bu konu üzerinde durmak istemedi. Kararını vermişti. "Burada işler senin için nasıl gidiyor? Baban uzaktayken."

Sigarasını yakmak için acele etmedi, sonra duman dudaklarına dolanırken kızın gözleriyle buluştu. "Kötü."

Midesinde bir çukur oluştu. "Artık işleri sen mi yönetiyorsun?" Bowen ona cevap vermedi, sadece akşamın serin havasına duman üflemeyle devam ederek şüphesini doğruladı. Geçen yılki eylemleri, NYPD'nin Bowen'ın babası ve Güney Brooklyn'in kötü şöhretli mafya babası Lenny Driscoll'u, kendi cinayet teşebbüsü de dahil olmak üzere birçok suçtan parmaklıklar ardına koymasına yardımcı olmuştu. Belli ki Bowen da bu serpentinin bir kurbanı olmuştu. *Tanrım, olamaz.* "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Bowen başını salladı. "Beladan uzak duramıyorsun, değil mi?" Bir kolunu onun omuzlarına attı ve kendi tarafına doğru çekti. "Birbirimiz için neden bu kadar endişelendiğimizi bilmiyorum," dedi nefes verirken. "Biz hayatta kalanlarız. Daha fazlası için geri gelmeye devam edeceğiz."

Ruby baskı yapmaya, birlikte çalışırlarsa onu bu yaşam tarzından kurtarabileceklerini yüzüncü kez söylemeye başladı ama gözüne bir şey takıldı. Caddenin karşısında bir polis arabası durmuştu. Bu mahallede alışılmadık bir olay değildi, ama silueti tanıyabilirdi.

hiçbir yerde bulamadı. Hiç düşünmeden Bowen'ın yanından uzaklaştı, tam o sırada Troy araçtan çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Neredeyse karanlıkta bile yüz hatlarının gergin olduğunu, caddenin karşısına geçerken yumruklarını iki yanında sıkıldığını görebiliyordu. Otomatik pilotta ayağa kalktı ve Bowen'ın önüne geçti.

"Onunla kavga etmeyi aklından bile geçirme," diye omzunun üzerinden onu uyardı.

"Eğer beni çağırırsa, Ruby, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok." Lanet okudu. "Troy-"

"Yoldan çekilin."

Ruby elini adamın sert göğsüne bastırdı ve yüzündeki soğuk ifade karşısında bir telaş hissetti. "Durup dinlemen gerek."

Troy onu tamamen görmezden geldi. "Gidelim, Driscoll. Tabii bütün gece onun arkasında saklanmayı planlamıyorsan."

Bowen hemen onun yanından geçip ceketini çıkardı. "Üzgünüm Ruby. Elimden geleni yaptım. Solak mı yoksa sağlıklı mı?"

Tanrım, pisliğin sesi neredeyse neşeli geliyordu. "Kes şunu, hemen." Troy'u tutmaya devam ederek Bowen'ı geri itmeye çalıştı. "Troy, biz sadece konuşuyorduk. Sen-"

"Ben *ne* oluyorum?" Adamın dikkati kıza yöneldi. Adamın öfkesi karşısında kelimeler kifayetsiz kalmıştı. "Kıskançlık mı? Asla aksini iddia etmedim. Bu durumdan hiç hoşnut olmadım ve sizi bir sokak köşesinde birbirinize yapışmış halde buldum." Başını iki yana salladı. "Bunun kaçınılmaz olduğunu bilmen gerekirdi."

Bowen onun arkasından, "Haklı," diye seslendi. "Bırak da bana ateş etsin. Seni iddia ettiği kadar iyi koruyup koruyamayacağını merak ediyordum." Kasketini kaldırırma fırlattı. "Bunu öğrenmenin zamanı geldi."

Troy dişlerini göstererek kızın elini göğsünden çekti ve onu arkasına çekti. "Sen karışma."

Ruby ellerini kaldırdı ve bıraktı. "Biliyor musun? Devam et ve

birbirinizi kanlı bir posa haline getirin. Belki bu kafalarınızı kışkırlarınızdan ayırır."

Bunu durdurmanın mümkün olmadığını şaşkınlıkla fark etti. Troy en yakın arkadaşına ulaşır ulaşmaz sağ kroşesini savurdu ve Bowen'ın çenesine bir yumruk indirdi. Bir an için sersemlemiş görünen Bowen sendeleyerek geri çekildi, ardından Troy'u kaldırıma yatırmak için ileri atıldı ve bir dizi yumruğu birbirlerine savurdular. İnsanlar dövüşü izlemek için kaldırımda toplanırken birkaç kez birbirlerine üstünlük sağladılar, hatta birkaç mahalle sakini etkilenmiş gibi başını salladı. Ruby, Troy'un dövüştüğünü hiç görmemişti ama ilk gençlik yıllarından beri sokak dövüşçüsü olan Bowen, açıkça eşiyle karşılaşmıştı. Troy acımasızdı, Bowen karşılık verse bile saldırısına hiç ara vermiyordu. Bowen'ın gözüne kötü bir kesikten kan damladığını gördüğünde, kendini aralarına girmeye zorladı. Görüşü engellendiği için bu artık adil olmayacaktı ve insanların onun yüzünden incinmesinden bıkmıştı. Onları ayırmak için tüm gücüyle itti. Her ikisi de biraz geri çekildi, muhtemelen yanlışlıkla ona çarpabileceklerinden korkuyorlardı.

"Bu kadar yeter Troy. Demek istediğini anladım."

Bowen elini ağzında gezdirdi ve kan görünce güldü. "Bir süredir kimse beni kanatmamıştı. Fena değil. Sen hâlâ bir pisliksin."

Troy yarılmış dudaklarını yaladı. "Ona bir daha dokunursan daha beterini yaparım."

Ruby'nin öfkesi sonunda tavan yaptı. O anda, zor kazandığı bağımsızlığını kaybetmiş gibi hissetti. Çok farklı şekillerde sevdiğini kabul ettiği bu iki adam onun hareketlerini kontrol edebileceklerini düşünüyorlardı. Kendisinden, her şeyden korunmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorlardı. Ve artık canına tak etmişti. Kararlarının sorgulanmasından bıkmıştı.

"Siz iki bok kafalının daha iyi hissetmenize sevindim." Yavaşça onlardan uzaklaştı. "Ama benim burada işim bitti."

Troy'un ifadesi temkinli bir hal aldı. "Bu ne anlama geliyor?" "Bilmiyorum. Sadece şu anda sana bakamıyorum."

"Ruby, dinle-"

"Şimdi *seni* dinlemeli miyim?" Sesi kuşkuluydu. "Beni tamamen görmezden gelip doğrudan en iyi arkadaşımın boğazına sarıldıktan sonra mı?" Birden kimin duyduğunu umursamaz hale geldi, kelimeler ağzından boğuk bir fısıltıyla döküldü. "Sana yatakta verdiğim kontrolü alıp çok fazla yayılmasına izin veriyorsun. Kendini dizginle yoksa işimiz biter."

Bowen onun arkasından, "Duymak istediğimden çok daha fazlası," diye homurdandı. Troy'un kaşları onun sözleri üzerine kalkmıştı.

"Ne?" Boğazı düğümlendi, gözlerinin arkası yaşlarla doldu. Adamın yüzündeki şaşkınlığı tek bir anlama yorumladı. Bowen'ın yanında ona güvenmiyordu. Muhtemelen hiç güvenmemişti. "Bowen'ın önünde seks hayatımızdan bahsetmem seni şaşırttı mı? Neden?"

Ona doğru bir adım attı, gözleri onun ne demek istediğini anlamaya çalışır gibi kısılmıştı. "Eve gidelim ve konuşalım. Aynı fikirde olduğumuzu sanmıyorum."

Kahkahası biraz histerik geliyordu. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Yüz hatlarında bir endişe parıltısı belirdi. "Bir gece demiştin. Bir gece."

"Lanet fikrimi değiştirdim." Aralarına bir bakış attı. "Bunu yapabilirim. Buna iznim var. İkinize de geri çekilmenizi söylemeye de hakkım var. İlginiz için teşekkür ederim ama her gün her an korunmaya ihtiyacım yok. Aksi şekilde davranarak bana kötülük ediyorsunuz."

Bowen ayaklarının üzerinde kaydı. "Tanrım, Ruby-"

"Gerçekten neden buradaydın Bowen? İki durak ötede oturuyorsun."
"Beni mi takip ediyordun?" diye ağzından kaçırıldı.

Bir an sessiz kaldı. "Bak, özür dilerim. Jim etraftayken..."

"Ya sen?" Onun sözünü bitirmesini beklemeden kızgınlığını Troy'a aktardı. "Tasadüfen bu civarda mıydın?"

Troy hiçbir şey söylemedi ama cevabı onun gözlerinde gördü. Her zaman olduğu gibi, ona danışmadan meseleyi kendi ellerine almıştı. Bunu görmüştü.

geliyordu ama yine de sinirlenmişti. Başka bir şey söylemeden topuğunun üzerinde döndü ve hızla metroya doğru ilerledi. Merdivenlerden inmeden Troy kolundan tutarak onu yavaşlattı.

"Beni dışladın. Başka seçeneğim yoktu."

"Görünüşe göre ben de." Kolunu serbest bıraktı. "Hayatımı gözetim altında yaşamayacağım."

Adam ona sertçe baktı, yüz hatlarının her yerinde çatışma yazılıydı. "Bu riski göze alamam."

"Beni kaybetmek anlamına gelse bile mi?"

"Öyle söyleme," diye homurdandı, sesi şiddetle titriyordu.

Troy onu kendine çekmeye çalıştı ama kız ondan kaçtı. "Cevap ver bana. Beni kaybetmek anlamına gelse bile bana kırılabilirmişim gibi davranmakta ısrar edecek misin?"

Başı yorgun bir iç çekişle öne düştü. "Eğer senin güvenliğin, *hayatın ve* seni kız arkadaşım olarak tutmak arasında bir seçim yapmak gerekirse, her zaman seni güvende tutarım. Özür dilerim. Ben böyle yaratıldım, Ruby."

Ruby yanağından süzülen gözyaşlarını sildi. "Peki ya nasıl yapıldığım?" Ruby onun cevap vermesini beklemeden arkasını dönüp istasyona girdi ve gözden kaybolana kadar Troy'un sert bakışlarını üzerinde hissetti.

Altıncı Bölüm

Troy Ruby'nin atölyesinin önündeki kaldırımda durmuş, içeride nasıl karşılanacağını merak ediyordu. Brooklyn'de Bowen'la yaptığı kavganın ve ardından gelen yüzleşmenin üzerinden iki gün geçmişti. Olabildiğince mesafeli durduğu iki sefil gün. İkisinin de sakinleşmesine izin vermişti. Bu süreyi gece gündüz çalışarak, New Jersey'deki amcası Robert Bell'in izini sürerek geçirmişti. O noktadan sonra her şeyin yolunda gideceğini düşünmüştü. Bell'in Ruby'nin annesi olarak da bilinen kız kardeşini bulacak ve yaklaşan maçtan kaçınacaktı. Ne yazık ki Pamela Bell yirmi yıl önce neredeyse yeryüzünden silinmişti. Pamela Elliott'ı da aramıştı, belki bir noktada Jim'le evlenmiştir ve Ruby bu birliktelikten haberdar edilmemiştir diye. Hiçbir şey bulamadı.

Zaman daralırken ve hiçbir işi yolunda gitmezken, sonunda masasını terk etmişti. Kafasını boşaltması, çalışmak için farklı bir açı bulması gerekiyordu. Ne olduğunu anlamadan kendini burada bulmuştu. Kızın kapının diğer tarafında olduğunu bilmek onu çıldırtıyordu. Birlikte geçirdikleri ilk haftadan beri tek bir geceyi bile ayrı geçirmemişlerdi ve bu ona zarar vermeye başlamıştı. Bir tartışmaya ya da faydalı bir şeye yol açsa da, onu görmeye ihtiyacı vardı. İnşallah ona dokunmasına izin verirdi. Bu bağı ihtiyacı vardı. İlişkileri fiziksel boyutun ötesindeydi ama Ruby'yle seks yapmanın onu rahatlattığını inkâr edemezdi. Şu anda, kendini hüsrana uğramış, tabağındaki sorunlardan herhangi birini onarmak için çaresiz hissettiğinde, şaşırtıcı bir şekilde ona ihtiyaç duyuyordu

Yoğunluk.

Yine de Ruby'yi ne kadar arzulasa da, o başlatmadıkça ona elini bile sürmeyecekti. Ruby'nin ayrılmak istediği ilk gece, adam aralarındaki karşılıklı çekimi ona karşı kullanmaya çalışmıştı. Affedilemezdi. Sonra da Driscoll ile bir kavşağın ortasında kavgaya tutuşarak durumu daha da kötüleştirmişti. Kavga ettiği için pişman değildi. Hayır, çok iyi hissettirmişti. Ama sonrasında, Ruby'nin güvenini sorgularken sesindeki acıyı duymak... bu dayanılmazdı.

Şimdi biraz uzaklaştığına göre, tüm kalbiyle güvendiği halde, onun kendisine güvenmediği gibi yanlış bir sonuca nasıl vardığını kolayca anlayabiliyordu. Tanıdığı en sadık insandı, açık ara farkla. Ama bu, tam da bunu yapamadığı gecenin ertesinde başka bir adamın onu rahatlatmasını hazmedebileceği anlamına gelmiyordu. Kıskançlığın üstüne bir de kendinden öğrenerek tepki vermişti. Özür dileme ya da açıklama fırsatı olmadan geçen iki gün onun cezası olmuştu.

Eğer durup ona durumunu daha önce açıklasaydı, bu tartışma önlenebilirdi. Birini Ruby'yi sevdiği kadar sevdiğinde, Bowen gibi birinin onun yanında beş dakika geçirip de aynı şekilde hissetmemesini hayal etmek imkânsızdı. Bu yüzden dostluklarını asla uzlaştıramamıştı. Tam olarak değil.

Troy gelme kararını daha fazla sorgulamasına fırsat vermeden Ruby'nin atölyesine girdi, havaya talaş ve tik yağı kokusu sinmişti. Buraya gelmeyi, onun güncel projelerini görmeyi seviyordu. Onun telefonda kendinden emin ve otoriter bir şekilde konuşmasını izlemeyi. Ancak bugün ne bekleyeceğini bilmiyordu. Troy, elindeki beyaz kâğıt torbaları dengede tutarak Mya'nın masasının önünde durdu. Mya onun varlığıyla biraz sıçradı, bangır bangır çalan death metal onun yaklaşan ayak seslerini bastırmıştı.

"Troy. Tanrım, zaten hızla azalan hayatımdan on yıl gitti.

Ömür boyu."

"zgnm, Mya." antalardan birini ona uzattı. "Sana bir dilim pizza getirdim."

"Her Şey
affedildi." "O
burada mı?"

Mya'nın bakışları titredi. "Evet." Tereddüt etti.

Troy onun yanından geçip depoya baktı. "Ama beni görmek istediğinden emin değılsin."

"Bu hafta pek kendinde değıldi." Mya tek omzunu silkti. "Aranızda bir Şey olmuştur diye düşündüm-"

"Mya, burada biri mi var?" O sırada Ruby depodan ıktı. Ve Troy'u ters çevirdi.

Kısa, dar siyah elbisesi içinde bacakları üzerinde yasak seks gibi görünüyordu. Elbisenin dar paası kalçalarının orta noktasının sadece bir santim yukarısına oturuyor ve genellikle kot pantolonun altında sakladığı tenini ortaya çıkartıyordu. Tanrım, eğer onun önünde duracak olsa, sadece külotunu yana itmesi, kalçalarını eğmesi ve yukarı doğıru sert bir hamleyle içinde olması gerekirdi. Siyah set diz üstü çizmeler kıyafeti tamamlıyor, elbiseyi seksi olmaktan çıkarıp düpedüz yaramazlığa dönüştürüyordu. Yüksek ve yuvarlak göğüsleri styensizdi ve adam onları ortaya çıkarmak için elbiseyi aşağı doğıru eker çekmez ellerine doğıru zıplamaya hazırđı. Küçük meme uçları ince kumaşın arkasında belirginleşiyor, avuçlarının dokunmak için kaşınmasına neden oluyordu. Ağızı sulandı, tatmak için can atıyordu.

Başka bir gün olsa, onu depoya geri götürüp zilini almaktan çekinmezdi. O da buna bayılırdı. Ruby onun kendini kontrol edememesine bayılırdı, çünkü bu çok nadir görülen bir Şeydi. Kontrol onu tanımlıyordu. Kafasında canlandırđığı fanteziler ona fiziksel rahatsızlık vermeye başlamıştı, çünkü ona dokunmamaya karar vermişti. O istemediğı sürece. Aralarındaki yoğun cinsel bağı ona karşı kullanmaya çalışmıştı.

Geçen gece. Bu kadar saf bir şeyi alıp kirletmiş olması onu hasta etmişti. Bu onu ne kadar öldürse de, şimdi çekip gitmesi gerekiyordu. Ona sahip olamazdı, ne kadar derine inmeye ve aralarındaki farklar ne olursa olsun, onun kendisini arzuladığı kadar onun da kendisini arzuladığından emin olmaya ihtiyacı olsa da. Hayır. Onu şimdi alırsa, kontrolünü kaybetme riskiyle karşı karşıya kaldığında, kız onun erişiminden daha da uzaklaşabilirdi. Kaçınılmaz olarak onu kontrol etmeye çalıştığında, bunu onun bağımsızlık ihtiyacını hâlâ anlamadığının bir işareti olarak kabul edecekti.

"Sana öğle yemeği getirdim." Çantayı Mya'nın masasının üzerine bıraktı. "Görünüyorsun bugün çok güzel, bebeğim."

Nefesinin altında bir kez küfrederek kapıdan çıkmak için döndü, hâlâ zihninde onun görüntüsünü görüyordu. Doğru şeyi yaptığını bilmek, kabaran uyarılmışlığını hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

"Troy." Ruby'nin arkasından gelen sesi omurgasının sertleşmesine neden oldu. Omzunun üzerinden arkasına baktığında Ruby'nin yüzünde şaşkınlık ve özlem karışımı bir ifadeyle ona baktığını gördü. Mya ani sessizlikte boğazını temizlemeden önce uzun süre bu şekilde kaldılar.

"Gidip biraz yemek yiyeceğim." Masanın etrafında döndü, çizmeli topukları yerde sürtünüyordu. "Bir saat içinde dönerim."

"Tamam, Mya."

Kapı kapandığında ikisi de kımıldamadı. Troy onun bir şey söylemesini beklediğini anlayabiliyordu. Garip davranışını açıklamasını. "Buraya konuşmak için geldim, ama şimdi..." Başını iki yana salladı. "Bu kadar yakın olup da sana sarılmamak mümkün değil."

Ona doğru birkaç tereddütlü adım attı. Biraz daha yaklaşırsa ona ulaşabilirdi. "Belki de sarılmak istiyorumdur."

...

"Belki mi?"

Ruby'nin nabzı kulaklarında yüksek sesle atıyordu. Troy'un görüntüsünü açgözlülükle özümsemi, omuzlarının geniş hatlarını, üniforma gömleğinin altındaki belirgin kasları yeniden tanıdı. Son iki sabah, Troy'un genellikle tatmin etmeye fazlasıyla hevesli olduğu, içinde zonklayan güçlü bir sızıyla uyanmıştı. Ona duyduğu öfke hâlâ had safhadaydı ama bu ısrarcı, tüketen ihtiyacı köreltmek için hiçbir işe yaramamıştı. Şimdiye kadar bunu kontrol altında tutmuştu. Onu burada, işkence görmüş ve hüsrana uğramış bir halde görmek... aynaya bakmak gibiydi. Vücudu rahatlamak için yalvarıyordu. *Onun* da rahatlaması için yalvardı. Kulaklarında, kendi sığ nefes alışının yankısı ritmik ve erotik bir ses olarak yankılanıyordu.

"Kötü bir yerde olmamız, seni istemeyi bıraktığım anlamına gelmez."

"Ben de seni istiyorum." Sesi birkaç dakika öncesine göre daha sertti. "Ama bunu daha da kötüleştirmeyeceğim. Şu anda çekip gitmeyi ne kadar zorlaştırıyor olursan ol."

Ruby'nin kalbi onun dürüstlüğü karşısında acıyla sızladı. Konuşmaları gerekiyordu. Aralarındaki karmaşayı düzeltmeliydiler. Ancak inatçı bir yanı bunu yapmaya hazır değildi. Bunun yerine, boğazından derin bir hırıltı çıkaran yavaş, şehvetli bir yürüyüşle aralarındaki mesafeyi kapattı. Her adımda kalçalarının esnediğini hissetti ve Troy'un gözlerinin orada oyalanarak hafifçe sallanan kalçalarına doğru yükselmesini izledi. Yumrukları sanki ona dokunmak için yanıp tutuşuyormuş gibi yanlarında sıkılıp gevşiyordu. Güzeldi. Dokunulmak için yanıp tutuşuyordu.

Sonunda ona ulaştığında, ellerini sert göğsünün üzerinde gezdirdi. "Sonrasında kendimizi çok daha iyi hissedecekken nasıl olur da her şey daha da kötüleşir?"

Adam kadının kalçalarını kavradı ve inledi. "Adil oynamıyorsun, dolandırıcı."

Ruby ayak parmaklarının ucuna kalkarak Troy'un boynunu öptü ve Troy onun ağzına yer açmak için başını eğdiğinde kendi kendine gülümsedi. "Oynayacak mıyız Troy?" Kıvrımlarını Troy'un karnındaki sert kasların üzerinde gezdirdi ve ağzını Troy'unkinin üzerine koyarak hafifçe fırçaladı ve onu öpücüğünü derinleştirmeye teşvik etti. ile

Çiğ bir açlık sesiyle ağızlarını birleştirdi. Temas onları hemen çılgına çevirdi, çıldırttı. Dilleri buluştu, birbirlerine sşrtşndş, sonra vahşice birbirine dolandı. Kadın parmaklarını adamın saçlarına gömdş ve onu daha da yakınına çekmek için kavrayışını kullandı. Adam kalın ereksiyonunu kadının karnına doğru iterek zevk almaya ve vermeye hazır olduğunu kanıtladı. Kaba elleri kışına düştü, yuvarlak yanaklarını düzeltti ve sıktı. Adamın boğazından bir hırıltı yükseldi ve kızın şaşkın iniltisiyle karıştı. Ruby kumaşın yukarı, beline doğru çekildiğini ve adamın yoğuran elleri için poposunun ortaya çıktığını hissetti.

"Tanrım, bebeğim, ihtiyacım var-"

"Yap şunu." Troy'un çıplak bedenine değen avuçlarının acısı tüm vücudunda yankılanarak kalçalarının arasında bir ağırlık yaratırken haykırdı. "Troy, sana ihtiyacım var. şimdi."

Ağzını onun boynundan ayırdı. "Senden daha fazla uzak kalmaya dayanamıyorum. Seni eve getirmek sana biraz zaman tanımak anlamına geliyorsa, bunu yapacağım." Ağzı sıcak, kışkırtıcı bir öpücükle onunkinin üzerinde gezindi. "şu anda seni becermek için adam öldşrşrüm ama bu bizi geriye götürecekse olmaz."

Ruby onun yüzünü elleriyle kavradı ve bakışlarını onunkilere kilitledi. Gözbebekleri büyümüş, elmacık kemikleri kızarmıştı. "Durumu daha da kötüleştirmenin tek yolu beni depoya geri götürmemen. İkimizin de ihtiyacı olanı alalım." Diliyle adamın alt dudağında gezindi. "Ne kadar ıslak olduğumu hissetmek istemiyor musun?"

Adamdan sert bir ses çıktı. "Benim için damladığını bilmek için amına dokunmama gerek yok. Ama lanet olsun, istiyorum. Yalayarak temizlemek istiyorum."

"Benim de buna ihtiyacım var," diye inledi

onun kulağına. "Senin *bana ihtiyacın var.*"

"Evet."

Daha kelime ağzından tam olarak çıkmadan, adam elini bileğine doladı ve hızlı adımlarla depoya doğru yürümeye başladılar.

Kapıyı çarptı ve arkalarından kilitledi. Hemen gömleğinin düğmelerini çözdü ve çıkardı, bir yandan da erotik bir niyetle onu izliyordu, sanki onu tam olarak nasıl alacağını planlıyordu. Kadın elbisesini çıkarmaya başladı ama adam havlar gibi bir komutla onu durdurdu.

"Bırak onu." Ardından Troy'un beyaz atleti çıktı ve sert kas duvarı ortaya çıktı. Geniş göğsü dar kalçalarına doğru sivriliyor, siyah saçları pantolonunun içinde kayboluyordu. Adam vücudunun onu nasıl etkilediğini biliyordu ve kendine olan güveni ona olan arzusunu daha da artırıyor.

Rozeti ve kelepçeleri hâlâ üniformasının kemerine takılıydı ama silahını bir kenara bıraktıktan sonra onları çıkarmaya başladığında, kadın nefes nefese bir fısıltıyla onu durdurdu. "Bırak onları."

Adamın onu etrafında döndürmeden saniyeler önce gözlerinin kararmasını izledi. "Şimdi ne istediğini anlıyorum. Öfkeliyken sana sahip olmama izin vermeni haklı çıkarmak için küçük bir rol oyunu mu?" Ağzını kulağına bastırdı, sesi çiğdi. "Bunu kişiselleştiremeyeceksin. Sana izin vermeyeceğim."

"Ne yapman gerekiyorsa onu yap." Başını çevirip dişleriyle adamın dudağını ısırarak meydan okumasını noktaladı.

"Seni mecbur bırakmamak için çok ileri gittim." "Güzel. Geri durmak yok."

Geri adım attı. "Elbisenin altına uzan ve külotunu çıkar," diye homurdandı. "Yere kadar indir. Bacaklarını bükme yoksa elimi en iyi şekilde kullanabilirsin."

Otoriter ses tonu kadının hislerini harekete geçirdi. Bu mükemmeldi, tam da ihtiyacı olan şeydi. Kısa bir süreliğine kendinden uzaklaşmak için. "Evet, memur bey." Ruby başparmaklarını tangasının dantelli kenarlarının altından geçirdi ve yavaşça kalçalarından ve uyluklarından aşağı kaydırды. Çıplak poposunun hangi noktada görüldüğünü biliyordu çünkü adamın küfür ettiğini ve ardından kemerinin çözülme sesini duydu.

"Git masanın kenarına otur," diye homurdandı. "Bacaklarını aç."

Söyleneni yaptı ama ellerini göğüs kafesinden yukarı kaydırıp göğüslerini avuçlamaktan kendini alamadı. Uçları büzülmüş, temas için yalvarıyordu. Pürüzsüz, serin masa, bir bariyer görevi görecektiyse de yararı olmaksızın tenine karşı yasadışı hissettirdi. Troy kalçalarının arasına girdiğinde gözleri kapandı ve yüzünü yukarı kaldırarak Troy'un ağzını arzuladı. Bunun yerine, elleri arkasından çekildi ve kelepçelerin bir tık sesiyle birbirine bağlandı. Ruby'nin nefesi heyecanlı bir telaşla kaçtı.

"Göğüslerinle oynamasını mı istiyorsun?" Yakasını aşağı çekti ve bir elini içine sokarak onu kavradı. "Bu sana bacaklarının arasında geçireceğim zamanın bir kısmına mal olacak, lezzetli küçük klitorisine taparak." Üst dudağını yaladı, bu hareket kadının karnının gerilmesine neden oldu. "Hangisi? Senin için ağrıyan bir ereksiyonum var ve sevişmek için sabırsızlanıyorum."

İnledi. "İkisini de. İkisini de istiyorum."

Ellerinin arkadan bağlı olması doğal olarak sırtının kamburlaşmasına neden oldu ama Troy üstünü aşağıya çektiğinde Ruby kendini tutamayarak omurgasını daha da eğdi ve göğüslerini onun ağzına sundu. Troy'un dili sağ meme ucunun üzerinde gezindiğinde, kızgın şehvet doğrudan Ruby'nin merkezine yöneldi. Diğer göğsünü de aynı şekilde, yavaşça, alaycı bir şekilde, daha fazlası için tutarsızca yalvarıncaya kadar örnekledi. Sonunda bir meme ucunu ağzına aldı ve uzun uzun emdi. Karnındaki çekim, akıl sağlığına bir saldırı gibi hissetti. Bacaklarını masanın üzerine açmış, poposunu daireler çizerek onu daha da yaklaştırıyordu ama adam gelmiyordu. Elleri kelepçeliydi, kalçalarını kendi kalçalarına doğru çekmek için ellerini kullanamıyordu.

"Evet, bebeğim." Meme ucundan uzun bir çekiş. "Ne istediğini biliyorum. Islak amını kucağında oynatmak ve beni deliye çevirmek istiyorsun. Çok kötü. Bacaklarının arasında hissedeceğin bir sonraki şey benim dilim olacak."

"Lütfen... sadece *şimdi* yap."

Dilini dışarı çıkardı ve sert bir tepenin etrafında kıvırdı. "Erkeğine yatakta ne yapması gerektiğini söylemeye çalışan sabırsız kızlara ne olur?"

Bir zevk hıçkırığını bastırdı. "Daha uzun süre beklemek zorundalar."

"Doğru." Masanın önünde dizlerinin üzerine çöktü. Dudakları Ruby'nin kalçalarının iç kısımlarını sıyırırken, Troy Ruby'nin bacaklarını onun omuzlarına attı. Beklentiyle nefes nefese kalan Ruby, Troy dizinin iç kısmını hafifçe ısırdığında inledi, ıslak ağzıyla daha yukarılara çıktı ve sonra tekrar ısırdı. Ağzı Ruby'nin ortasına ulaşana kadar dikkatini Ruby'nin iç bacaklarının yumuşak derisi arasında ileri geri gezdirdi ve ısırıklar yerleştirdi. Yalvarmaktan kaçınmak için dudağını sertçe ısırdı ve doğrudan klitorisinin üzerinde sert dilli bir yalamayla ödüllendirildi.

"Troy!" Vücudu şiddetle titredi. "Lütfen, daha fazla. Lütfen."

Adamın cevap niteliğindeki hırıltısı kadının vücudunda titreşti. "Tanrım. Sana oral seks yapmayalı ne kadar oldu? Üç gün mü? Dört mü? Bu lanet bir günah." Ellerini kızın poposunun altından geçirdi ve kalçalarını ağzına doğru çekti. "Bırak da düzelteyim, bebeğim."

Ağzının emişi kadının mantıklı düşünme yetisini elinden aldı. Boğuk bir iniltiyle, tuttuğu ellerinin üzerine düştü, bacakları kemiksizmiş gibi açıldı. Adamın becerikli ağzı sanki ilk defa görüyormuş gibi kadının üzerinde geziniyordu. Yeterince yaklaşıyordu, hatta mutluluk verici işkencesini daha iyi bir açıyla yapabilmek için kadının poposunu masadan kaldırdı. Ne zaman orgazmın karnını sıktığını, uzuvlarını karıncalandırdığını hissetse, adam onu daha yükseğe çıkardı. Onu geride tuttu. Ve her seferinde serbest kalışı daha parlak, daha yoğun bir şekilde ortaya çıktı, sonunda ona merhamet edene kadar. Dilinin ucu klitorisinin üzerine sert bir baskı uyguluyor, hızla ileri geri sürüyor, dünyası başına yıkılana kadar hafifliyor ve güçleniyordu. Uzaktan kendi bağırışlarını duydu ama seksinin enfes sıkılığı diğer her şeyi bastırdı.

Hâlâ orgazmın ortasındaiken Troy ona çarptı ve duyularını sarsmaya başladı. Sıkışan merkezinin içindeki ani dolgunluk onu hemen tekrar uçurumun kenarına itti. Kalçaları masadan kalktı ve Troy'un güçlü ön koluyla desteklenerek onu ereksiyonunun üzerine tekrar tekrar sertçe indirdi. Ağızları bir öpücükle birleştğinde, kavurucu temas

çıkardığının farkında bile olmadığı çığlıklardan kurtuldu. Geriye kalan tek ses ıslak, tokatlanan et ve Troy'un yüksek sesli zevk homurtularıydı.

Bir küfür savurarak uzaklaştı ve kalçalarını daha hızlı çalıştırdı. "Ateşli, kaygan kız." Kıçını masaya çarparak Troy'a daha fazla kaldıraç gücü verdi. Belli bir açıyla derinlere daldı, kıza hızlı ve isabetli bir vuruş yaptı. "Memur Bennett'in gelip sana güzel bir sert sürüş yapmasına ihtiyacın var mıydı?" Saldırısına ara vermeden kadının kalçalarını daha da genişletti. "Eee? Ne halt ediyorum ben?"

Ruby, onun sözleri bir kez daha serbest kalmasına neden olurken ürperdi. "İnanılmaz. Mükemmel. Durma, durma, *durma*."

"Devam et, bebeğim. Sıkılaşı ve tekrar boşal." Alınlarını birbirine bastırdı, bakışlarını onunkilere kilitledi. "Bunu yaptığın anda, amının arkasına kadar tüm yol boyunca batacağım. Sadece benim yapma ayrıcalığına sahip olduğum şeyi yapacağım. Ve sen benim tohumumu alacaksın ve onu seveceksin."

Ruby'nin gözleri kör oldu; başı geriye düştü. Troy sözünü yerine getirirken baş döndürücü bir sıcaklık ve rahatlama damarlarında dolaştı. Boynuna doğru attığı boğuk çığlıklar, Ruby'nin bildiği en yüksek zirveden aşağı indiği anı uzattı.

Birdenbire, duyguları katlanılamayacak kadar ağır gelmeye başladı. Duyguları hırpalanmış hissediyordu. Onların içinde boğuluyordu ve tutunacak bir şeye, kendini topraklayacak bir şeye ihtiyacı vardı ama elleri arkadan kelepçeliydi. İşe yaramaz bir şekilde kelepçeleri çekiştirdi, metal masanın üzerinde yüksek sesle tıngırdadı. Yüksek sesle, hüsrana dolu bir hıçkırık göğsünü parçaladı.

Troy geri çekildi, yüzünde dehşet belirmişti. "Ruby. Bebeğim, sorun ne... ben-"

"Kelepçelerimi çözün," diye mırıldandı.

Hızla pantolonunun cebinden anahtarları çıkardı. Bilekleri çözüldüğünde rahatlamış bir nefes aldı ama titrek bir çığlıkla bıraktı. Geçen hafta yaşananlar onu bir gelgit dalgası gibi savurmuştu. Babasının geri dönmesi, Troy'la kavga etmesi, kendisiyle ilgili derinlere gömülmüş duygularla

uğraşması

Anne. Bunu yüzeyin altında sıkı sıkıya saklıyordu ama sonunda baraj patlamıştı. Kontrol edemediği gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü.

Troy onun önüne geçerek yüzünü ellerinin arasına aldı. Açıklanamayan kederi yüzünden parçalanmış, işkence görmüş gibi görünüyordu. "Konuş benimle. Burada ölüyorum." Mantiğın ötesinde sevdiği adamın gözlerinin içine baktı ve onun, hiçbir şüpheyi yer bırakmayacak şekilde, kendisinin dayanağı olduğunu biliyordu. Ne olursa olsun, nasıl kavga ederlerse etsinler, o orada, onun köşesinde dimdik duracaktı. Kendisine ikinci bir muhakeme şansı tanımadan kollarını Troy'a doladı ve onu kendine çekti. Kararsız bir nefes vererek onu göğsüne sıkıca bastırdı ve ileri geri salladı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Ne olursa olsun."

"Sana hiçbir şey olmayacak," diye sertçe karşılık verdi.

Kadın sertçe yutkundu. "Maç yarın akşam."

Troy hafifçe sertleşti ve ona bilmediğini söyledi. Babası geçen gece aralarındaki bağı geçici zayıflığını sezmiş ve onu devre dışı bırakmış olmalıydı. "Seninle gelmeme izin verecek misin yoksa gelmek zorunda mıyım?"

"Arkamdan iş çevirmek mi?" Troy yanıt vermedi ve Ruby içini çekti. "Benimle gel. Her şekilde ortaya çıkacaksın."

"Aynen öyle."

Onun gözleriyle buluşmak için geri çekildi. "Aramızda ne olursa olsun... incinmene izin verm e y e c e ğ i m . Benim yüzümden değil. Bunu unutma."

Tartışmak ister gibi görünüyordu ama akıllıca davranarak onun şifreli sözlerine cevap vermedi. "Yarın akşam. Seni ben alırım. Birlikte yürürüz."

Başını salladı, aynı şekilde çıkıp çıkmayacaklarını merak ediyordu.

Yedinci Bölüm

Troy, Ruby ile loş bilardo salonunun karşısından onları inceleyen dört kişilik grubun arasına yerleşti. Maçın nerede yapılacağını gördüğünde ilk içgüdüğü onu Manhattan'a geri götürürken hız sınırını aşmak olmuştu. Jersey City'nin henüz komşu bölgelerle aynı canlanmayı yaşamamış bir bölümünde yer alan Mancuso'nun doğru düzgün bir tabelası ya da girişi bile yoktu. İş yapmayan bir mobilya mağazasının arka tarafında, Troy'un arabasını park ettiği ara sokağa açılan ezik bir metal kapının üzerine özensizce MANCUSO'S yazılmıştı. *Bilardo salonu*, gerçekte eski mobilya mağazasının hemen altındaki bir bodrum katı için gevşek bir tanımdı. Bilardo masalarının hiçbirisi birbirine uymuyordu ve ahşap bar o kadar belirgin bir şekilde yersiz görünüyordu ki, Troy başka bir yerden "ödünç alındığına" dair bir önseziye sahipti.

Ruby'nin içinde bulundukları karanlık ortamdan hiç etkilenmemiş gibi görüldüğü gerçeğinden uzaklaşmak için telefonunu tekrar kontrol etti ve ona bu durumda sayılamayacak kadar çok kez bulunduğunu hatırlattı. İçeri girdiğinde, içlerinden biri hiç tanımadığı bir amca olan adamlara ilgisiz bir bakış fırlattıktan sonra bilardo sopasını birbirine geçirdi, duvara yaslandı ve olabildiğince sıkılmış görünmeye başladı. Bir yanı onu bu yüzden çok sevmişti. Yine de bunun bir rol olduğunu bildiğinden, geri kalanı onu omzuna atıp oradan çıkarmak istiyordu, sonuçlarına lanet olsun.

Arkadaşlarının kendisini hâlâ arayıp haber vermediğini gören Troy bir küfür savurdu ve telefonunu cebine geri soktu. Kahretsin. Zamanları tükeniyordu. Daniel, Brent ve Matt'in bu oyun başlamadan önce Ruby'nin annesinin yerini bulmak için kışlarını yırttıklarını kendine hatırlattı ama zaman geçtikçe bu olasılık giderek azalıyordu. Kadın onun izini sürmeyi neredeyse imkânsız hale getirmişti ama bu akşamdan itibaren ona yaklaşıyorlardı. Ruby'yi almak için istasyondan ayrılmak zorunda kalmış ve üç arkadaşını son parçaları bir araya getirmeleri için yalnız bırakmıştı. Neyse ki, onun yokluğunda boşluğu dolduracak üç tane daha kendini işine adanmış ya da yetenekli polis bulabileceğini sanmıyordu.

Troy, Jim'in hiç gelmemesini umuyordu. Ya da en azından onlara biraz daha zaman vermesini.

Bu tehlikeli oyunu gereksiz kılacak bilgiyi almak için. Koridora girdiklerinden beri telefonunu bilmem kaçınıcı kez kontrol etmeye başladı ama metal kapı gıcırdayarak açıldı ve çarparak başını kaldırmasına neden oldu.

Vücudu gerildi ve Ruby'ye bir adım daha yaklaştı, ama Jim girişten geçmek yerine Bowen kasıla kasıla içeri girdi. Troy'un kırk sekiz saatten daha kısa bir süre önce kararttığı gözüyle her yeri tek bir bakışta süzdü.

"Her zaman lanet bir giriş yapmak zorunda," diye mırıldandı Ruby.

Herkesin kendisine odaklanmasından hoşlandığı belli olan Bowen dramatik bir şekilde titredi. "Burası bir kaynananın kalbinden daha soğuk." Cevap beklemeden salonun onların tarafına doğru yürüdü ve Ruby ile ondan kısa bir mesafe uzağa oturdu. Troy ona dönüp baktığında Ruby başını iki yana sallayarak Bowen'dan gelmesini istemediğini söyledi. Bowen içeri girer girmez Ruby'nin omuzlarına çöken gerginliği fark eden Troy bir karar verdi. Ruby'nin üzerinde zaten yeterince baskı vardı, bir de aralarındaki husumet eklenince, Troy odadaki filin aralarında bir saniye daha durmasına izin vermeyecekti.

Troy boğazını temizledi ve çenesini Bowen'a doğru sallayarak gelmesini işaret etti. Bowen temkinli bir şekilde ayağa kalktı ve kollarını göğsünde kavuşturarak ona uydu. "Öyle mi?" "Dinle, Driscoll. Sana bir özür borçluyum."

Bowen'ın ve Ruby'nin aynı

ikili çekimler komikti. Ya da üçü New Jersey'de köhne bir bodrum katında durup suçlulara karşı benzersiz bir bilyardo oyunu oynamayı beklemeselerdi öyle olurdu. *Aşk için yapılan şeyler*. "Onun hayatında olmana karşı savaşmak yerine... sana teşekkür etmeliydim. Ben yapamazken ona göz kulak olduğun için. Tamam mı? O yüzden teşekkür ederim."

Troy, Bowen'ın samimiyetini ölçmeye çalıştığını tahmin ettiği bir anın ardından rahatsız bir şekilde başını salladı. "Tamam, dostum. Önemli bir şey değil."

Bowen'ın sert adam tavrının bir an için değiştiğini gören Troy bir suçluluk duygusu hissetti. Bowen da tıpkı Ruby'nin bir zamanlar olduğu gibi kaybolmuştu ama onu ışığa doğru çekecek kimsesi yoktu. Ruby dışında kimse. Ve o da bunu ondan almaya çalışıyordu. "Hayır, bu büyük bir mesele. Sana borçluyum."

"İyi. Bu... iyi." Bowen ceketinin yakasını çekiştirdi. "Tanrım. Bir erkek burada içki içmek için ne yapmalı?"

Troy bir gülümsemeyi bastırdı, sonra Ruby'ye baktı. Onun yüzündeki ifade karşısında nefesi kesildi. Gözlerinde parlayan şiddetli ve güzel duygular ona sonunda doğru bir şey yaptığını söylüyordu. *Zamanı gelmişti Troy. Ve bir an bile erken değil.*

"Seni seviyorum," diye mırıldandı.

Ona göz kırptı. *Daha sonra* Troy gözleriyle iletişim kurmaya çalıştı. Daha sonra onu ne kadar çok sevdiğini söyledi. Sonra da bedenleri tükenene kadar ona sürekli gösterecekti. İçini bir sabırsızlık dalgası kapladı. Bunun bitmesini istiyordu, böylece Ruby'yi güvende olacağı eve geri götürebilecekti. Sanki düşünceleri Ruby'nin babasını çağırmış gibi, paslı ön kapı açıldı ve Jim Elliott içeri girdi.

Dikkati barda duran grupla Ruby arasında gidip geldi. "Oh, iyi. Partinin bensiz başlayacağından endişeleniyordum."

Adamlardan biri seyrek ışığa doğru bir adım öne çıktı, yüzü sinirli bir maskeye dönüşmüştü. Troy, rengine ve gruptaki konumuna bakarak Ruby'nin amcası Robert Bell olduğunu tahmin etti. "Beni bekletmek akıllıca bir hareket değil, Elliott."

"Hayır mı? Sanırım bu bir görüş meselesi."

Bir grup adam sinirli bir şekilde yer değiştirdi. "Burada önemli olan tek şey benim görüşüm."

Troy, Ruby'nin içinden geçen enerji dalgasını neredeyse hissedebiliyordu. O zaman kızının bir parçasının her zaman tehlike olasılığıyla gelişeceğini biliyordu. Bu özellik onun bir parçasıydı, doğuştan getirdiği bir şeydi ve bunu tamamen kabullenmesinin zamanı gelmişti. Hatta bunun için minnettar olmalıydı. Tanrı biliyordu ki fiziksel ilişkileri tehlikeye karşı sağlıklı bir takdir gerektiriyordu. İşinin çok daha riskli olduğundan bahsetmiyorum bile. Yine de ondan değişmesini hiç istememişti. Bir kere bile.

Tanrım, onu buradan çıkarmalıyım. Ona söylemem gerek.

"Uygunluk adına aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim." Jim ceketini çıkarırken öfkeli adama gülümsedi. "Biraz top çevirelim mi?"

...

Ruby yedi numaralı topa vuruşunu yaparken uzun süredir kayıp olan amcasını çok yakından incelememeye çalıştı. Onları ağırlamak, Oprah tarzı bir kavuşma olmamıştı. Oh hayır. İlk raketi kimin kıracağını belirlemek için yazı tura attıktan sonra aralarında hiç etkileşim olmamıştı. Kazanmak için beş oyundan en az üçünde onu geçmesi gerekiyordu. Şimdiye kadar ikişer oyun kazanmışlardı, bu da kazananı belirleyecek son oyun olacaktı.

Oyununda bir şeyler kesinlikle yanlıştı. Bunu biliyordu ve Bowen ile babasının gergin ifadelerine bakılırsa onlar da biliyordu. Kaybedilen o iki oyun onun olmalıydı, hiç şüphe yok. Amcasının iyi bir tekniği vardı ama kalbi yoktu. İçgüdüğü yoktu. Ondan daha iyi oyuncular yenmişti.

daha önce çok az çabayla. Yine de dikkatinin dağılmasına engel olamıyordu. Amcası... onunla ilgili bir şey onu dehşet duygusuyla dolduruyordu ama nedenini söyleyemiyordu. Ruby bir yüzü asla unutmazdı, bu yüzden hiç tanışmadıklarını biliyordu ama adam çok tanıdık geliyordu. Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Yedi numaralı top yan cebi ıskaladı ve arkasından babasının tısladığını duydu. Bowen kaşlarını çatarak masaya baktı, kafası karışmıştı. Şaşırmamıştı. Bu zor bir atış değildi. Paniği yüzünden uzak tutmaya çalışan Ruby duvara yaslandı ve Troy'a odaklandı. Troy ona gülümsedi, yüzünde endişeli bir ifade yoktu, ona olan güveni sarsılmamıştı. Boğazında bir yumru oluştu, pişmanlık onu yıkadı. Birden bunu hiç kabul etmemiş olmayı diledi. *Ne yaptığına bir bak. Troy'u, Bowen'ı ve kendini tehlikeye attın, hepsi de seninle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kadın içindi.*

O anda, evinde olmak, Troy'un yanında uzanmış olmak istiyordu. Yataklarında, göğsü arzuyla öyle kötü ağrıyordu ki. Troy onun pişmanlık dolu düşüncelerini sezmiş gibi sakince başını salladı ve mucizevi bir şekilde onu derin bir nefes alıp odaklanmasına yetecek kadar sakinleştirdi. Telefonunu cebinden çıkarırken Troy'un yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Ruby'nin şu anda onu kimin arayacağını ya da mesaj atacağını düşünecek zamanı yoktu, çünkü amcası on bir numaralı topu batırmak için bir bank atışını kaçırdı ve onu masaya geri gönderdi.

Odaklan, Ruby. Üç atış ve dışarıdasın. Daha önce yapman gerektiği gibi yediliyi kenara koy. Biraz sağ el İngilizcesi kullanarak isteka topunu masanın diğer ucuna gönder ve üçlüye köşe atışı yap. Sekiz daha önce zor bir atıştı, raya dayanıyordu, ama onu dışarı atarak size bir iyilik yaptı. Bundan çok daha karmaşık kaçışlar başardınız. Aklını başına topla ve bu lanet olası oyunu kazan.

Masanın üzerine eğildi, atışını yapmaya hazırdı. Robert'ın adamlarından biri yüksek sesle, iğrenç bir *öpüşme* sesi çıkardı. Dişlerini gerdi ama sonunda aldırmadı. Geçmişte daha kötülerıyla de uğraşmıştı. Ancak Troy bunu görmezden gelebilecek gibi görünmüyordu.

"Ruby." Troy'un arkasından gelen derin sesi doğrulmasına ve dönmesine neden oldu. Odada zaten yoğun olan gerilim bir anda üç katına çıktı. Ona doğru bir adım attı. "Hadi gidelim. Buradan gidiyoruz."

"Ne? I-"

Yüzü kıpkırmızı olan babası taburesinden fırladı. "Olmaz öyle şey. Lanet olası bir maçı öylece yarıda kesemezsin."

"Ne istersem onu yaparım. Ruby de öyle." Sesi bir kırbaç gibi şakladı. "Ve o da bu saçmalığa katlanmak zorunda olmadığını biliyor. Artık değil."

Bowen, Troy ile babasının arasına girdi. "Sakin olalım."

"Sen kapa çeneni, Driscoll." Jim titreyen parmağıyla hâlâ Bowen'ın bir kez olsun barışı koruduğu gerçeğini anlamaya çalışan Ruby'yi işaret etti. "Maçı bitir."

Ona sessiz ve anlamlı bir bakış atan Troy'a döndü. Kızgınlığının altında yatan bir şey onun işbirliği yapması için yalvarıyordu. "Oyunu bitirme." *Güven bana, diye ekledi gözleri.*

Güvenin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Bir maçı tamamlanmadan durdurmak bu grup için ihanetle eşdeğerdi. Sopasını bırakıp uzaklaşmak cesur bir hareket olurdu. Troy zeki ve onun dünyasını iyi tanıyan biri olarak bunu biliyordu. Bu yüzden ona durmasını söylemek için çok iyi bir nedeni olmalıydı. Ona inanmak zorundaydı. Ruby yavaşça ıstakasının ucunu yere indirdi.

Robert konuştu. "Bu bir iş anlaşması. İş bitene kadar kimse ayrılmayacak. bitti."

Ruby çevresel görüşünde amcasının adamlarından birkaçının, eli ceketinin içine kayan Troy'a doğru bir adım öne çıktığını gördü. Şaşırtıcı bir şekilde Bowen onun yanında durmak için hareket etti, ikisi de oyunu bitirmeden onu oradan çıkarmak için savaşılmaya açıkça hazırды. Çabucak kafasında sayıları hesapladı. Beşe karşı iki. Troy'un üzerinde departman tarafından verilen silahı vardı ama

amcasının adamlarının da silahlı olduğuna bahse girmeye hazırdı. Odada patlayacak bir silah sesi düşünce kanının donmasına neden oldu. Hayır, onların kendi adına zarar görmesine izin veremezdi. Kapıdan sağ salım çıkmalarıyla aralarında duran tek şey üç bılardo topu iken olmazdı.

"Herkes dursun," dedi Ruby. "Ben oyunu bitireceğim."

"Ruby-"

"Bir dakika içinde bitecek," dedi usulca ve Troy'un anlaması için gözleriyle yalvardı. "Sonra eve gideceğiz."

Amcası homurdandı. "Kendine bu kadar mı güveniyorsun?"

"Ben her zaman kendime güvenirim." Çenesini masaya doğru salladı. "Sekiz numaralı topu raydan çıkararak kendini mahvettin. Beni endişelendiren tek atış buydu. İzle ve öğren, *amca*."

Babasının gururlu kahkahasını duymazdan geldi, tüm dikkatini oyunu kazanmaya ve onları güvenli bir şekilde kapıdan çıkarmaya verdi. Bu noktada, annesiyle ilgili bilgi ikinci planda kaldı. Derin bir nefes aldı ve ıstakasını tebeşirledi, ardından yedi numaralı topu yan cebe koymak için eğildi. Sırada üç vardı. Masanın etrafında hızla dönerek sopasıyla sekizliyi sokmayı planladığı cebi işaret etti. Amcası onun cebi işaret etmesini alçak sesle homurdanarak onayladı. Ruby damarlarındaki uğultuyu bastırmaya çalıştı, bölgede olmanın getirdiğı o belirgin duyguyu. Bu his tüm maç boyunca yoktu ama şimdi hissediyordu, ona tünel görüşü veriyor ve masadan başka her şeyi bulanıklaştırıyordu. Ruby dikkatinin dağılmasına fırsat vermeden atışını sıraya koydu ve sekiz numaralı topu batırdı.

Ruby daha masadan tam olarak kalkmadan Troy'un arkasına geçtiğini ve bir elini kalçasına koyduğunu hissetti. Boynunu öpüyormuş gibi yaparak kulağına fısıldadı. "Ne olursa olsun sakın ol."

Alışık olduğı poker suratını koruyarak dalgınca başını salladı ve sopasını sökmeye başladı.

"Seni adil bir şekilde yendi, Robert." Jim kalçasını bilardo masasına dayadı. "Ne için geldiysem onu ver bana."

Ruby bakışlarını kısmıştı. "Ne için geldiğimizi kastetmiyor musun?" Omuz silerken Jim'in yüzünde bir gölge belirdi.

"Elbette."

Babasının gizli bir amacı olduğunu başından beri biliyordu ama bunun doğrulanması yüzüne bir tokat gibi inmişti. Gözlerine hücum eden utanç verici yaşları saklamak için hızla başını eğdi ve Troy'un arkasındaki rahatlatıcı varlığına minnettar oldu.

Robert henüz Jim'e cevap vermemişti, o yüzden tekrar sordu. "Söyle bakalım. Meşhur eski kız arkadaşım Pamela Bell'i nerede bulabilirim?"

Bilardo masasının ortasına, muhtemelen içinde annesinin nerede olduğu yazılı olan bir dosya kondu. Eski, grenli bir fotoğraf da dahil olmak üzere bazı belgeler ortaya döküldüğünde Ruby'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Jim kâğıtları hemen kaptı, ama annesinin gülümseyerek ona bakan resmini görmeden önce değil. İnkâr duygusu onu hemen çarptı. Gördüğü şey bir hata olmalıydı. Ama inkârının hemen ardından, hiçbir şeyin, *hiçbir şeyin* tesadüf olmadığını hatırlatan yankılı bir hatırlatma geldi.

Mya Hicks. İş arkadaşı, yatırımcısı, arkadaşı... Annesi miydi?

Bir an için kulakları sağır eden kalp atışları etrafındaki gürültülü konuşmaları bastırdı ama Troy'un kalçasını sıkkan sabit eli onu tekrar yere indirdi. Kendisini sabitlemesi için ona ihtiyaç duyan Ruby, denge için onun sert göğsüne yaslandı. Troy, sahiplenici kolunu Ruby'nin beline dolayarak ona çok ihtiyaç duyduğu desteği verdi. *Ne olursa olsun sakın ol*, demişti. Ruby derin bir nefes aldı ve ıstakasını deri taşıma çantasına yerleştirdi.

"Ee, Jim. Annemle ilgili bilgileri benimle paylaşacak mısın yoksa boşa mı nefes tüketiyorum?"

Masanın karşısındaki Robert inanamayarak güldü, görünüşe göre iyileşmişti

kaybından. "Sana böyle mi söyledi? Paylaşacağını mı?" Başını iki yana salladı. "Hayır, Jim'in deli kız kardeşimle görülecek bir hesabı var. Eğer herhangi bir şeyin bunu engellemesine izin vereceğini düşünüyorsan, babanı çok iyi tanımıyorsun demektir."

Mya'nın başının dertte olduğunu duyan Ruby yüz hatlarını düzgün tutmakta zorlandı. Hemen oradan çıkmaları ve onu uyarmaları gerekiyordu. Duygularını gözden geçirip gerisini sonra çözebilirdi. İlk adım? *Belli etme*. "Hayır, onu herkesten daha iyi tanıdığımı söyleyebilirim," dedi sessizce, bilaro ıstakasını omzuna atarak. "Sana ne yaptı?"

Jim dosyayı kalçasına vurdu, okunamayan bir maskeyle onu değerlendirdi. "O zamanki en iyi arkadaşımla yatmak ve zor kazandığım yüz bin doları alıp kaçmak dışında mı?" Geniş omuzlarını silktilti. "Ayrıntılara girmeden, görmemesi gereken bir şey gördü. Hayal gücünü kullanabilirsin. Hoşgörülü bir adam olduğum için ona şehri terk etmesini ve bir daha buraya gelmemesini, yoksa sorun yaşayacağımızı söyledim. Komik, iyi yolculuk hediyesi olarak banka hesabımı temizlemekten hiç bahsetmedim."

Ruby bunu olabildiğince sakın bir şekilde algıladı ama aklı kafa karıştırıcı bir ayrıntıya takıldı. Kaşlarını çatı. "Ama, en iyi arkadaşın-"

"Onu buradan çıkaralım," dedi Bowen aniden, Troy'la birlikte onun yanına gelerek.

Troy onun elini tuttu. "Ben de aynen öyle düşünüyorum."

Sekizinci Bölüm

Troy ve Bowen, Ruby'yi aralarında sıkıştırarak Mancuso'nun evinden çıkardılar. Troy onlar geçerken gözlerini Robert'ın arkadaş grubundan ayırmıyor, içlerinden biri Ruby'nin kışına bakıp teatral bir şekilde inlediğinde dişlerini sıkıyordu. Maçı oynadığı süre boyunca, hatta geldikleri andan beri, yüzlerindeki şehvet dolu ifadeyi silmekten başka bir şey istememişti. Gizledikleri silahların belli belirsiz şişkinliği onu soğukkanlı olmaya zorlamıştı, Ruby ve ona bakan erkekler söz konusu olduğunda bu hiç de kolay değildi ama Ruby'nin silah seslerinin yakınında olduğu düşüncesi onu sakın kalmaya zorlamıştı.

Ta ki Daniel'dan mesaj alana ve Ruby'yi bardan çıkarmak için onların müstehcen davranışlarını kullanmak zorunda kalana kadar. İşe yaradığından değil.

Çıkıştan çıkar çıkmaz, üçü ara sokakta yalnız kalınca Ruby ondan uzaklaşmaya çalıştı, belli ki arabasına doğru koşmak niyetindeydi. "Acele etmeliyiz. O... bu Mya. Nerede olduğunu biliyorum. Biliyorum-"

Troy onun bileğini tuttu ve onu durdurdu. "Ben de öyle. O bizim evde."

"Ne?" O ve Bowen aynı anda sordular.

Bakışlarını aralarında bölüştürdü. "Her zaman olduğu gibi, polislik görevime olan inancınız çok alçakgönüllü." Tereddütlü rahatlama Ruby'nin endişeli bakışlarını değiştirdi, o konuşurken vücudundaki gerginlik azaldı.

"Üzerinde çalıştığımız

Günlerdir onun yerini bulmaya çalışıyorum. Sen o son üç fotoğrafı çekmeden hemen önce Daniel onu bulduklarına dair mesaj attı. Ona her şeyi anlattı ve bizim eve götürüldü. Jim'in ulaşamayacağı bir yerde. Şimdilik. İhtiyacımız olacak-"

Ruby kendini onun kollarına attı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı onun kulağına.

Onu sıkıca kavradı. "Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok Ruby. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum. Seni seviyorum." Hızlı nefes veriş i adamın boynunu okşadı. "Mya'nın annem olduğuna inanamıyorum."

Onun kokusunu açgözlülükle içine çeken Troy başını salladı. "Bebeğim, kalp yetmezliği geçirmeden önce seni New Jersey'deki bu karanlık sokaktan çıkarmam gerekiyor."

Titrek bir kahkaha attı. "Tamam, gidelim." İsteksizce ayrıldılar, ikisi de şaşkınlıkla karanlığa bakıyordu.

"Bowen nerede?" Troy, ara sokakta yalnız olduklarını, Bowen'ın ortalıkta görünmediğini fark ederek sordu.

Bir süre sonra Ruby içini çekti ve arabaya doğru yürümeye başladı. "Hazır olduğunda tekrar ortaya çıkacaktır."

Kırk beş dakika sonra daire kapısının önünde durdular. Diğer taraftan, televizyonun üstündeki volta seslerini duyabiliyordu. İçeri girerken, Brent'in söz verdiği gibi ekip arabasıyla dışarıda beklediğinden emin olmak için iki kez kontrol etmişti. Jim'in çoktan Mya'nın dairesine doğru yola çıkmış olabileceğini ve gerekirse zorla girmeye hazır olduğunu bilen Troy, Daniel'dan Mya'nın Ruby'yle olan profesyonel bağlarına dair her türlü izi kadının dairesinden kaldırmasını istemişti. Ama Jim Elliott zeki bir adamdı. Er ya da geç bağlantıyı kuracaktı. Mya sonsuza kadar onların dairesinde kalamazdı. Bu geceye kadar Ruby'nin annesinin Jim'e karşı potansiyel bir tanık olduğunun farkında değildi, bu da Ruby'ye olan yakınlığını daha da tehlikeli hale getiriyordu. Ne kadar uzun süre kalırsa Ruby için risk o kadar artacaktı. Troy ne pahasına olursa olsun bunu engelleyecekti.

Anahtarı kilide sokmadan önce Troy durakladı. "Hazır mısınız?"

"Evet." Ruby kafasını temizlemek istercesine salladı. "Bu çok aptalca. Her günümü onunla geçiriyorum. İçeride sadece Mya var."

Başparmağını kızın çenesinde gezdirdi. "Çünkü artık farklı."

"Evet." Bir nefes verdi. "Annem hakkında çok fazla düşünmeme izin vermezdim ama şimdi aklımda binlerce soru var. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Troy cevap vermeye başladı ama kapı açıldı ve Mya ortaya çıktı. Işığın silüetine bürünmüş, yüzü gölgeler tarafından gizlenmişti ama Ruby'nin zarar görmediğini görünce rahatladığı her halinden belliydi. Gerginliği azalırken bir elini kapı pervazına koyarak kendini dengeledi. "Sonu Y ile biten günlerde asla New Jersey'e gitmemen gerektiğini bilmiyor musun?"

Ruby kollarını kavuşturdu, çenesi bir kademe yukarı kalktı. "Ne yani, sen benim annem falan mısınız?"

İkisinin de ağzı tereddütlü bir gülümsemeye dönüşmeden önce bir süre sessizlik oldu. Mya geri adım atarak onları içeri aldı. "Bunu hak ettim."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Mya kollarını kuvvetlice ovuşturdu ve oturma odasına doğru başını salladı. "Konuşabilir miyiz? Yalnız konuşabilir miyiz?"

Aralarındaki meseleyi çözmeleri için onları yalnız bırakmak isteyen Troy, Ruby'ye cesaret verici bir şekilde başını sallayarak yatak odasına doğru yöneldi ama Ruby daha iki adım atmadan Ruby onun elini yakaladı. "Ben konuşmak istiyorum. Ama Troy kalıyor. Bizim sırrımız yok." Ona anlamlı anlamlı baktı. "Bir daha asla."

Tanrım, eğer o anda izleyicileri olmasaydı, onu hayatının sonuna kadar öpebilirdi. Günlerdir yaşadığı korkunun yerini mutluluk duygusunun almasına izin verdi ve sadece onun için minnettar olmasına izin verdi. Sahip oldukları şey için.

Troy bir anlığına, daha önce yaptığı şeyleri zihninde canlandırmaktan vazgeçmek istedi.

Onu neredeyse kaybetmek üzere olduğunu, onu elinde tutmak için yapması gereken her şeyi ve onsuz hayatının nasıl olacağını. Bunun yerine, onu kanepede kucağına çekti ve tanıdık ağırlığının tadını çıkardı. Onun eli, çok güven verici bir şekilde, onun elinin içindeydi. Kızının onun desteğine ihtiyacı vardı ve o da ona sahip olduğu sürece bunu sağlamaya hazırdı.

...

Ruby Mya'ya baktı ve çocukluğundan beri boşlukları doldurmak için bilinçaltında yarattığı kadınla eski vahşi çocuk çalışanını uzlaştırmaya çalıştı. Artık her şey anlamlıydı. İlk günden beri Mya'ya karşı hissettiği ani bağ. Bunu hep merak etmişti ama sonunda bu konuda çok derin düşünmek yerine kendini şanslı saymaya karar vermişti. Bu kadın bağı hayatında eksikti ve aniden ortaya çıkması onu bir kenara itecek kadar rahatsız etmişti. Kusurlar ya da tutarsızlıklar için incelememişti.

Artık neye bakacağını bildiğine göre, aralarındaki ilişki apaçık ortaya çıkmıştı. Ruby aniden arzuladığı benzerliği hava gibi yansıtıyor muydu bilmiyordu ama yine de görüyordu. Piercinglerinin ve ağır göz kaleminin altından annesi ona bakıyordu.

"Bütün gece bana öylece bakacak mısın?"

Evet. Kesinlikle annem. Troy'un arkasından homurdanmasına bakılırsa o da aynı şeyi düşünmüştü. Troy'un kaburgalarına hafifçe dirsek attı ama Troy sadece elini daha sıkı tuttu.

Ruby Troy'un kucağında biraz daha dik oturdu ve hayatını değiştirecek bu konuşma için onun yanında olmasının doğruluğunu kabul etmek için bir an bekledi. "Yani, sanırım özel bılardo ıstakası işine sadece doyumsuz bir ilgi duymadın?"

Mya'nın dudakları seğirdi. "İçimde büyüyor."

"Profesörüm, bu işle ilgilenen bir arkadaşı olduğunu söylediğinde

Yatırım yapmak...?"

"Birlikte uyuyorduk."

Ruby burnunu kırıstırdı. "Pekâlâ. Annem olduğunu öğrendiğime göre artık yepyeni sınırlar belirlememiz gerekecek."

"Sınırlar sıkıcıdır." Ruby sessizlikle devam etmesini istediğinde Mya içini çekti. "Eski mahalleye sordum ve senin hangi okula gittiğini öğrendim. Profesörünle bilerek tanışmış olabilirim. Biraz araştırdım." Bir omzunu kaldırdı ve bıraktı. "Yeniden bir araya gelmenin kaçınılmaz baskısı olmadan seni tanıma fırsatını gördüm. Ve bunu değerlendirdim."

Ruby annesinin görünüşteki umursamazlığına aldanmamıştı. Annesi Mya'nın gerçek duygularını kamufle etmek için kullandığı umursamaz tavrın farkına vardı. Tüm bunların altında kırılğanlık yatıyordu. Reddedilme korkusu. Eğer Ruby'nin aniden ortaya çıkışına vereceğı tepkiden endişe duymasaydı, sahte bir tavır takınmadan ona yaklaşırdı. Mya sanki onun düşüncelerini okumuş gibi gözlerini kaçırdı.

"Neden şimdi?"

Mya bir cevap arar gibi tavana baktı. "Ayrıldım çünkü Brooklyn dışındaki dünyayı görmek istedim. Bir noktadan sonra kendimi keşfetmeyi bıraktım ve daha çok kaçmaya başladım. Saçmalamayı bıraktım ve geri döndüm." Boğazı düğümlendi. "Her zaman seni düşündüm. Gelip ne yaptığına bir bakayım dedim."

"Bana kim olduğunu söylemeliydin. Oyuna getirilmekten hoşlanmıyorum, Mya."

"Pamela." Annesi bir elini kaldırdı. "Ve haklısın. Ben de kızardım." Daireye şöyle bir göz gezdirdi. "Sadece... bak kendi işini ne kadar iyi yapıyorsun. Kendi işini yürütüyorsun. Yukarı Doğu Yakası'nda seksi erkek arkadaşınla yaşıyorsun-"

"Ciddiyim."

Pamela bir kaşını kaldırdı. "Sadece bariz olanı söylüyorum."

"Daha azını belirt." Göğsünden kahkahalar yükselirken Ruby Troy'a tekrar dirsek attı.

"Peki," diyerek küçük bir gülümsemeyle rahatladı. "Her neyse, mutlu hayatını bozmak doğru gelmedi."

"Artık mutlu." Ruby sertçe yutkundu ve o gece ikinci kez gözlerinde yaşların toplandığını hissederek şaşırdı. "Her zaman böyle değildi. Hem de hiç."

Sonunda Pamela'nın dikkatli kontrolü ellerinden kaydı ve yüzünde bir ıstırap parıltısı belirdi. "Biliyorum. Özür dilerim."

Ruby başını salladı, aniden oturma odasından ve tüm bu duygusal olarak yıpratıcı sahneden kaçmak istedi. Konuyu değiştirerek kendini yatıştırdı. Bir gün, pis motel odalarında yaşadığı ya da Jim'in arabasının arka koltuğunda silah seslerine karşı eğilerek geçirdiği o çocukluk yıllarından bahsedeceklerdi. Ama bu gece değil. Çok erkendi. O anda aklına başka bir şey takıldı. "Yani işime yatırdığın paranın babamdan çalındığını mı varsaymalıyım?"

Pamela titrek bir iç çekişle sandalyesine yaslandı. "Sadece bir kısmı. Gerçi çoğu benimdi. Yılın dokuz ayı yol işçisi olarak çalıştığınızda kiradan ne kadar tasarruf ettiğinizi bilerseniz şaşarsınız."

Yolcu. Tabii ki yol işçisiydi. "Seçme şansım olsaydı, Jim'in parasının tek kuruşuna bile dokunmazdım."

Annesi onu yakından inceledi. "Paranın çoğu hâlâ bende. Belki de içten içe ben de dokunmak istemedim."

Ruby buna cevap vermedi. İşinin kısmen de olsa yasadışı para temeli üzerine kurulması konusunda ne yapmak istediğini düşünmek için yeterli zamanı olmamıştı. "Her ne gördüysen çok kötü bir şey olmalı, eğer seni sadece burada yüzünü gösterdiğin için öldürmek istiyorsa. Ne-"

Troy onun arkasında kasıldı ve Pamela kararlı bir şekilde başını salladı. "Bu

Bilmiyorsan daha güvenli."

Erkek arkadaşının vücudu söndü ve bir kez daha onun koruyuculuğu karşısında afalladığını hissetti. "Biliyor musun, eğer Troy olmasaydı, Jim'in seni çoktan ele geçirmiş olma ihtimali çok yüksekti."

Pamela dudağını ısırdı ve Troy'a başıyla onay verdi. "Bunun farkındayım. Teşekkür ederim Troy." Troy onun minnettarlığını başını sallayarak onayladı ve çenesini

Ruby'nin omzuna. Ona duyduğu ani aşk dalgası neredeyse onu deviriyordu. Ruby'nin elini sıkıp ağzına götürdüğünde onun da bunu hissettiğini biliyordu.

"Bunu kızım için yaptığını da biliyorum. Başka bir nedeni yok." "İhtiyacım olan tek şey bu," diye cevap verdi kararlı bir şekilde.

Pamela kendi kendine güldü. "Tanrım, keşke senin erkek zevkine gençken sahip olsaydım."

Annesinin yorumu, babasının sözlerini yeniden hatırlamasına neden oldu. *O zamanki en iyi arkadaşım ile yatmak ve zor kazandığım yüz bin doları alıp kaçmak dışında mı?* Belli ki hikâyenin sadece yarısını öğrenmişti ama geri kalanını öğrenmek için yarın yeterince erken olacaktı. Bu gece zaten gereğinden fazla şey öğrenmişti ve açıkçası annesinin babasını aldatmasıyla ilgili bir tartışma açmaya pek hazır değildi. Şu anda Troy'la yatağa girip babasının ihanetini, annesinin aylardır ona kimliği hakkında yalan söylemesini... hepsini unutturmasını istemekten başka bir şey yapmıyordu.

"Ne kadar şanslı olduğumu biliyorum." Ruby ayağa kalktı ve Troy'u ayağa kaldırdı, Troy'un boyu ona on beş santim yukarıdan bakmasına neden olunca bir ürperti bastırdı. Güçlkle annesine döndü. "Sabah daha fazla konuşabilir miyiz?"

Pamela yarım bir gülümseme verdi. "Sanki bir yere gidebilecekmişim gibi."

Ruby sertçe başını salladı, şakayı paylaşılarak annesinin paçasını kurtarmaya hiç hazır değildi, sonra Troy'u odadan çıkardı. Koridorun sonunda,

onu yatak odalarına çekti ve kapıyı kilitledi. Adam ona endişeli mavi gözlerle baktığında, onun dışındaki tüm düşünceler aklından uçup gitti. Bu hafta onun yardımını reddetmiş, onu kendinden uzaklaştırmıştı ama o buradaydı ve ikisi için de yeterince güçlü duruyordu. Aylar önce verdiği sözü tutmuştu. *Hiçbir yere gitmiyorum. Bir bloktan fazla uzaklaşmayacağım.*

Ayrı geçirdikleri geceler birdenbire affedilmez bir günah gibi gelmişti. Nasıl olmuştu da

Kolları ona sarılmadan, nefesi boynunda eşit ve emin olmadan bir gece bile hayatta kalabilir miydi? Sert vücudu sabahları onun üzerinde hareket ediyordu, sıcak ve talepkâr. Sert elleri bacaklarını ayırıyordu. Kalçalarını daha hızlı ve daha hızlı pompalarken kulağına karşı pis kelimeler homurdanan bir ağız.

Troy'un gözlerinin, vücuduna mükemmel bir şekilde uyum sağlayan esrarengiz bir farkındalıkla karardığını izleyen Ruby'nin nabızı çılgınca atıyor, ciğerlerindeki hava giderek azalıyordu. "Sessiz olmalıyız."

"İçine girmemi sağlayacak her neyse, üçkağıtçı."

Ona duyduğu açlık dayanılmaz bir noktaya ulaşmıştı. Bastıramadığı bir cesaretle Ruby elini Troy'un kemerine soktu ve onu kendine doğru çekti. Onun başlatma ihtiyacını açıkça hissedenden Troy, Ruby'nin kemerini çözmesini ve fermuarını açmasını izlerken sadece dudaklarını yaladı, elleri yanlarında esnedi.

"O külotun içinde beni bekleyen sıcak ve ıslak bir şey var mı bebeğim?"

Boğazının içinde inledi. "Ben her zaman ıslak ve senin için hazır değil miyim Troy?" Kızın eli sertleşmiş ereksiyonunun etrafını sararak hafif bir vuruşla onunla alay ettiğinde çenesi gerildi. "Bu gece değişiklik olsun diye benimle edepsizce konuşacak mısın?" Ruby başını salladığında Troy'un başı geriye eğildi ve g e r g i n boğazını ortaya çıkardı. "Siktir. Senaryoyu tersine çevirmek için sessiz olmamız gereken geceyi seçtin.

Ben mi?"

Dürtülerinin hiçbirini ikinci plana atmamaya kararlı olan Ruby öne atıldı ve adamın boynunun yan tarafını ısırıldı. "Sana eysersiz binmeye başladığımdan beri sessiz kalmakta zorlanıyorsun." Dilini kırmızı ısırık izinin üzerinde döndürdü. "Çok yüksek sesle inlemeni engellemek için yavaşlamam mı gerekecek?"

Tişörtünü başının üzerine çekti ve her hareketiyle seksi bir şekilde yer değiştiren kaya gibi sert kaslarını ortaya çıkardı. "İkimiz de biliyoruz ki sikimin üzerinde bir kez hareket etmeye başladın mı, yavaşlamak yok."

Endişeli ihtiyaçların saldırısı altında başının döndüğünü hisseden Ruby, onu yatağa geri iterek kenarına oturmasını sağladı. Kraliyet ailesine benzer bir havayla zevk almak için sabırsızlıkla bekliyordu.

Bir kral. *Onun* kralı. Kral gibi davranılmayı hak ediyordu.

Ateşli bakışlarını Troy'ununkilerden ayırmadan kot pantolonunu ve külotunu çabucak çıkardı, sonra destek için Troy'un geniş omuzlarını kullanarak onun üzerine oturdu. Kız hemen kendini ona bırakmayınca Troy tehlikeli bir şekilde hırladı ve elleriyle kızın poposunun esnek etini kavrayarak uyardı.

"Ruby, sikişmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fena halde küçümsüyorsun." Ateşli bir öpücükle Ruby'nin ağzını aldı, ağzını iyice açmaya zorladı ve diliyle onu kendisine yapışmış halde bırakacak kadar erotik bir muamele yaptı. Kızın hava almasını sağlamak için geri çekildi, çenesini ve boynunu ısırıldı.

Ruby kendine gelmeye çabaladı, bu sefer onun büyüüne bu kadar kolay kapılmak istemiyordu. Sadık kaldığı için onu ödüllendirmek için şiddetli bir arzuyla karşılaşıyor, zayıflık anında temellerinin yıkılmasına izin vermeyi reddediyordu. Troy yatakta her zaman kontrolü ele alır, onun her hareketini, sesini, tepkisini överdi. Bunun büyük bir kısmı onunla konuşma şeklinden kaynaklanıyordu. Ona koçluk yapıyordu. Bunu onun için yapabilir miydi? Parmaklarını Troy'un saçlarının arasına soktu ve başını yana yatırarak dudaklarını kulağının üzerinde gezdirdi. "Senin her zaman sevişmeye ihtiyacın var. Sen böyle bir adamsın. Güçlü, doyumsuz. Kirli."

Göğsünden aşağı doğru bir yol izledi ve sağ meme ucunu ağzına aldı.

"Kirli seviyorsun, bebeğim."

"Aynen öyle," diye nefes aldı Ruby, arkasına uzanıp açgözlü parmaklarını adamın kalın şaftının etrafına doladı. Diliyle dudaklarının kenarını yaladı, aynı zamanda ereksiyonunun dolgun başını kalçalarının arasındaki nemlilikte sürükledi. "Bana yaptığın her şeyi seviyorum. İster beni hızlıca becer, ister ben titreyene kadar girip çık, beni boşaltacağını biliyorum. Bunu her seferinde yapıyorsun, değil mi?"

"Evet," diye tısladı dudaklarına karşı, göğsü ona bastırıldığı yerde titriyordu göğüsler. "Nedenini söyleyeyim. Çünkü ben lanet bir bağımlıyım ve seni tatmin ederek kafayı buluyorum." Kalçaları yataktan fırladı. "Şimdi böyle lanet bir horoz-tease olmayı bırak ve beni içeri sok."

Ruby'nin başka bir teşvik sözcüğüne ihtiyacı yoktu. İniltisini bastırmak için dişlerini alt dudağına bastırarak Troy'u girişine yönlendirdi ve santim santim içine gömüldü. İçini tamamen doldurduğunda Troy'un başı arkaya düştü, nefesi kesilirken alçak sesle homurdandı. Troy kalçalarını onun altında döndürmeye başlamadan önce ikisi de bu hissin tadını çıkarmak için bir an durdular.

"Kımılда, bebeğim." Bir eliyle onun poposunu sertçe, sahiplenerek kavradı. "Nasıl sevdiğimi biliyorsun."

Ruby ayaklarını yukarı kaldırdı ve yatakta kalçalarının iki yanına dayadı. Denge için onun omuzlarını kullanarak, ereksiyonunun sadece ucu içinde kalana kadar yükseldi, sonra kalçalarını sallayarak sert bir şekilde aşağı indi. Bunu tekrar tekrar, her seferinde daha hızlı bir şekilde, adamın kucağında bir aşağı bir yukarı zıplayıncaya kadar yaptı. Karın kasları kasıldı ve serbest kaldı, bacaklarının arasındaki et titremeye başladı. Yüzündeki çiğ sıcaklık ifadesi, patlamasına saniyeler kaldığını hissedene kadar her hissi artırdı. Bu deneyimi uzatmak isteyerek ritmini yavaşlattı ve nemli ağzını Troy'unkinin üzerinde gezdirdi. "Hoşuna gitti mi?"

"Bunu sevdiğimi biliyorsun." Saçlarını avucunun içine aldı ve ıslak bir öpücük için onu öne doğru sürükledi. "Ve eğer bana başka bir soru sormak için durursan, yan odada kimin olduğu umurumda olmaz. Kıçın iki tarafımı da hissedecek

el." Kadının yüzünde gördüğü şey göz kapaklarının düşmesine neden oldu. "Bunun hakkında konuşmaktan zevk alıyorsun, değil mi? Bana onu ne kadar sevdiğini söyle, bebeğim."

Kendini o anın içinde kaybederek kalçalarını akılsızca pompalamaya başladı. "Bana şaplak atmaya bayılıyorum. Acıttığında..."

"Daha sert mi boşalıyorsun?" Eliyle ağzını kapattı, kalçalarını eğdiğinde iniltisini yakaladı, yeni açığı onu uçuruma doğru ateşledi. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Troy. Oh, *Tanrım*."

Her iki eli de onun poposundaydı ve onu lezzetli bir hızla yukarı ve aşağı kaldırmaya başladı. Onun kalın etinin üzerine her kayışında orgazmı daha da yaklaşıyordu. Troy alınlarını birbirine bastırarak onu gözlerini açıp kendisine bakmaya zorladı. "Bana dünyanı benim yönettiğimi söyle, Ruby."

"Benim dünyamı sen yönetiyorsun. Bunu biliyorsun." "Beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum. Seni seviyorum," diye mırıldandı Ruby, hissettiği heyecanı daha fazla tutamadı. Bacakları adamın beline sıkıca kenetlenmişti, doruk noktasını acımasızca yaşadı, Troy onun altında parçalanırken kalçaları bir bulanıklık içinde pompaladı. Onun iniltilerini ağızyla yakalamak için ileri atıldı ve gırtlaktan gelen iniltilerle yuttu. Ruby onun elini kaldırıp poposunu tokatlamayı ne kadar çok istediğini hissedebiliyordu ve onun zorlukla kazandığı kendini tutması bir şekilde orgazmını daha da güçlü hale getirdi.

Titremesi bittiğinde Ruby onun sıcak kucağına yığıldı ve yüzünü onun boynuna gömdü. Adam onun saçlarını bir, iki kez öptü, övgü ve sevgi dolu sözler fısıldadı, Ruby'nin kalbini göğsünde kocaman kabartan sözler. Sonunda Troy onları tekrar yatağa yatırdı, hâlâ birbirlerine sarılmışlardı.

Mavi gözleri onunkilerle yalvardı. "Lütfen artık geceyi benden uzakta geçirme."

Adamın terden sıırıslam olmuş göğsünde bir desen çizdi. "Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Uzun uzun bıraktığı nefesi saçlarını dalgalandırdı. "Şimdi uyu. Her şey için sabah endişeleniriz."

Ruby esneyerek başını salladı. Babasının annesinin peşine düşmesi konusunda endişelenmek için yarın yeterince yakın olacaktı. Yarın.

Uykuya dalmadan hemen önce, kafasının arkasındaki küçük bir ses, yarının çok geç olacağı konusunda onu uyardı.

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Troy polis aracının kapısını kilitledi ve hızla karakola doğru yola koyuldu. Erkenden uyanmış ve Jim'in izini sürmek niyetiyle Brooklyn'e doğru yola çıkmıştı ama hiç şansı yoktu. Aslında Ruby'nin babasının eski mahallesinde ortaya çıkmasını beklemiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, bekledikleri gibi dün gece Pamela'nın dairesine de gelmemişti. Daniel, Pamela'yı nereye yerleştireceklerini bulana kadar onu sokaklardan uzak tutmak için kısa vadeli bir çözüm olan haneye tecavüz suçundan tutuklamak için destekle birlikte bekliyordu. Troy şimdi Jim'in ya polisin pusuya yattığını fark etmiş olmasından ya da dün Mancuso'nun yerinde bir şekilde ipucu vermiş olmalarından endişelenmeye başlamıştı.

Her neyse, hoşuna gitmemişti. Bir şeyler doğru gelmiyordu. Ta ki Bugün Jim'in hamlelerini doğru tahmin edebiliyordu, ama bu sabahtan beri adamı hafife aldığını düşünmeye başlamıştı. Brooklyn'den dönerken bütün yol boyunca, göremediği bir şeyi bulmak için beynini yormuştu. Dün gece Mancuso'nun yerinde Jim'in Pamela'yla yüzleşmek için duyduğu heves aşıkârdı. Doğruca onun dairesine gitmeyi ihmal etmesinin bir nedeni olmalıydı.

Birden Ruby'nin ne kadar güzel görüldüğünü hayal etti, bu sabah yataklarında onun yanında kıvrılmış, şafak öncesi ışığında yıkanıyor. Saçları yastığın üzerinde karmakarışık bir haldeydi, gecenin bir yarısı hızlı bir sevişme için onu uyandırmıştı. Tanrım, adam uzanır uzanmaz

Sanki birkaç saat önce sevişmemişler gibi, onun için çılgına dönmüştü. Sessiz kalması için onu tutmak ve ağzını kapatmak zorunda kalmıştı. Ve lanet olsun, bunun her çılgın, terli saniyesine bayılmıştı.

Ona güveniyordu. Dün gece verdiği güven somut bir şeydi ve omuzlarına ağır bir yük bindirmişti. Onu hayal kırıklığına uğratamazdı.

Troy arkasından gelen silah sesini duyunca durdu. Silahın kimin elinde olduğunu anlamak için arkasını dönmesine bile gerek yoktu.

"Polis karakolunun dışında bana silah mı doğrultuyorsun?" Troy yavaşça döndü, eli kendi silahına uzanmak için kaşınıyordu. "Ya çaresizsin ya da aptal."

Jim omuz silkti. "Silahına dokunursan bu iki seçenektten biri seni öldürür."

Troy nefesinin altından ıslık çaldı. "Biliyor musun, bu kız arkadaşının babasıyla tanışma olayı gerçekten de tam bir baş belasına dönüşüyor."

"Biliyor musun, farklı koşullar altında senden hoşlanabilirdim." Silahı Troy'un orta kısmına doğrulttu. "Ama muhtemelen değil. Silahını, cep telefonunu ve elinde tuttuğun diğer polis saçmalıklarını yere bırak ve bana doğru kaydır."

"Git kendini becer." Sesi ne kadar kendinden emin çıksa da Troy dezavantajlı durumda olduğunu biliyordu. Sabahın bu erken saatinde karakolda sadece bir avuç polis vardı ve çoğu gece vardiyasından yorgun düşmüştü. Otoparkın her yerinde kameralar vardı ama içeride onları izleyen biri olma ihtimali çok düşüktü. Bu görüntülere ancak bir olay meydana gelirse ulaşılabilirdi ama bu da olaydan sonra gerçekleşecekti. Tek şansı oyalanmak ve başka bir polisin gelip Jim'in dikkatini silahını çekebileceği kadar dağıtmasını ummaktı. Her şeyin ötesinde, Ruby'nin babasını yaralamak ya da öldürmek zorunda kalma ihtimali onu hasta ediyordu.

Jim şakasızca güldü. "Taşaklı adamsın, hakkını vereyim. Sanırım ben

şaşırmamalıyım. Kızımın bir çocuk oyuncağıyla çıktığını düşünemiyorum." "Çok doğru."

Sesi neredeyse sohbet havasına bürünmüştü ama gözlerinde bir eğlence gizleniyordu. "Onu soktuğum durumları bildiğin için benden nefret ediyor olmalısın. Duluth, Minnesota'daki maçı kaybettiğimiz zamanı sana hiç anlattı mı? Ödeyebilmek için altın yüzüğümü rehin verene kadar onu teminat olarak bırakmıştım." Troy'un elleri yumruk şeklinde kıvrılınca Jim güldü. "Sakin ol, sadece bir saatliğine."

"Daha önce seni öldürme konusunda çelişkilerim vardı. Artık değil." "Böyle bir şansın olmayacak."

Troy'un çenesi acıyla gerildi. "Ne halt istiyorsun?"

"Yakında istediğimi alacağım." Jim silahı biraz daha yukarı kaldırdı. "Ama şimdilik? Bazı yarım kalmış işleri tamamlamam gerekiyor. Yani seni." Çenesini altmış metre kadar ötede, karakol arazisinin hemen dışında, kaldırımında rölantide duran mavi bir Impala'ya doğru salladı. "Benimle geliyorsun."

İnanılmaz bir kahkaha attı. "Hayal kurmaya devam et."

"Bunu söyleyeceğini hissetmiştim. Bu yüzden bu sabah kızımı ve sürtük annesini ziyaret etmek için dairenize uğradım. Epey mücadele ettiler." Gülümsemesi kötü niyetle genişledi. "Eğer benimle gelersen, Ruby'yi bir uyarıyla bırakmaya razı olabilirim. Öte yandan sen bir uyarı almayacaksın."

Troy'un kanı buza dönüştü. Kalbi boğazında düğümlendi, nefesi kesildi ama mide bulandırıcı korkusunu belli etmemek için umutsuzca çabaladı. *Hayır, hayır, hayır.* "Annesi mi? Duygularını kaybediyorsun Jim. Ruby onu çocukluğundan beri görmedi."

"Benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

Troy ellerini yaşlı adamın boğazına dolamak istemesine rağmen kaşlarını kaldırmakla yetindi.

Jim sabırsızca ayaklarını kaydırды, belli ki şimdiye kadar gitmiş olmalarını bekliyordu. "Bak, bu hafta zamanla yarıştığımı biliyordum. Sen lanet olası bir

Polis. Ruby'nin annesini benden önce bulmaya çalışacağını biliyordum. Ama dün gece onun Mancuso'ya girmesine izin verdiğinde, bana onu henüz bulamadığını söyledin. Sonra o telefon geldi ve her şey değişti." Alay etti. "Ben kör bir adam değilim. Kızım için kendini trenin önüne atacaksın ama dosyayı benden almaya bile çalışmayacaksın, öyle mi? İstedğini alamadan Dixie'yi ıslık çalarak öylece çekip gidecek misin? Hayır, o zaman onu bulduğunu anlamıştım."

Kahretsin, Jim'in açgözlülüğünün onu istediğini elde etmekten başka her şeye karşı körleştireceğini sanmıştı. Bu onun için büyük bir hafife alma olmuştu ve artık bu konuda bir şey yapmak için çok geçti. Tanrım, Ruby'yi bir yere bağlamış olabilirdi ve cep telefonunu alıp Brent'i arayıp kontrol etmesine de imkân yoktu. Sadece bir suçlunun sözüne güvenemeyeceğini bilen Troy başını salladı. "Onlar sende değil. Bu bir blöf. Dışarıdaki adamları asla geçemezsin."

"Bunun üzerine bahse girmek ister misin? Mesleğim bana görünmez olmanın önemini öğretti."

Troy, Jim'in daha önceki şifreli ifadesinin ne anlama geldiğini anlamıştı. Şimdi Jim'le giderse, Ruby'nin serbest kalmasına izin verebilirdi. Troy oradan sağ çıkamazdı ama en azından Ruby'nin bir şansı olurdu. Jim'in blöf yaptığı umuduyla kumar oynayamazdı. Gitmeyi reddederse, Pamela'nın Jim'in geçmişte işlediği bir suçu evlerindeyken anlatmış olma olasılığını göz ardı etmek istemeyen Jim'in onu hemen şimdi öldürme olasılığı vardı. Eğer Jim'in yarım kalan işi tamamlamasına izin vererek kendi isteğiyle giderse, en azından Ruby'yi kurtarmak için kendini değiştirebilirdi.

Başka seçenek yoktu.

"Eğer ona zarar verirsen-"

"Sakin ol, sadece biraz morarmış."

Çaresizlik Troy'u öfkeliyor, Ruby'ye ulaşma ihtiyacı onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu. İsteksizce silahını çıkardı ve bir tekme atarak

kaldırım. "Beni ona götür."

...

Ruby kahvenin demlenmesini beklerken kaşlarını çatarak cep telefonuna baktı.

Pamela onun arkasından mutfığa girdi, üzerinde hâlâ bir önceki gecedен kalma yırtık kot pantolon ve beyaz atlet vardı. "Bu senin kahve öncesi yüzün mü yoksa bir sorun mu var?"

Henüz annesiyle yüzleşmeye hazır olmayan Ruby, dolaptan iki fincan çıkararak kendini oyaladı. Her neyse, endişeli duygusunu kelimelere döküp dökemeyeceğini bilmiyordu. Karnında metal bir dambıl gibi oturuyordu. "Önemli bir şey değil."

Bir süre durakladıktan sonra Pamela içini çekti. "Hadi ama. Ben aylardır atölyede birlikte takıldığın kişiyim. Karanlık ve dolambaçlı yollara hazır olana kadar bir süreliğine oraya gidebilir miyiz?"

Ruby kendine rağmen gülümsedi ama gülümsemesi çabucak kayboldu. Gözleri bir kez daha cep telefonuna kaydı. "Birlikte olduğumuzdan beri her gün, Troy masasına oturduğunda bana mesaj atıyor. Bu bizim şeyimiz gibi. Asla unutmaz." Troy'un bu ritüeli yaratma nedenini açıklamadı; ona her gün bir yere gitmediğini hatırlatmanın bir başka yoluydu bu. İster tatlı ister cinsel içerikli olsun, mesajlarını beklemeye başlamıştı. *Seni şimdiden özledim ya da daha sonra benim olanı yalayacağım.* Troy gibi onlar da sürekli hale gelmişti. Kavgalarının ortasındaiken bile göndermeyi ihmal etmemişti, bu yüzden Troy'un birlikte geçirdikleri inanılmaz bir gecenin ertesi sabahını unutması... en hafif deyişle tuhaf görünüyordu.

Pamela, "Muhtemelen polis işleriyle meşguldür," dedi ama Ruby bir ses duydu. Sesinde, onun da tesadüflere inanmadığını söyleyen bir belirsizlik vardı. Jim kasabada kaldığı sürece, her anormallik bir şekilde ona bağlanacaktı.

Ruby, "Ona beş dakika daha vereceğim, sonra arayacağım," diye karar verdi,

ikisine de birer fincan kahve doldurdu. "Bu arada belki arkadaşım Bowen'ı ararım. Bakalım Jim'in dün gece ya da bu sabah eski mahallede olduğunu duymuş mu?"

Pamela'nın kahve fincanı ağzına doğru yarı yolda durdu. "Bowen?"

"Evet. Bowen Bowen Driscol." Ruby annesini yakından izledi, tepkisini merak ediyordu. Geçmişini profesyonel hayatından ayrı tutmak istediği için atölyede Bowen hakkında bilerek hiç konuşmamıştı. Bowen'ı her zaman en iyi arkadaş olarak görse de, onun suç geçmişini inkâr edemezdi. Ya da *şu* anki durumunu. Yeni kurulan şirketine bu kadar çok yatırım yapan bir kadına bu kadar çok şey anlatmak pek akıllıca bir hareket gibi görünmüyordu.

Sanki babasının istenmeyen sözlerini bir gecede doğrudan bilinçaltına itmiş gibi, birdenbire kırmızı bayrak sallayarak geri geldiler. Pamela'nın o *zamanki* en iyi arkadaşıyla yattığını iddia etmişti... ama annesi çekip gitmeden önce, en iyi arkadaş...

Ruby yavaşça kendini bir sandalyeye bıraktı. "Lenny ile aldattın mı? Bowen'ın babası mı?"

Annesi önce irkilmiş gibi göründü ama hemen ardından teslimiyet geldi. "Ben her zaman bugün karşınızda gördüğünüz erdem timsali değildim."

"Lütfen, şaka yapacak havada değilim."

Pamela Ruby'nin karşısındaki sandalyeye çöktü. "Lenny ve benim Jim'le birlikte olmadan çok önce bir... *şeyimiz* vardı. Gençtim ve benim için kavga etmelerini izlemek heyecan vericiydi. Hayatımın o noktasına kadar kimse beni umursamamıştı."

Ruby kahvesini yudumladı. "Anladım."

Pişmanlık Pamela'nın yüz hatlarını kapladı. "Demek öyle."

Ruby daha doğmadan önceki bir zamana ait bu yeni bilginin kafasına dank etmesine izin vererek kaşlarını çattı. "Lenny o zamanlar evli değil miydi?"

"Hayır, o çoktan gitmişti. Belki üç yıl önce çekip gitmişti."

Ruby kulaklarındaki uğultuyu duymazdan gelmeye çalışarak yutkundu. "Ama... Bowen'ı doğurmuş olmalı, değil mi? O benden dört yaş büyük. Eğer çoktan gittiyse..."

Pamela ona bakmıyor, bakışlarını Ruby'nin omzunun ötesindeki bir noktaya sabitliyordu. Bu ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. "Bowen benim-"

"Kardeşim," diye araya girdi Pamela sessizce. "En azından yarısı."

Her şey kör edici bir telaşla aklına geldi. Bowen'ın en başından beri onu korumak için duyduğu sürekli ve şiddetli ihtiyaç. Babasının ona karşı olan açıklanamaz düşmanlığı. Ve daha da kötüsü, Bowen'ın hayatında hiçbir şeyden geri adım atmamışken, bunun karşısında nasıl geri adım attığını.

"Bowen ne zamandır biliyor?"

Annesi kuşkulu bir şekilde ağlamaya yakın görünüyordu. "Çocukluğunuzdan beri. Sonsuza kadar. Bowen'ı doğurduktan kısa bir süre sonra babanla görüşmeye başladım. Bir süre babanla birlikte yaşadım, ikinizi de büyüttüm. Sonra bir gün Lenny geldi ve onu aldı. Onu durduramadım ve baban da Lenny'ye karşı gelmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu." Ayağa kalktı ve mutfak penceresine doğru yürüdü. "Anlayacak yaşa geldiğinde, Lenny Bowen'a çenesini kapalı tutmasını söyledi. Evinde beni hatırlatacak hiçbir şey istemiyordu. Ben... Sanırım konuşursa senin güvenliğini tehdit etmiş bile olabilir."

Ruby'nin koluna nem döküldüğünde, Ruby kolunu ıslatmaya başladığını fark etti. Ağlıyordu. Bunca yıl boyunca ona göz kulak olmuş, hakkında konuşmasına asla izin verilmeyen bir görev duygusu hissetmişti. Aynı hızla üzüntüsü öfkeye dönüştü. Kendilerinden başka kimseyi ya da kimi etkileyeceğini düşünmeden çocuklarının hayatlarıyla oynayan yetişkinlere karşı öfke.

Cep telefonu çaldığında duygularını dile getirmek için ağzını açtı. Telefonuna ulaşmak için titrek bacakları üzerinde dururken rahatlama bir an için öfkesini gölgede bıraktı. Ama ekranda Troy'un numarası yoktu. Onun yerine engellenmiş bir numara görünüyordu.

Cevap verirken vücudu uyuşmuş gibiydi. "Alo?"

"Ruby! Annenle yeniden bir araya gelmenin tadını çıkarıyor musun?"

Tezgâha tutundu, bacakları onu destekleyemiyordu. Hayır, Jim bu kadar çabuk öğrenmiş olamazdı. Sadece onu sinirlendirmeye çalışıyordu. *Lütfen, bırak öyle olsun.* "Sen neden bahsediyorsun?"

Babasının kahkahası telefonda yankılandı. "Gördün mü, işte bu yüzden bütün konuşmayı ben yapardım ve sen çeneni kapalı tutup bilardo oynardın."

"Genelde başımızı daha fazla belaya sokacak konuşmalar yapman çok kötü."

Ruby onun ukala omuz silkişini telefondan görebiliyordu. "Daha fazla sorun bazen daha fazla paraya eşit olabilir."

Tanrım, o anda ondan nefret etti. Yolda geçirdiği o yıllar için onun umursadığını ya da bir nebze olsun pişmanlık duyduğunu umarak ne kadar aptallık etmişti. "En azından önceliklerini sıraya koymuşsun. Bu konuşma artık beni ilgilendirmiyor."

"Telefonu kapatırsan erkek arkadaşına veda etmene izin vermem." Bu kez, bacakları altından katlanırken destek için tezgâha tutunmaya bile çalışmadı. Dizlerinin muşamba zemine sertçe inişinin acısı neredeyse hiç hissedilmedi. "Şimdi dikkatini çekebildim mi?"

"Sana inanmıyorum," diye fısıldadı, tüm varlığı inkâr çılgınlıkları atıyordu. Yine de, babasını herkesten daha iyi tanıyan başka bir parçası, onun sesindeki nadir gerçeklik notasını duydu. Ayrıca bunun ne anlama geldiğini de biliyordu ve zayıflatıcı dehşet yüzünden zorlukla nefes alabiliyordu.

"Onunla konuşmak ister misiniz?"

Ruby onun Troy'u onaylamasının ağırlığı altında ezildi. "Evet," demeyi başardı.

Troy'un sesi telefondan ona ulaşmadan önce arka planda bir hareket ve birkaç boğuk kelime duydu. "Ruby, olduğun yerde kal ve polisi ara," diye emretti aceleyle. "Buraya gelme."

"Nereye geldin?" diye feryat ederken, mide bulandırıcı bir gümbürtü ve ardından bir homurtu kulağına hücum etti. "Neredesin sen?"

Bir süre sonra babası tekrar hatta geldi, sesi son derece sinirli geliyordu. "Onu dinlememeni ciddi olarak tavsiye ederim."

"Ona zarar vermeyin, lütfen. *Lütfen*." Ruby, yere kıvrılmak ve bir daha asla hareket etmemek istemesine rağımen kendine oturmasını ve odaklanmasını emretti. "Ne istiyorsun? Sadece söyle bana."

"Sana bir adres mesaj atacağım. Hırsız anneni bana getir ve erkek arkadaşıyla gitmene izin vereyim."

Ruby başını hızla salladı, korkusundan onun kendisini göremeyeceğini unutmıştu. Bu asla olmayacaktı. İkisinin de yürümesine asla izin vermezdi.

"Bu bir seğıim bile olmamalı, gerçekten. Annen senin için ne yaptı ki? Ya erkek arkadaşı ya da annen, Ruby. Doğıru seğıimi yap. Biz burada bekliyor olacağız. Bir saatin var." Ruby adamın telefonu kapattığını düşündü ama adam hat kesilmeden önce son bir veda konuşması yaptı. "Ve eğıer polisleri ararsan ya da dışarıda oturup binanı koruyan kişiyi uyarırsan, Troy onlar beni almadan çok önce ölmüş olacak."

Telefon cansız parmaklarından tezgâhın üzerine düşerken tüm vücudu sarsıldı. Ancak o zaman annesinin yanında durduğunu hatırladı.

Pamela, "Beni istiyor," diye tahmin etti. "Parayı geri istiyor."

Ruby aptalca başını salladı. "Bunu yapmayacağım. Benden bunu nasıl isteyebilir-" Telefonundan kısa mesaj sinyali geldiğinde irkildi. Adres beynine kalıcı olarak kazındıktan sonra Ruby döndü ve yatak odasına doğıru yürüdü, giderken bornozunu ve uyku tişörtünü çıkardı. Bir kot pantolon giyip kapüşonlu bir tişörtü başına geçirirken düşünmedi, düşünemedi. şifonyerin üzerinde Troy'un Chicago Cubs şapkasını görene kadar kendini tutmayı başardı ama şimdi boğıazından kopan çığılığı engel olamıyordu.

Senin hatan. Hepsi senin suçun. Eğer Troy'u dinleseydi ve Quincy'deki ilk gece babasının teklifini reddetseydi, hayatı tehlikede olmayacaktı. Bunu ona o yaptı. Onlara da.

Her ne pahasına olursa olsun hatasını düzeltmek zorundaydı.

Ruby ayaklarını eski bir çift Converse'in içine soktu ve yatak odasından koşarak çıktı. "Pekâlâ, işte yapacağımız şey." Onu boş bir oda karşıladı. "Pamela?"

Sessizlik sağır ediciydi. Bakışları cep telefonunun bulunduğu tezgâha yöneldi, babasının mesajı ekranı aydınlatıyordu. Mesaj gitmişti. Yerinde bir not duruyordu:

Bu benim işleri yoluna koymak için bir şans. Mutlu olmak için.

- Anne

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Troy şişmiş sağ gözüyle motel odasının kapısına baktı ve Ruby'ye kapıdan geçmemesi için yalvardı. Bir yanı umut etmenin faydasız olduğunu biliyordu. Ruby'nin bir intikam meleği gibi içeri dalıp onun yerini almak istediğini görebiliyordu. Annesinin yerini. Her zaman dünyayı düzeltebileceğine inanacak kadar inatçı olmuştu. Bu onu sevmesinin binlerce nedeninden sadece biriydi.

JFK havaalanının hemen yanından geçip motel odasına vardıklarında, boş olduğunu görünce hem rahatlamış hem de şaşırmamıştı. Jim'in Ruby ve Pamela'nın kaçırıldığı konusunda yalan söylediğinden şüphelenmişti ama Ruby'nin hayatını bir içgüdüyle tehlikeye atmayı reddetmişti. Şimdi yere oturmuş, sırtını duvara dayamış, elleri arkadan kendi kelepçeleriyle bağlanmıştı. Jim silahının kabzasıyla kafasına vurmada önce Troy'un ellerini kullanamaz hale gelmesini beklemişti. Ruby'yi telefonda uyarmanın bedeli. Tanrım, sesi çok korkmuş geliyordu. Onun sesini hiç böyle duymamıştı ve bu anı beyninde sekerek onu daha da sersemletti.

Troy başucundaki saate bakarken yüzünün yan tarafından akan kan hissini dalgınca fark etti. Jim'in telefon etmesinin üzerinden kırk dakika geçmişti. Yirmi dakika içinde ölebilir ve Ruby'yi babasının merhametine bırakabilirdi.

Onu kendi başının çaresine bakması için bırakma ihtimali onu çılgına çevirdi.

Kapı alındığında Troy kendini duvara dayadı ve harekete geçmeye hazırlandı. Ruby içeri girdiğinde ne olacağını bilmiyordu ama her şeye hazırlıklı olması gerekiyordu.

Jim oturduğu masa sandalyesinden kalktı, bir at yarışı formuna notlar alıyordu. Kapıyı açmadan hemen önce Troy'a dönüp göz kırptı.

"Gösteri zamanı."

Bileklerindeki bağlar dayanılmaz hale gelmişti. "Sen bir piçsin." Jim omuz silkti. "Bana çok daha kötüleri söylendi."

Pamela'yı görmek için kapıyı bir hareketle açtı. Troy, Ruby'yi aramak için onun arkasını görmeye çalıştı ama onu göremedi. Aklına iki olasılık geldi. Ya Ruby ve Pamela Jim'in isteklerine uyuyormuş gibi yapıyorlardı ya da Pamela kendini feda etmek için Ruby'yi ekmişti. *Tanrım, lütfen buradan milyonlarca kilometre uzakta bir yerde güvende olsun.*

"Pamela. Bir asır oldu."

Ruby'nin annesi Jim'i iterek motel odasına girdi, elinde deri bir sırt çantası vardı. Ruby'ninkine çok benzeyen kibirli yürüyüşünü gören Troy, aralarındaki bariz ilişkiyi bunca zamandır nasıl gözden kaçırdığını merak etti. Her ikisinin de tavırlarında, sanki dünyaya meydan okumaya hazırmış gibi duruşlarında bu açıkça görülüyordu.

"Neden havadan sudan konuşmayı geçmiyoruz Jimbo?"

Çenesinde bir kas kasıldı. "Bana öyle deme."

"Tamam." Sırt çantasını yatağın üzerine fırlattı. "'Göt herif kulağa daha hoş geliyor zaten."

Jim sıkıca gülümsedi. "Silahı kimin tuttuğunu unutmayalım."

"Sen her zaman bir adım önde oldun." Bakışları Troy'la birleşti ama Troy onun ifadesinden bir anlam çıkaramadı. "Şimdi, müstakbel damadına böyle mi davranacaksın?"

"O benim için sadece bir araç." Jim gözlerini geri çevirip hâlâ

kısmen açık kapı. "Kızımız nerede?"

"O gelmiyor," dedi çabucak. Çok çabuk. Troy'a doğru şeyi yapmak için Ruby'yi ektiğini söyledi. Troy'un küçük bir parçası, onun adına yapacağı herhangi bir fedakârlığın Ruby'yi mahvedeceğini bildiği için onun adına acı duydu ama rahatlaması acısını gölgede bıraktı. "Haklıydın. Onun için hiçbir şey yapmadım. En azından bunu yapabileceğimi düşündüm." Yatağın üzerindeki çantayı işaret etti. "Paranın yarısı orada. Troy eve Ruby'ye gitsin, ben de seni diğer yarısına götüreyim."

Jim'in kaşlarından biri kalktı. "Tek kuruş harcamadan hepsini elinde tutmayı başardığına inanmamı mı bekliyorsun?"

Pamela bir omzunu kaldırdı ve bıraktı. "Tutumlu yaşıyorum. Costco üyeliğim bile var."

Bu berbat durumun ortasında bile Troy, Ruby'nin ukalalık genini açıkça annesinden almış olduğu gerçeğini kabul etmek zorundaydı.

Jim silahını kalçasına dayadı, kısık gözlerle Pamela'yı süzdü. "Ben kumarbaz bir adamım. Ve bu odadan sadece senin sözüne güvenerek çıkıp gitmekle tam da bunu yapmış olacağım, sana polise koşup gördüklerini anlatman için daha fazla zaman kazandıracağım." Başını öne eğdi. "Sözünün benim için bir anlam ifade etmemesi çok kötü. Ona hafif bir beyin sarsıntısı yaşattıktan ve hem onun hem de kız arkadaşının hayatını tehdit ettikten sonra iyi niyetli bir polisin buradan çıkıp gitmesine izin vermem için dünya çapında bir aptal olmam gerekir."

"Bu konuda yalan söylemem. İyi bir koşu yaptım, ama bunu Ruby artık benim hatalarımın bedelini ödüyor.

Bizim hatalarımızı." "Bizim için bu kararı vermeniz ne kadar asilce."

Ayaklarının üzerinde kıpırdandı ve ilk kez sinirlerinin ortaya çıkmasına izin verdi. "Hadi Jim. Troy buradan çıksın, biz de gidip elli bin dolarını alalım."

Jim güldü. "Anlamıyorsun. Bu parayı geri almayı hiç beklemiyordum Pamela. Bu paradan çok daha fazlası." Silahını

onu. "Hayır, elli binimi alacağım ve zararımı keseceğim. Sen de sonunda hak ettiğini bulacaksın."

...

Ruby taksi şoförüne bir avuç para fırlattı ve durduğu anda araçtan fırladı. Hangi yöne gideceğini bilmeden, motelin sıva duvarına gömülü tabelayı taradı ve 225 numaralı oda için ıssız otoparktan sola doğru koştu. Kalbi kulaklarında gümbüldüyor, midesi çok geç kaldığı endişesiyle çukurlaşıyordu.

Kapının hafif aralık durduğunu görünce yavaşlayarak yürüdü, diğer tarafta ne bulacağından korkuyordu. O sırada babasının öfkeli sesi ona ulaştı ve en azından içeride onunla birlikte hayatta kalan biri olduğunu söyledi. Kendisine rahatlama hissetmek ya da hayatta kalan kişinin, erkek arkadaşının mı yoksa annesinin mi olduğu konusunda endişelenmek için zaman tanımadı. Bu düşüncelerin alevlenmesine izin vermek onu sadece güçten düşürecek ve zamanla yarışıyordu.

Derin bir nefes aldı ve kapıyı iterek açtı, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde tüm manzarayı seyretti. Pamela yüzünü çevirmiş, babası silahı kafasına doğrulturken kollarını kaldırmıştı. Troy, elleri bağlı ve kanlar içinde duvara yaslanmıştı. Kısa ve dehşet verici bir an için adamın yüzünden akan kanın bir kurşun yarasından kaynaklandığını düşündü ama sonra adam onu gördü ve gerildi.

Annesinin büyük bir tehlike altında olduğunu hemen anlayan Ruby, Troy'un boğuk bir sesle durmasını söylemesine aldırmadan ileri atıldı ve Pamela ile silahın arasına girdi. Jim hemen silahını indirerek kendine ihanet etti. Onun hayatını cehenneme çevirmek için yaptığı her şeye rağmen, en azından küçük bir parçası onu önemsiyordu. En azından onu vurmak istemeyecek kadar. Bunu kullanması gerekiyordu.

"Lütfen, silahını indir."

Göz ucuyla Troy'un ayağa kalkmaya çalıştığını gördü. "Ruby, arkanı dön ve buradan çık. *Şimdi*."

Başını hafifçe salladı, babasını ve silahı gözden kaçırmak istemiyordu. "Yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun."

Jim çenesini Troy'a doğru salladı. "Onu dinle. Sana on saniye veriyorum, sonra her şey bitecek." Boğazında ender rastlanan bir duygu vardı. "Bunu senin önünde yapmamayı tercih ederim."

"Bunu hiç yapma," diye yalvardı. "Lütfen. Onları benden almayın."

"Bu olay sen doğmadan çok önce başlamıştı. New York'a dönmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Onu bir kez bağışladım. Bunu tekrar yapamam. Erkek arkadaşın sadece talihsiz bir seyirci." Gözleri kısa süreliğine kapandı. "Yoldan çekil, Ruby."

Sertçe yutkundu. "Hayır."

Jim bir iç çekti. Sonra silahı Troy'a doğrulttu. Ruby'nin görüşünün kenarları karardı. "Hayır. *Hayır.*"

"Onlardan iki tane var Ruby, senden ise sadece bir tane. Bunu durdurmak için hiçbir şey yapamazsın."

Ruby'nin panik içindeki bakışları Troy'la birleşti. Onun yüzündeki teslimiyet ifadesini görünce dudaklarından keskin bir keder sesi kaçtı. Troy onu rahatlatmak istercesine bir kez başını salladı. "Her şey yolunda bebeğim. Her şey yoluna girecek." Babasının parmağını tetikte sıkarken bulmak için arkasına döndü. Ruby düşünmedi. Sadece hareket etti, kendini odanın öbür ucuna Troy'un önüne atarak onu kaçınılmaz kurşundan korudu. Son saniyede adamın gözlerinde bir kıvılcım gördü. Troy'un hareketini önceden sezmiş, daha o düşünmeye başlamadan ne yapacağını anlamıştı. Vücudunu kullanarak onu döndürdü ve sertçe duvara yapıştırdı, kaslı vücudu ateşin etkisiyle sarsıldı.

Çılgık çılgığa inkârı, kulaklarına hücum eden kan tarafından bastırıldı. Troy titreyerek alnının yanından nefes aldı, sonra dizlerinin üzerine çöktü. Ruby onu dik tutmak için kollarını onun beline doladı ama ağırlığını taşıyamadı. İkisi de yere düştüğünde Ruby

ellerinin üzerindeki nemi hissetti. Kan. "Oh, Tanrım. Hayır. Troy, *hayır*."

Mavi gözleri acıyla donuklaşarak konuştu. "Bunu sen yapmadın, tamam mı? Kendini suçlayarak zaman kaybetme." Yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun. Seni çok seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben de seni seviyorum." Gözyaşları yanaklarından süzülürken tişörtünü yırtıp yarasına bastırdı. Troy yanıliyordu. Bunu o *yapmıştı*. Tanıştıkları andan itibaren, sadece onunla ilişki kurduğu için bu kadere mahkûm olmuştu. *Hayır, hayır, lütfen benim yüzümden ölmesine izin verme*. Nefes nefese dua etmeye başladı, Troy bunu sağ salim atlatırsa onu rahat bırakacağına söz verdi, tıpkı en başta yapması gerektiği gibi. Ondan kurtulduğunda güvende olacaktı. Geçmişinden uzakta, ona ulaşp zarar veremeyeceği bir yerde. "İyi olacaksın. İyi olmak *zorundasın*. *Lütfen* Troy."

Troy'un omzunun üzerinden, annesinin Jim'in bir anlık dikkat dağınıklığından yararlanarak kendini onun vücuduna fırlatıp silahı yere düşürmesini ağır çekimde izledi. Silah Ruby'nin bacağından birkaç santim ötede halının üzerine düştü ve hemen arkasındaki duvara ateş ederek her tarafa sıvalar fırlattı. Pamela, Jim'in silaha ulaşmasını engellemek için onunla mücadele etti ve Ruby'yi harekete geçirdi. Silahı yerden alıp Jim'e doğrulttu ve diğer eliyle Troy'un yarasına baskı yapmaya devam etti. Babası dondu kaldı, ellerini tavana doğru kaldırdı. Onun temkinli ifadesine bakılırsa Ruby, yüzünün içini kemiren çılgınca ıstıraba ihanet ettiğini biliyordu.

"Polisi ara," diye yarı hıçkırarak yarı bağıarak Pamela'ya seslendi. "Onlara bir ambulans göndermelerini söyle. Hemen şimdi. Troy'un bir polis memuru olduğunu söyle." Onları oraya daha hızlı ulaştıracak her şeyi yapmalıydı. *Onu kurtarmak zorundayız*.

Pamela telefon etmek için acele ederken silahını Jim'e doğrulttu, Troy yere yığılıp bilincini kaybetmek üzereymiş gibi görüldüğünde nabızı alarmla yükseldi. Boğazı yanıyordu, delici bir vızıltı

kafatasında ikamet ediyordu. Böyle bir şey olamazdı. Pamela telefonu kapattığında odada gergin bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Jim öne doğru bir adım attı. "Ruby-"

"Neden?" Başparmağıyla silahın horozunu kaldırdı. "Neden geri gelmek zorundaydınız? İkiniz de."

Her ikisi de sessizce ona baktı.

"Daha önce yeterince zarar vermedin mi? Geri gelip işimi bitirmek zorunda mıydın?" Sesi tiz bir çığlığa dönüşmüştü ama umurunda değildi. Hayatının aşkı yanı başında yerde ölüyordu. Bir seviyede, onunla birlikte öleceğini biliyordu. "Mutluydum. *Mutluyduk*. Neden beni yalnız bırakmadın?"

"Özür dilerim," diye fısıldadı Pamela. Jim gözlerini kaçırdı. Ruby bir an için onun yüz hatlarında pişmanlık ifadesinin belirmediğini bile gördü, ama kendini buna karşı sertleştirdi.

Sirenler havayı delip geçti. Ruby onların yaklaşık yarım mil uzakta olduğunu düşündü. *Hadi ama. Acele et.*

"Ruby, hapse girmeyeceğim." Babası yavaşça döndü ve deri sırt çantasını aldı. "Şu kapıdan çıkıyorum. Ya beni vurursun ya da gitmeme izin verirsin."

Eli silahın ağırlığı altında titriyordu, bu yüzden destek için diğer elini de ekledi. "Tetiği çekmemem için bana bir neden söyle."

Jim konuşmaya başladı ama bakışları Troy'un onun kolundaki eli tarafından çekildi. "Yapma bunu," diye hırıldadı. "Sen ondan daha iyisin Ruby."

Adamın teninin ne kadar griye döndüğünü gördüğünde boğazından bir hıçkırık koptu. "Eğer daha iyiysen, bu sadece senin sayende."

Troy başını salladı, sonra bilincini kaybederken göz kapakları yavaşça sarktı. Ruby tavana doğru anlaşılabilir bir küfür savurdu, sirenlerin yaklaşmasıyla tamamen delirmekten kurtuldu. Babasına döndüğünde, onun kendisini böyle perişan gördüğünde yaşadığı şoku gördü.

Sanki Troy'a karşı duygularının ne kadar derin olduğunu fark etmemişti.

Hiçbir fikriniz yok. Nasıl hissedeceğini bilmiyorsun.

Mantıklı yanı Troy'un haklı olduğunu biliyordu ama o anda mantıklı olmaktan çok farklı şeyler hissediyordu. Babası kapıya doğru geri çekilirken, tetiği çekmek istedi. Çaresizce. Sadece bitirmek için. Daha fazla acı veremeyeceğinden emin olmak için. Ama bir şey onu engelledi. "Eğer o ölürse," diye homurdandı, "seni bulacağım."

Aralarında adı konmamış ama dokunaklı bir şey geçti.

Jim bir kez başını salladı, sırt çantasını omzuna aldı. Sonra da gitti.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Ruby'nin sesi Troy'un kafasının içinde yankılanıyor, hararetli dualar çılgınca, yalvaran fısıltılarla iletiliyordu. Vücudu yüzüyormuş gibi hissediyor, duyuları donuklaşıyordu. Onu rahat bırakmayan hafızası dışında hiçbir şey çalışmıyor gibiydi. Yoksa Ruby bu sözleri şimdiki zamanda mı söylüyordu ve onu görmek için gözlerini açamıyor muydu? Demir gibi bir iradeyle elini kaldırıp ona uzandı ama eli sadece soğuk bir çarşafın üzerine düştü. Sonra bip sesi araya girdi. Boğuk sesler. Sinir göğsünü doldurdu. Ruby'nin ona ne anlatmaya çalıştığını duyabilmek için herkese sessiz olmaları için bağırmak istedi.

Lütfen, lütfen, ölmesine izin verme. Onu yalnız bırakacağım. Yemin ederim kalacağım.

Ondan uzak dur. Lütfen, yaşamasına izin ver. Her şeyi yaparım.

Gözleri ağırlaşmış ve acımış hissetmesine rağmen hızla açıldı. Loş odada Ruby'yi aradı ama onu hiçbir yerde göremedi. *Beni yalnız mı bırakacaksın?*

Panik onu ele geçirdi ve ardından başka bir anıyı getirdi. Annesi yatağının ayak ucunda durmuş, duygusal Ruby'yi teselli etmeye çalışıyor, sonra da mide bulandırıcı bir kesinlikte özür dileyip odadan kaçıyordu. Yapışkan sis beyninin etrafındaki konumundan kalktı, tıpkı bip sesi hızlanarak bir bulanıklığa dönüştüğü gibi.

Onu terk etmişti.

Troy bu tek düşüncenin ötesini düşünemiyordu. O anın sıcaklığıyla ondan uzak duracağına söz vermiş olması önemli değildi. Ya da bunun

Doğru şeyi yapmak için yanlış yönlendirilmiş girişimi. Troy ona sahip olamayacağı düşüncesini aklından çıkaramıyordu.

Görüş alanına yüzler girdi. Bazılarını tanımıyor, bazılarını tanıyordu ama kıpırdamadan yatması için aceleyle verdikleri emirleri dinlemek ya da kabul etmek istemiyordu. Ona ulaşması gerekiyordu. Eğer yürüyüp gidebileceğini düşünüyorsa, o anlayana kadar ona tam tersini söyleyecekti. Ayağa kalkmak için kollar ve ürkmüş sesler denizini aşmaya çalışırken, kollarındaki ve sırtındaki keskin çekiştirmeler ilerlemesini engelledi. Dişlerini sıktı ve engelleri çekiştirdi. Ardından gelen kükreyen acı, kalbindekinin yanında ikinci plandaydı.

"Memur Bennett, hastanedesiniz. Vuruldunuz." Alakasız Bir yüze iliştmek için yeterli güce sahip olmadığı kelimeler. "Uzanmalısın yoksa dikişlerin açılacak."

"Nerede o?"

"Kim?"

"Ruby." Annesinin sesi sabırsızca araya girdi. "Kız arkadaşını soruyor."

Kız arkadaşı. Onun dünyası. Nefesi. "Ruby."

Sanki onu tek bir kelimeyle çağırmış gibi, bir kapı çarpması duydu ve sonra her şey odaklandı. Kadının kendisine doğru geldiğini gördü, tek bir elini uzatmıştı. Troy uzanıp onu bir cankurtaran halatı gibi yakaladı ve yatağa doğru çekti. Kendisine doğru. Kadının giysileri kan içindeydi ve kendi giysileri olduğunu hatırlamadan önce kafası korkunç bir korkuyla doldu. Sonra kız onun kollarındaydı ve başka hiçbir şey düşünemiyordu. Ne sırtındaki acıyı ne de kafasındaki uğultuyu. Sadece onu.

"Memur Bennett," diye araya girdi doktor, üç hemşire aceleyle odaya girerken. "Dikişleriniz açılmış. Şimdi bir ağrı kesici ve sakinleştirici vereceğim, böylece hasarı onarabiliriz. İşte geliyor."

"Troy." Ruby'nin sesi titriyordu. "Bırak seninle ilgilensinler. Lütfen."

Etrafındaki her şey yavaşlarken ağzı kurudu. Artık kollarını Ruby'nin etrafında tutacak gücü yoktu ve onu bırakmaktan nefret ediyordu. "Uyandığımda sana burada ihtiyacım var."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Dünyası bir kez daha karardı.

...

Bir irkilmeyele karanlıkta yeniden uyandı ama Ruby'nin elinin kendi elinin içinde kıvrılmış olduğunu fark edince hemen rahatladı. *O gitmedi. O burada. Tanrı'ya şükür.* Yüzü ona dönük bir şekilde uyuyakalmıştı, saçları hastane yatağında dağılmıştı. Makinelerin yaydığı yumuşak yeşil ışık, Troy'un onun ne kadar bitkin görüldüğünü görmesine yetecek kadar onu aydınlatıyordu. Troy onun elini sıktı ve gözleri yavaşça açılıp kendisine odaklanırken gülümsemeye çalıştı.

"Merhaba." Koyu renk saçlarını yorgun yüzünden uzaklaştırdı. "Nasıl hissediyorsun?"

Kadının yüz ifadesini okumaya çalıştı ama başaramadı. Kadının daha önceki sözleri bir kez daha saldırmıştı ona, ama şimdi iki kat daha keskin ve netti. *Onu yalnız bırakacağım.* "Yalan söylemeyeceğim, kendimi daha iyi hissettim." Suçluluk duygusu yüz hatlarında parladığında, eliyle çenesini yukarı kaldırdı. "Lütfen konuş benimle."

Tavana doğru sulu bir bakış fırlattı. "Kurşunun sana isabet ettiğini hissetmeden duramıyorum. Gözlerini görmek... Düşüşünü izlemek..."

Eliyle onun yanağını okşadı. "Bunu canlı ve birlikte atlattık. Buna odaklanalım." Kadının boğazından kırık bir ses kaçtı ve bu ses adamın midesine bir korku dalgası gönderdi. Hayatından daha büyük bir kayıp olasılığı nefesini kesmişti. "Ruby, beni terk edemezsin."

Acı verici derecede uzun bir an boyunca sadece ona baktı. "Güzel. Çünkü ben yapamadım." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Doğru olanı yapmaya çalıştım ama çok bencilim."

"Kahretsin," diye başladı Troy, kulaklarında çarpan nabzını körelten keskin bir rahatlamayla. "Beni terk etmeye çalıştığını duymak hoşuma gitmiyor."

"Gitmeliyim." Nefesi titreyerek dışarı çıktı. "Daha da ötesi, gitmemi istemelisin."

"Hayır. *Asla*."

Başparmağını Troy'un alt dudağının üzerinde gezdirmek için uzandı. "Bir blok bile gidemedim, Troy. Bir blok bile."

Aylar önce ona söylediği aynı sözleri duyunca kalbi kaburgalarına çarptı ve sanki patlayacakmış gibi hissetti. "Güzel," diye titreyerek başardı. "Bu çok iyi."

"Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım," diye fısıldadı. "Ve bu da bir şey ifade ediyor."

Adam onu ayağa kaldırmadan önce bakışları uzun bir süre birbirlerine kaydı. "Buraya sürün. Son zamanlarda sensiz çok fazla gece geçirdim."

"Troy, annenle baban koridorda," diye alay ederek başını salladı. "Ve sen daha hemşireyle bile tanışmadın. Kimsenin bokunu *yemediğimi* sanıyordum."

Kaşlarını çatarak iyi tarafındaki çarşafı kaldırdı. "İçeri."

Ruby gülümseyerek içini çekti, sonra hastane yatağına öyle nazıkçe tırmandı ki gülmek zorunda kaldı. Başını onun omzuna koyduğunda, içini bir doğruluk duygusu kapladı. Motel odasındaki sahneler zihninde yasaklanmadan canlandı. "Jim'e ne oldu? Ben..."

Vücudu gerildi, o da sırtına daireler çizdi. "Ben... gitmesine izin verdim. Sadece yapamadım."

Troy minnettar hissetti. "Doğru olanı yaptın bebeğim."

"Öyle mi yaptım?" Göğsünde bir desen çizdi. "Seni burada bir sürü makineye bağlı olarak yatarken gördüğümde o kadar da emin değilim."

"Sen yaptın," diye sertçe karşı çıktı Troy. "Bunu asla sorgulama."

Dirseğinin üzerinde doğruldu ve onu usulca öptü. "Troy, sen

benim için kurşun yedi. Çok mu kızsam yoksa sana daha da mı aşık olsam bilemiyorum."

"Ben ikinci seçeneği seçiyorum."

"Güzel." Sesi içtenlikle yankılanıyordu. "Çünkü sonuna kadar seninim Troy Bennett."

Göğsünde aşk ateşi yanarken dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "O zaman umarım sonu hiç gelmez."

OceanofPDF.com

Sonsöz

Ruby annesinin arkasından kapıyı kapattı ve bir an için kapıya yaslandı. Küçük bir gülümsemeyle döndü ve masadaki tabakları toplamaya başladı. Akşam yemeği iyi geçmişti. Troy'un vurulmasından bu yana geçen üç hafta içinde önemli bir ilerleme kaydetmişlerdi. Geçmiş hakkında bölük pörçük de olsa konuşmuşlardı, ama genellikle içlerinden biri konu çok ağırlaşmadan konuyu değiştiriyordu. İlişkileri hiçbir zaman alışlagelmiş bir ilişki olmayacaktı. Tanrı'ya şükür.

Son üç haftadır Troy'la ilgilenmek Ruby'nin bir numaralı önceliği olmuştu, bundan zevk almaktan bahsetmiyorum bile. Mümkün olduğunca evde çalışıyor, sadece malzeme almak için atölyeye gidiyor ya da yeni iş siparişlerini bırakmak için Pamela'ya güveniyordu. Babası dönmeden önce Troy'la ilişkisinin güçlü, aralarındaki bağın kopmaz olduğunu düşünmüştü. Ancak şimdi, bir çift olarak güçleri on kat artmıştı. Hatta dokunuşlar ve basit sezgiler aracılığıyla yeni, daha ince yollarla iletişim kurmaya başlamışlardı. Onu neredeyse kaybetmenin dehşeti, kanlar içinde ve baygın halde hastaneye götürülürken ambulanda hissettiği o boşluk, onu var olduğunu hiç fark etmediği duyguları kabul etmeye zorlamıştı. Troy onun bir parçasıydı. Birbirlerinin kalplerini ellerinde tutuyorlardı. Maruz kalmışlardı ama yine de tamamen güvendeydiler.

Bir daha asla, tek bir saniye bile, bu tür bir sevgiyi hafife almayacaktı.

Troy'a Bowen'ın üvey kardeşi olduğunu söylediğinde, onun kıskançlığı sadece sonradan akla gelen bir şey haline gelmişti. Alakasız ve geçmişte kalmış bir şey. Hatta Bowen'ı bulmasına yardım etmeye, ona teşekkür etmeye ya da sadece konuşmaya bile çalışmıştı ama asi kardeşi henüz bulunmaya hazır değildi. Mancuso'nun arka sokağındaki o geceden beri onu görmemişlerdi.

Troy'a Bowen'la paylaştığı bakışmadan bahsetmemişti. Yorumlayabildiği ya da kelimelere dökemediği bir bakış değildi, zaten anlamıyordu da. Ama mücadele etmediği ve zorlamadığı sürece üvey kardeşiyle ilişkisinin o sokakta sona ereceği kesindi.

Yani çok yakında bir gün savaşıyordu. Ona öğretildiği gibi. Tıpkı *Cehennem*.

Troy'un kolları beline dolandığı sırada Ruby son tabağı da kurutma rafına koydu. Tamamlanmıştı. Kendini çok tamamlanmış hissediyordu. Onun tarafından bir daha asla kucaklanmamaya ne kadar yaklaştığını düşününce parmakları titredi. Onun kokusuyla, sesiyle, katı formuyla asla karşılaşamayacaktı. Son üç haftadır gözlerini her kapadığında, keşkeler aklına geliyordu. Hiç duracaklar mıydı?

"İyi misin, bebeğim?"

Üşümüştün." "İyiyim, sadece-"

Dairelerinin ön kapısına çarpan gürültülü bir gümbürtü, orta yerinde şimşek gibi zikzaklar çizen bir sarsıntıya yol açtı. Bu kadar zararsız bir sesin onu neden bu kadar alarma geçirdiğini bilmiyordu ama geçirmişti. İçgüdülerini iki bıçağın birbirine çarpması gibi keskinleştirmişti. Troy'un arkasından sertleşen vücudu Ruby'ye onun endişesini paylaştığını söylüyordu.

Troy hiç ses çıkarmadan kalçasından uzanıp mutfak çekmecesini açtı ve departmanının verdiği Glock'u çıkarıp emniyetini kapattı. Kızın alnına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Her şey yoluna girecek."

Başını sallayarak Troy'dan ayrıldı ve yavaşça ön kapıya doğru onu takip etti, kapının açılmasının kâbus gibi görüntüsünü görmezden geldi,

Adı konmamış bir tehlikenin hızla yaklaşması. Troy'un yeniden incinmesini izlemek, sonunda onun karşısında bu kadar sağlam ve güven verici dururken. Troy, parmağını dudaklarına götürüp sessiz kalmasını hatırlatarak, gözetleme deliğinden binalarının koridoruna baktı, mavi gözleri diğer tarafta pusuya yatmış bir şey gördüğüne dair hiçbir işaret göstermiyordu. Kızın karşısına geçtikten sonra sürgüyü çevirdi ve kapıyı açtı.

Ayaklarının dibinde, yerde babasının deri sırt çantası duruyordu. üç hafta önce motel odasından kaçmış.

Ağır çantayı sürükleyerek içeri soktu ve Troy kapıyı arkalarından sürgüleyerek kapattı. Bir yara bandını koparır gibi çantayı açıp içindekilere baktı. Para. Çok fazla para. Düzgün yığınları hızlıca gözden geçirdi. Elli bin dolar. Babası kendi riskini göze alarak geri dönmüştü... ona vermek için mi? Bir mesaj. Ama ne tür bir mesaj? Bu onun özür dileme şekli miydi? İçindeki küçük kız ağlamak istedi, onu düşündüğü için minnettardı. Bu jestin onu az da olsa sevdiği anlamına gelip gelmediğini merak ediyordu.

İçindeki kadın onu yakmak istiyordu.

"Ne yapmak istiyorsun?"

Parayı saklamak aklının ucundan bile geçmedi. "Sence ihtiyacı olan birini bulabilir miyiz? Belki polis aracılığıyla..."

"Tabii ki yapabiliriz. Yarın." Adam onun elini tuttu, gözlerinde gurur parlıyordu. Onu yanına çekmesine ve kapıdan uzaklaştırmasına izin verdi. Her zaman koruyucuydu. Kendisini onunla tehlike arasına yerleştiriyordu. Mutfığa giden yolun yarısında Troy onu göğsüne doğru çekti. "Daha önce ne düşünüyordun? Mutfakta."

Sır yok. "Seni neredeyse kaybediyordum," diye fısıldadı. "Korku. Asla geçmeyecek."

Hırçın bir ses çıkardı. "Ben buradayım." Sıcak nefesi kadının karnında bir ürperti yarattı. "Sana ne kadar burada olduğumu göstermeme izin ver."

Otomatik olarak başını yana eğdi, böylece dudakları yan tarafa doğru ilerleyebildi.

boynunu okşadı. Sıcak bir el karnına bastırıp poposunu tekrar adamın kucağına getirdiğinde Ruby inledi.

"Yapamayacağımızı biliyorsun Troy. Doktor sana izin verene kadar bir hafta daha."

Onu görmezden gelerek kot pantolonunun düğmesini açtı. "Daha ne kadar hemşiremi oynayacağının çok farkındayım bebeğim. Her saniyesinden zevk alıyorum." Parmakları külotunun kemerinin altından kaydı, bir parmağı içine derinlemesine girdi. "Ama aynı zamanda üniforması lanet olası bir külot ve tişörtten ibaret olan otoriter hemşiremi becermeyi hayal etmek için çok fazla zamanım oldu. Bunları gerçekleştirmek için bir hafta daha bekleyemem. Bekleyemem."

Adam topladığı ıslaklığı klitorisine masaj yapmak için kullandığında nefesi kesildi. Üç hafta, tanıştıklarından beri birbirleri olmadan geçirdikleri en uzun süreydi. Tanrım, onun da adama ihtiyacı vardı. Hem de çok. Rengi normale döner dönmez ve kamburlaşmadan yürüyebilmeye başlar başlamaz, aynı odada bulundukları her seferinde nefessiz kaldığını hissetmeye başlamıştı. Yaklaşık bir haftadır dokunuşlar devam ediyor ve yatağa cinsel olarak hüsrana uğramış bir şekilde giriyordu. Troy bunu hiç kolaylaştırmamıştı, onun içinde olmak için her türlü acıya katlanacağını söylüyor, yatakta yatarlarken kulağını şehvetli vaatlerle dolduruyordu. *Acıyor, Ruby. Tırman ve beni düzelt.*

Evdeki tek sağduyu sahibi oydu. Ama sabrı tehlikeli bir şekilde tükenmeye başlamıştı.

"Emin misin?" diye sordu şimdi.

Zafer hırıltısıyla kot pantolonunun fermuarını açtı ve kalçalarından aşağı çekti. Birkaç saniye sonra Ruby kendi kot pantolonunun yere düştüğünü duydu, adamın düşen kemerinin çıkardığı şangırtı teninde ürpertiler yarattı. "Emin miyim Ruby?" Sonra onu ileriye doğru yürüttü ve mutfak masasına ulaştıklarında onları döndürdü. Sandalyelerden birine çöktü ve onu kucağına aldı. Sert bir hareketle onun içine gömüldü. Eşzamanlı inlemeleri mutfakta yankılandı. "Yeterince emin hissediyor muyum?"

"Tanrım, evet."

Ruby kot pantolonunu tekmeleyerek çıkardı, böylece bacaklarını adamın kalçalarının üzerinden geçirerek onu daha da derine, kabzasına kadar itebildi. Sonra ellerini dizlerine dayadı ve vücudunu onun sert ereksiyonunda aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı.

Şimdiden karın kaslarının gerildiğini hissedebiliyordu. Adam içinde kocaman hissediyor, her yerine dokunuyor, her duyusunu uyarıyordu. "Bu... iyi hissettiriyor mu?"

Çaresiz ellerini kadının kalçalarının iç kısımlarında gezdirdi. "Hiçbir zaman mükemmelden daha azını hissetmiyorsun, ama bensiz geçen üç hafta sana iyi geldi, hustler. Sanki üzerimde bir bakire varmış gibi hissediyorum."

Bir rahatlama çığlığıyla, titreyen bir doruğa doğru savruldu. Kalçaları onu doruğa ulaştırmak için çırpınıyor, ağrıyan bedenindeki son hissi de sıkıyordu. Orgazm geçtiğinde kemikleri sıvılaşmış gibi hissetti ama Troy'u hâlâ içinde sert bir şekilde hissedebiliyordu. Ellerini omuzlarına koyarak onu hızla göğsüne doğru çekti.

"Sakın durayım deme." Tişörtü başının üzerinden yırtıldı ve yere fırlatıldı. Adamın elleri göğüslerini kavradığında, içinden bir sıcaklık dalgası daha geçti. "Sakın yavaşlama. Bir saniye bile durma. Hastanı tatmin edene kadar değil."

"Evet, Troy." Ayaklarını yere dikti ve kalçalarının hızını artırdı, içinde sadece kalın ucu kalana kadar dışarı kaymasına izin verdi, sonra vücudunun hınzır bir kıvrımıyla tekrar aşağı indi. Arkasında onun zevk iniltilerinin düzensizleştiğini duyana kadar tekrar tekrar. Bir elinin parmak uçları kabaca kalçasının etine batıyor ve Ruby'ye serbest kalmaya ne kadar yakın olduğunu söylüyordu. Diğer elini bacaklarının arasındaki hassas noktayı okşamak için kullandığında adını haykırdı ve bir kez daha onu akıl almaz bir doruğa doğru koşturdu.

"Kahretsin, neredeyse bittim." Saçlarını avucunun içine aldı ve onu

başını yana eğdi. "Gelirken ne duymak istediğimi biliyorsun. Söyle."

Ayrılmış dudaklarını yaladı. "Seni seviyorum. Hem de çok. Ben...ah."

Orgazmı onu bir başkasına uçurdu, bir şekilde daha yoğunu çünkü onu ele geçirirken gözlerinin parladığını görebiliyordu. Onun başını geriye atıp tavana doğru adını haykırışını öylesine yoğun bir şekilde izledi ki, göğsünün duygularla dolduğunu hissetti.

Troy'un sesi kulağını sıcaklık yıkadı. "Ben de seni seviyorum.

Sonuna kadar." Döndü ve onun dudaklarını öptü. "Sonuna kadar."

Tessa Bailey'nin heyecan verici yeni Crossing the Line serisinde hikaye devam ediyor.

[HER ŞEYİ RISKE ATMAK](#)

[Tessa Bailey](#)'den bir *Crossing the Line* romanı

Üç yıl önce, Seraphina Newsom'ın kardeşi acımasız bir mafya babası tarafından vurularak öldürülmüştür. Sera, katili yakalamak için izinsiz olarak gizli göreve gitmiştir. Tek başına. Tek koruması, NYPD'nin onu geri çekmesi için şantaj yaptığı Güney Brooklyn suç ailesinin isteksiz yeni lideri Bowen Driscoll'dur. Ancak ikisi tanıştığında ve Bowen derin, lanet olası bir arzu ürpertisi hissettiğinde, onu güvende tutmanın tek bir yolu olduğunu bilir... onu kendisininmiş gibi sahiplenmek.

[OceanofPDF.com](#)

Risking It All'dan alıntı

"Biliyor musun, bahşış için çalışıyor olsaydım, daha fazla gülümseyebilirdim."

Sözler boynuna o kadar yakın söylenmişti ki ensesindeki küçük tüyler kıpırdadı ve sırtından aşağıya hınzır bir ürperti gönderdi. Damarlarında patlamadan önce karnında alışılmadık bir kıpırdanma meydana geldi, sıcak ve sıvı gibi. Dudakları küçük bir solukla aralandı. Onun cüretkârlığına mı? Bu yabancıya verdiği tepkiye mi? Bilmiyordu.

Birlikte hareket edin. Rolünü oyna. Dudaklarının uçlarının yukarı kıvrılmasına izin vererek ona şakacı bir karşılık vermek için döndü ama kelimeler dudaklarında kayboldu. Az önce o ana kadar gördüğü en çarpıcı yakışıklı erkek yüzüne bakmıştı. Gri gözleri fark edilir derecede yorgundu ama yoğun bir şekilde ona odaklanmıştı, ağzı sırtarak eğilmişti. Uzaktan bakıldığında, acı veren siyah gözüne rağmen çekici görünüyordu. Yakından... onu etkilemişti. Hem de çok. Oyun yüzünü sağlam tutması gerekirken kesinlikle göze alamayacağı bir şeydi bu.

Sera ondan bir adım uzaklaştı. "Bana bakıldığı zaman gülümsemekte zorlanıyorum."

"O zaman pek gülümsemiyor olmalısın, çünkü sen lanet olası bir afetsin."

Vay be. Huh? Midesindeki cinsel çekimin uzun süreli çekimi bir şok olarak geldi. Bu cümle gerçekten de onun üzerinde işe yaramış mıydı? Daha önce Brooklyn aksanlarından hiç hoşlanmamıştı ama adamın stunner'ı *stunna* gibi telaffuz *etmesi* içini tuhaf bir şekilde etkilemişti. Ya da belki sesindeki samimiyet bunu yapmıştı. *Ciddiymiş* gibi *söylemişti*. İstikrarlı tavrıyla birleşince

Şimdi onu izliyordu, etkisi güçlüydü. Fiziksel bir çekim hissettiği ilk erkeğin gizli görevdeyken ortaya çıkacağını anlamıştı.

Burada bir şey yapamazsın. Uzaklaştır onu.

Barmen biralarını barın üzerine bıraktığında onu öpmek istedi. "Affedersiniz. Burada çalışmaya çalışıyorum. İçkiye ihtiyacı olan müşterilerim var."

"Öyle mi?" Viskiden bir yudum aldı, boğaz kasları çalışıyordu. "Şimdi bana da bir tane lazım."

"Benim bölümümde değilsin."

Sera yanlış bir şey söylediğini çok geç fark etti. Boş bardağını bardağın üzerine bırakarak onun yanından geçip masaların dizili olduğu kulübün arka tarafına doğru yürüdü. Sera'nın kendi bölümü olduğunu inkâr edemeyeceği kadar erkek masasına yakın olan ilk boş sandalyeye oturdu ve beklentiyle ona baktı. Barmene dönüp kaba adamın viskisini yeniden doldurmasını istedi ama adam viskiyi çoktan kapağın üzerine bırakmıştı. Anlaşılan istediği zaman hızlı hareket *edebiliyordu*.

Rahat görünmek için dişlerini sıkarak Sera, önce üç erkeğe servis yaparken gülümseyen koçunun homurdanmasına aldırmadan dört içeceği de tepsisine yerleştirdi.

"Yeterince uzun sürdü," diye yorum yaptı içlerinden biri. "Biri Hogan'la konuşmalı. Senin o şımarık kıçının altında bir ateş yaksın."

Arkasında bir sandalye öyle bir güçle arkaya sürtündü ki, kız birkaç santim havaya sıçradı. Masadaki üç adam da dondu kaldı, hayranı sıkılı yumruklarından destek alarak masalarına doğru eğildiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şimdi ondan özür dile."

İçlerinden biri ayağa kalktı, elini uzlaştırıcı bir hareketle uzattı. "Kahretsin, seninle olduğunu bilmiyordum. Ben... o-"

Bir yumruk masaya çarparak taze biralardan birini devirdi. "Özür dilemeni istemiştim. Dayanamadığım bir şey varsa, o da bir şeyi iki kez istemektir."

Hemen bir özür korusu yükseldi ama onun tek yapabildiği başını sallamak oldu.

Kabul. *Kimdi* bu adam? Üç adam onu gücendirdikleri için dehşete düşmüş görünüyordu, sanki hayatları tehlikedeydi. Yavaşça doğruldu ve masasına geri dönerek sandalyesine yerleşti. Kulüpteki herkes ölüm sessizliğine bürünmüştü ama o bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. Başka ne yapacağını bilemeyen Sera, dolu viski bardağını onun önüne koydu. Sera uzaklaşmaya çalıştığında, adamın eli yılan gibi uzandı ve bileğini kavradı.

"Şu gülümsemeyi şimdi alabilir miyim?"

"Eğer sana vermezsem ne olur?" diye sordu, sesinde amaçladığından biraz daha fazla çelik vardı. "Gülümsemem için bana bağırarak mısın?"

Başparmağı avucuna bir daire çizerek masaj yaptı ve onu yakından izledi. "Dikkatli ol Uğur Böceği, beneklerini gösteriyorsun."

Bu da ne demek şimdi? Elini geri çekti. "Belki de gülümsememi sadece erkek arkadaşım için saklıyorumdur."

Yavaşça arkasına yaslandı ve viskisini yudumladı, tüm eğlence izleri kaybolmuştu. "Eğer bir erkek arkadaşın varsa, fena halde hayal kırıklığına uğramak üzere."

"Nedenmiş o?"

"Paylaşma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım."

Sera şok içinde ona baktı. İçgüdüsel olarak, arkasında oturan ve her kelimesi merakla beklenen adamların önünde ona meydan okumaması gerektiğini biliyordu. Bir sebepten ötürü ondan korkuyor gibiydiler ve işin iç yüzünü öğrenene kadar olay çıkarmanın ona bir faydası olmayacaktı. Tepsisini yere bıraktı ve sesini fısıltıya indirdi. Yine de bu yorumun yanına kâr kalmasına izin veremezdi. Onu paylaşmak mı? Sanki bir kutu kolaymış gibi? "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Bakışları kızın dudaklarına kaydılar. "Bu gece seni öpecek olan adam benim."

"Cehennemin dibine kadar yolun v a r , " diye mırıldandı ve kızın konuşmasına fırsat vermeden kendini çaprazladı.

Dürtüye diren. "Adını bile bilmiyorum."

Tek bir kaş yükseldi. "Az önce haç mı çıkardın?"

Ayaklarının üzerinde kaydı. "Sana denemeni söyledim ama görünüşe bakılırsa senin söz konusu olduğun yerde din için çok geç."

"Burada tartışma yok." Ellerini dizlerinin arasında kavuşturarak öne doğru eğildi. Başını yana eğiş şekli muhtemelen çoğu kızı ciyaklama krizine sokmuştur. Hâlâ adını söylememiş olması dikkatinden kaçmamıştı. "Seninle bir anlaşma yapalım-"

"Oh hayır." Başını iki yana salladı. "*Dateline NBC'nin* her bölümü böyle başlar."

"Ah, tatlım," diye mırıldandı, o kadar alçak sesle ki zar zor duyabildi. "Buraya nasıl geldin?"

Sera onun kafa karıştırıcı sorusundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu, bu yüzden tepsisini aldı ve bara doğru geri dönmeye başladı, ancak sesi onu kısa sürede durdurdu.

"Eğer seni gülümsetebilirsem, o öpücüğü alırım." Ayağa kalktı ve tepsiyi yavaşça kadının elinden aldı. "Anlaşma bu. Senin için yeterince zararsız mı?"

"Seninle ilgili hiçbir şey zararsız değil." İfade bir fısıltıyla ağzından kaçtı. "Öpebileceğin başka kızlar yok mu?"

"Elbette var." Bakmadan tepsiyi masanın üzerine fırlattı. "Ama hiçbiri 'lanet olsun' dedikten sonra kendini kutsamıyor ya da gülümsemelerini görmek beni deli etmiyor."

"Ne olursa olsun deli gibi görünüyorsun."

Dudakları kıpırdadı. "Ne dersin o zaman? Eğer o kadar deliysem, anlaşmamızda bir sakınca yok. Gülümseme yok, öpücük yok."

Hafif bir tereddüt onun hatasıydı. Kız itiraz edemedi, adam elini tuttu ve onu barın arkasına doğru çekti. "Bekle. Bekle. *Bekle*. Müşterilerim var."

"Yaşayacaklar." Onu aşağı indirirken nasırlı parmakları onunkilere dolandı.

arka koridora, tuvaletleri geçip mutfaka girdi. Siparişleri getiren aşçı ve yardımcısı başlarını kaldırıp baktılar, kızın çılgın bir müşteri tarafından mutfakta sürüklendiğini görmekten tamamen habersiz görünüyordardı. Kaçıran kişi ikisini de isimleriyle selamladığında yardımlarını istemek için ağızını açtı. *Muhteşem*.

"Beni nereye götürüyorsun?" Sera kendini nasıl savunacağını biliyor olabilirdi ama hakkında hiçbir şey bilmediğı bu adamla tek başına bir yere gitmek akıllıca olmazdı. Aşçıya umutsuz bir bakış fırlattı. "Durdurun onu!"

Kulübün arkasındaki ara sokağa çekilirken arkasından kahkaha sesleri geldi, mutfak kapısı arkalarından çarparak kapandı. Daha önce oraya hiç gitmemişti, bir an için etrafını kolaçan etti. Kapının üzerindeki yüksek sesli aspiratör uğulduyor ve uzaktan gelen sokak sesleri kulaklarını selamlıyordu. Daha önce yağmur yağmış, ardında nemli asfalt ve sokağın karşısındaki apartmanın gider borularından damlayan su bırakmıştı. Serin bir rüzgâr geçitten aşağı doğıru esiyordu ve Sera açıkta kalan tenini korumak için kollarını kendine doladı.

Onu kaçıran kişi hâlâ elini sıkıca tutuyordu, ama eğilerek elini yerden bir çakıl taşı aldı. Kız şaşkın bir sessizlik içinde onu izlerken, adam çakıl taşını sokağın diğeri tarafındaki binanın en yakın penceresine doğıru fırlattı.

"Ne yapıyorsun?"

Bir parmağını kaldırdı ve bir ışıık pencereyi aydınlattığında gülümsedi. "Bekleyin," dedi.

Pencere havlayan bir küfürle açıldığında, adamın eli Sera'nın elini sıkarak onu kendi tarafına çekti. Sera onun koluna doğıru tökezledi, viski ve duman kokusu bir sis gibi etrafını sarmıştı. Üstlerinde, pencerenin önünde beyaz saçlı, ev ceketli bir kadın belirdi, gözlerini kısarak karanlığa bakıyor ve bu rahatsızlıktan pek de heyecanlanmamış görünüyordu. "Bayan Petricelli.

Petricelli, sen bakıyor ekstra güzel Bu Akşam." onu

kaçıran bağırdı. "Bizim için şarkı söyler misin?"

"Sen, ha?" Bir yumruğunu kalçasına dayadı. "Bu bedava bir gösteri değil."

Boştaki elini göğsüne götürdü. "Sonsuz sevgim yeterli ödeme değil mi?"

Kadın saçlarının arkasını okşayarak süslenmeye başladığında Sera şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Daha önce kaçırılma olayına duyduğu kızgınlık yerini merak duygusuna bıraktı. Kendini adama bakmaktan alıkoyamadı ve bu şakacı adamın birkaç dakika önce yaşının iki katı olan üç adamın içine nasıl Tanrı korkusu saldığını merak etti. Onu barda ilk gördüğünde, gözlerindeki yorgunluk sayesinde daha yaşlı olduğuna karar vermişti. Şimdi, ağzının etrafında dolaşan çapkın bir sırıtışla, gözlerindeki yorgunluğun yerini alan bir pırıltıyla, önceki varsayımını değiştirdi. Otuz yaşından büyük olamazdı.

Değerlendirmesi, o güne kadar duyduğu en güzel sesle yarıda kesildi. ara sokaktan süzüldüğünü duydu ve onu oracıkta tutukladı. Bayan Petricelli pencereden kısmen dışarı sarkmış, Sera'nın Puccini'ye ait olduğunu anladığı bir opera şarkısı söylüyordu. Şarkı söylerken de hiç utangaç değildi. Titrek kollarını gece gökyüzüne doğru uzatmış, sesi öylesine unutulmaz bir mükemmellikte yükselip alçalıyordu ki, Sera geçici olarak nefes almayı bıraktı. Binanın pencereleri teker teker açılmaya başladı, komşular dinlemek için dışarı fırladılar, yüzlerinde neşe okunuyordu. Bölgede kısa bir süre bile yaşamış olan Sera, sakinleri arasında sessiz saygının nadir olduğunu biliyordu, bu da onların mutlak sessizliğini neredeyse Bayan Petricelli'nin şarkısı kadar dokunaklı kılıyordu.

O anın bitmesini istemiyordu. Hayatında *hiç bu* kadar spontane ve harika bir şey yaşamamıştı. Kilisede geçirdiği onca saat boyunca, koroların şarkılarını dinlerken duyduğu hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı. Brooklyn'in bayat çöp kokan bir sokağında, tanıştıkları dakikalar içinde onu çileden çıkarmayı ve kendine çekmeyi başarmış bir adamla gerçekleşiyor olması ne kadar ironikti.

Sera başını kaldırıp ona baktı. Bayan Petricelli'yi izlemek yerine

Sanki ana cazibe merkeziymiş gibi. "Gölümsüyorsun."

Parmakları ağzını çizmek için havalandı. Gölümsüyordu. "Uh-oh." "Evet. Uh-oh." Başparmağı kızın yanağını okşadı. "Bunu çok sık yaşıyorum."

Adam vücudunu onunkine doğru eğip onu kollarının çemberinin içine çekerken kıpırdıyamadı. O anda işini unutmuştu. Gizli görevde olduğunu ya da bu adamın çözülmesi gereken bir muamma olduğu gerçeğini. Etraflarındaki serin havayı yaldızlayan opera ile, onunkine doğru inen erkeksi dudaklar tüm evreni haline geldi. Onun kendisini öpmesini istiyordu. Hem de çok. Hatta bunun hep hayalini kurduğu ama hiç kimsenin gerçekleştiremediğı türden bir öpücük olabileceğinden bile şüpheleniyordu.

Şarkı ani bir notayla biterek büyüü bozdu. Sera sarsılarak ondan uzaklaştı. *Neyim var benim böyle?* Onu öpmesine izin vermek bir hata olurdu. Bundan emindi.

"Teşekkür ederim," diye seslendi Bayan Petricelli'ye, bacaklarının taşıyabildiğı kadar hızlı bir şekilde mutfığa doğru koşmaya başlamadan önce. Kapı arkasından olması gerektiğı kadar hızlı çarpmadı, bu da ona takip edildiğini gösteriyordu. Koridora girerken nefesi ciğerlerinde hızla gidip geliyordu. Biraz daha ilerlerse ondan uzaklaşacaktı.

Tam yemek odasına ulaştığında bir el dirseğine dolandı. "Bu mahallede anlaşmalarla uğraşmak başını belaya sokabilir Uğur Böceğı." Onu çevirdi ve kaslı göğsüne doğru sertçe yaklaştırdı. "Bunu hatırlasan iyi edersin."

Elinde değildi. Bakışları adamın ağzına kaydı. "Seni öpmek daha büyük bir sorun gibi görünüyor."

"Evet, ama eğlenceli türden." Elini ensesinde gezdirerek saçlarını parmaklarının arasında topladı. Böylesine tescilli bir jest onu duraksattı ve vücudunda kışkırtıcı bir sıcaklık seli hissetmesine neden oldu. Adamın gözleri kızın yüzünde gördüğü şey karşısında parladı ve bundan faydalanmak için vakit kaybetmedi. Nefesinin altında bir kez küfrederek onu kendine doğru çekti.

ve ağızlarını birbirine kaynaştırdı.

Ohhh. Oh, wow. Sera'nın vücudu çekinceleriyle birlikte eridi, kıvrımları yaklaşma çabasıyla onun sert düzlemlerine uyum sağladı. Aralarındaki boy farkı nedeniyle Sera'nın başı agresif öpücüğü almak için geriye düşmüştü ama adamın dili dudaklarında gezinip onları ayırınca Sera ayak parmaklarının ucunda doğrulup adama coşkuyla yapıştı. Gırtlaktan gelen bir inilti onun hareketini karşıladı, adam onu koridorun duvarına yaslariken saçındaki el sıkılaştı.

Nefes almaya ihtiyacı vardı ama adam buna izin vermeye isteksiz görünüyordu. Onun işine yaradı. Nefes almak ona düşünmek için zaman kazandıracaktı ve ufacık bir netlik parıltısı bile onu bundan vazgeçirebilirdi ve bu çok *iyi* hissettiriyordu. Dili ağzının derinliklerinde çalışıyor, onu sahipleniyor, itiraza yer bırakmıyordu. Sonra, ah o *zaman*, kalçaları onunkilere oturdu ve dilinin ritmini taklit etmeye başladı. Aynı anda biraz çılgınca olan yavaş, ölçülü öğütmeler. Bacaklarının arasında bir uğultu oluşmuş, dayanılmaz hale gelmişti. Kadın inlediğinde, adam dizlerini büktü ve daha sıkı bir şekilde kalçalarının arasına girerek her santimini birbirine yapıştırdı.

Sonunda baş dönmesi başlayınca dudakları onunkileri terk etti. "Tanrım," diye homurdandı onun dudaklarına. "Öpücük dedim. *Becerilmek* için yalvarıyorsun."

Sözleri hâlâ zihnini kaplayan arzuya zar zor nüfuz etti. Hızlı hızlı aldığı nefesler, onları çekerken kulaklarında daha da güçleniyor gibiydi. "Ben... Ben mi?"

Bir an için gözlerini onun gözlerine dikti, bakışları o kadar yoğun ki neredeyse karnına bastırılan sertliği kaçıracaktı. Ama bir kez hissettiğinde... hiçbir şey yüzünün ısınmasını, kızarmasını engelleyemedi.

Bowen'ın bakışları kızarmış tenine kaydı ve acı dolu bir kahkaha attı. "Ah, tatlım, ben bakirelerle oynamam." Başını eğdi, dişleri kızın kulağına yaklaştı ve çekiştirdi. "Ama dizlerimin üzerine çöküp o el değmemiş amcığı bir orospu çocuğu gibi yiyeceğim."

"Kahretsin, Driscoll. Görünüşe göre yeni garsonumla tanışmışsın."

Hogan'ın sesi Sera'nın çevresini göz kamaştırıcı bir flaşla geri getirdi. Kendisini duvara sabitleyen sert bedeninin altından sıyrıldı, yaşadığı utanç onu bütünüyle yutmadan önce yemek odasına kaçmak istiyordu. Ama Hogan'ın sözleri onu olduğu yerde durdurdu.

Driscol. Bu ismi daha önce de duymuştu. Sayısız kez.

Sera'nın az önce kendisini kimin öpmesine izin verdiği aklına geldiğinde, olduğu yerde kalmamak için tüm iradesini kullanması gerekti.

Güney Brooklyn'in en acımasız suç örgütünün yeni varisi Bowen Driscol'la daha yeni öpüşmüştü.

RISKING IT ALL

BOOK ONE IN THE CROSSING THE LINE SERIES

COMING JANUARY 27, 2015

PREORDER YOUR COPY TODAY!

OceanofPDF.com

Teşekkür

Kocam Patrick ve kızım Mackenzie'ye, ikinizi de seviyorum. Sevginiz, desteğiniz ve teşvikiniz olmasaydı asla yeniden yazmaya başlayamazdım.

Bailey's Babes'te HIS RISK TO TAKE'ın olası devamı hakkındaki yazımı gördükten sonra bana mesaj atarak "Tamam, bana bir devam kitabı yaz. Hemen." Gelmiş geçmiş en iyi mesaj.

Genç bir kızken bana bilardo oynamayı öğreten babama. Babamla aranızdaki bilardo turnuvaları en güzel anılarımdan bazıları. Onları sonsuza dek yanımda taşıyacağım.

Bailey'nin Bebeklerine, bazen bu karakterleri hayatta tutan şeyin sizin cesaretlendirmeniz olduğunu düşünüyorum. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

Bowen gibi güzel, kırık oğlanlara, kitaplarda ortaya çıkıp kalbimi çaldıkları için, tüm bir seriyi onların etrafında kurmaktan başka çarem kalmayana kadar, teşekkür ederim. İşte bu yüzden yazıyorum.

Yazar Hakkında

New York Times ve *USA TODAY* çok satan yazarı Tessa Bailey

Brooklyn, New York'ta kocası ve küçük kızıyla birlikte yaşıyor. Romantizm yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda, iyi bir tartışmadan ve otuz dakikalık yemek tariflerinden hoşlanıyor.

[www.tessabailey](http://www.tessabailey.com)
[.com](http://www.tessabailey.com) Bailey's Babes'e
katılın!

[Steals & Deals](#) bültenimize kaydolun ve Tessa Bailey ve diğer harika Entangled yazarlarının yeni çıkan kitaplarından ilk siz haberdar olun!

Yorumlar diğer okuyucuların kitapları bulmasına yardımcı olur. Olumlu ya da olumsuz tüm yorumları takdir ediyoruz.

Okuduğunuz için teşekkürler!

OceanofPDF.com

Tessa Bailey'nin heyecan verici yeni Crossing the Line serisinin önsözünde her şeyin nerede başladığını öğrenin...

ALDIĞI RISK

Tessa Bailey'den bir *Line of Duty*/*Crossing the Line* romanı

Cinayet masası polisi Troy Bennett, ortağı bir baskında öldürülene kadar korkusuzluğuyla ün salmıştır. Umursamaz, inatçı ve bağımsız Ruby Elliott'a bulaşmak en büyük korkusudur, ancak güzel havuz dolandırıcısının karanlık geçmişi ile çalıştığı dava arasında bir bağlantı keşfettiğinde, Troy onu kollarında tutmak için savaşmalıdır.

Tessa Bailey'nin çok satan kitaplarını keşfedin
Line of Duty serisi...

KENDINE AIT OLANI KORUMAK

Tessa Bailey'den bir *Line of Duty* romanı

Şımarık barmen Ginger Peet mükemmel bir suç işledi. Gerçek boyutlu Dolly Parton heykeli yedeğinde, Ginger ve kız kardeşi Nashville'den kaçır. Ama yeni komşuları, Chicago'lu cinayet masası polisi Derek Tyler, bir şeyler döndüğünün farkındadır -büyük bir şeyler- ve Ginger güvende olana kadar rahat etmeyecektir... ve sonsuza dek onun yatağında.

SINIR DIŞI EDİLEN

MEMUR HAK

İDDIASINDA

BULUNMAK İÇİN

SORUN İSTİYOR

ONLARA AIT OLANI KORUMAK

DÜZELTİLEMEZ

OceanofPDF.com

Daha fazla seksi, gerilim dolu romantizm için bu Entangled kitaplarına göz atın...

KORUMA KURALLARI

tarafından [Alison Bliss](#)

Kural tanımaz Emily Foster'ın tek istediği doğum gününde biraz aksiyon yaşamaktı. Bunun yerine bir mafya cinayetini tanık olur ve tanık koruma programına alınır, yanında da kendisine refakat eden Özel Ajan Jake Ward vardır. Sonunda kendilerini Teksas'ın taşrasında bulurlar. Şehirli kız mafyadan kurtulmuş olabilir ama şimdi psikopat bir horoz, narkoleptik bir köpek, çılgın kovboylar ve kalbini sahip olamayacağı tek adama kaptırma tehlikesiyle mücadele etmek zorundadır. Ancak Jake onu yanlış ellerden uzak tutmaya kararlıyken, o da

ONUR GERİ KAZANILDI

tarafından [Tonya Burrows](#)

Kaçak bir Afgan çocuk gelinle yaptığı röportaj, foto muhabiri Phoebe Leighton'ı bir silah anlaşmasının ortasına düşürür. Paralı askerlerden oluşan ayak takımı bir ekiple beklenmedik bir ittifak kuran Leighton, TSSB hastası eski bir deniz piyadesi keskin nişancı olan Seth Harlan ile tanışır. Harlan, Seth'in içinde çoktan öldüğünü sandığı tutkuları ateşler ama Seth onu yok edebilecek bir sır saklamaktadır. Zamana karşı yarışan Seth, Phoebe ve HORNET'in geri kalanı güce, intikama ve ölüme susamış acımasız bir savaş lordunu durdurmak için mücadele eder.

HÜKÜMLÜ

tarafından [Dee Tenorio](#)

Emekli denizci ve yeni şerif yardımcısı Cade Evigan, küçük bir dağ kasabasından şiddet yanlısı bir motosiklet çetesini ayıklama görevindedir. Gizli DEA Ajanı Katrina Killian, aşık olması gereken son kişidir; özellikle de Evigan'ın yakalamak istediği suçlulardan biri gibi görüldüğünde. Gerçeği söyleyerek ikisinin de hayatını riske atamayan Katrina, Cade'i güvende tutmak için iki uca da oynamak zorundadır. Ama yalanlar sadece bir yere kadar dayanabilir ve onun da zamanı tükenmiştir...

5 YAŞINDA HAYATTA

tarafından [Linda Bond](#)

Samantha'nın akıl hocası paraşütle atlarken ölünce, onun öldürüldüğünden şüphelenir. Araştırmacı içgüdüleri onu karşı konulmaz güzellikteki Zack Hunter'a götürür. Gizli bir polis memuru olan Zack, aynı macera tatil şirketinde amcasının dalış sırasında ölümünü araştırmaktadır. Samantha'nın yardımını istemez çünkü tekrar bir ortağın sorumluluğunu almaktan korkmaktadır. Yine de Samantha'nın ısrarı onu oldukça tahrik eder ve ondan uzak durmakta gittikçe zorlanır. Ancak katil dikkatini Zack'e çevirdiğinde, Samantha onu kurtarabilecek tek kişi olabilir.

OceanofPDF.com